NEW YORK TIMES BESTSELLER

M. C. BEATON

Emily

"Herkes yaşamın gelecek mutluluklara doğru yapılan ağrılı bir yolculuk olduğunun farkındaydı."

nemesis
KİTAP

KAKTUSUN

Thornton Malikânesi'nin emektar kâhyası Hannah Pym, hiç beklemediği bir anda büyük bir servetin sahibi olur. Yıllardır özlemle hayalini kurduğu büyük macerayla arasında hiçbir engel kalmayan Hannah, her gün el sallayarak uğurladığı arabada bu sefer yolcu olacak ve hayatının macerasına atılacaktır.

Yolcu arabası İngiltere'nin kırsal kesimlerine doğru yol alırken, birbirinden ilginç yolcular arasından bir kişi hemen Hannah'nın dikkatini çeker. Gördüğü en güzel menekşe rengi gözlere sahip olan yolcuyla ilgili tek sorun, onun erkek kılığına girerek saklanan bir genç kız olmasıdır.

Emily Freemantle, hiç tanımadığı çapkın bir lordla evlenmektense evden kaçmayı göze almış gözü kara bir leydidir. Ancak sözde nişanlısı Lord Ranger Harley ondan daha gözü karadır; Emily'nin izini sürmek ve onu yolcu arabasında yakalamak genç adam için oldukça kolay olmuştur.

Büyük bir kar fırtınasının ardından bir handa mahsur kalan yolcularımız için asıl macera başlamak üzeredir. Emily zoraki nişanlısının çekiciliğine kapılırken, Lord Harley ise şımarık bir genç kızla evlenme fikrinden gittikçe uzaklaşmaktadır. Ancak farkına varmasalar da, onlar için minik aşk düğümleri atan bir destekçileri vardır.

Peki, o düğümler inatçı çiftimizi iyice birbirine mi bağlayacaktır? Yoksa karmakarışık olup ayaklarına mı dolanacaktır?

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap
www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP
MASAL PEREST
Nora

Emily

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası **450**

Emily M. C. Beaton

Kitabın Özgün Adı *Emily Goes to Exeter*
Çeviren Deniz Çakmak

Yayın Yönetmeni Hasret Parlak Torun
Baş Editör Rose Mary Samanoğlu
Editör Merve Mumcu

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Özgür Akkaya

© Nemesis Kitap © M. C. Beaton

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

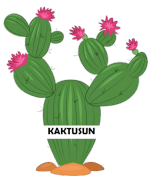
ISBN: 978-605-7649-02-7
1. Baskı: Haziran 2019

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

M.C. BEATON

Emily

Çeviren: Deniz Çakmak

nemesis
KİTAP

BİR GARİP TESADÜF

Lord Harley, Bayan Pym'in el çantasını alması için üst kata neden onu gönderdiğini merak ediyordu. Mavi odaya girdi ve uyumakta olan Emily'i fark etti.

Nedenini şimdi anlamıştı. Sırıttı. Evde kalmış bir kız kurusundan daha kararlı bir çöpçatan olabilir miydi? Anlık bir cesaretle yatağa oturup Emily'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Emily de rüyasında Lord Ranger Harley'in onu öptüğünü görüyordu. Vücudunu yatakta hareket ettirerek kollarını Harley'in boynuna doladı. Harley, şaşkına dönmüş halde, onu daha içten öpmeye başladı.

Sonra birden, Emily'nin gözleri açıldı. Harley hemen yüzünü ondan uzaklaştırdı. Emily yüzü kıpkırmızı bir şekilde yatakta doğrularak Harley'in yanağına okkalı bir tokat attı.

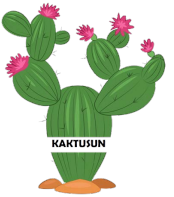
"Bu ne cüret!" dedi. Gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Öpücüğümden hoşlanmadıysanız," dedi Harley, "neden kollarınızı boynuma dolayıp karşılık verdiniz?"

"Bay Williams'ı düşlüyordum," diye yanıt verdi Emily.

"Onu hep bu şekilde öpüyorsanız eğer," dedi Harley; en az onun kadar kızmıştı, "mümkün olduğunca çabuk evlenmenizi tavsiye edeceğim."

1

Haydi, haydi bir fayton çağır; arabacıya seslenilsin;
Seslenene haberci denilsin
Sesine karşılık vermesin adam
Fakat fayton, fayton, fayton!
Hey fayton, hayır Tanrım, bu olamaz!

—Henry Calley

Hannah Pym, Thornton Malikânesi'nin misafir odası penceresinde durmuş, yolcu arabasının geçmesini bekliyordu.

Malikâne geniş, köşeli, daha çok oyuncak bebek evini andıran bir binaydı, Kensington Caddesi'ne çıkan bir araba yolu vardı. Yolun ön tarafında, usule uygun o ağaçlı bahçeler yerine, koyunun kısalttığı çimenler ve üstlerinde taş kartal figürleri olan kapı söveleriyle çevrili, uzun ve işlenmiş demir kapılara ulaşan bir patika bulunuyordu.

Bir kış günü, saat sabahının altısıydı. İyice alçalmış olan ay etrafa ışık saçmaya devam ediyordu. Rüzgâr gece boyunca üf-

lediği incecik karla çimenlerin üzerinde deniz kabuğu şekilleri oluşturmuştu.

Hannah işlenmiş demir parmaklıklarla korunan bir balkon pervazının olduğu uzun pencerelerden birini açtı. Dışarı çıkıp sesleri dinledi.

Çok geçmeden beklediği toynak seslerini duydu. Demirlere tırmanarak araba yoluna dikkatle baktı.

"İşte geliyor," diye fısıldadı.

Ve Kensington yolu boyunca gelmekte olan altı güçlü atın çektiği yolcu arabası, Uçan Makine göründü. Bu arabayı her gördüğünde duyduğu o heyecanı tekrar yaşadı. Bu heyecanla da elini kaldırıp salladı. Seyis de selamına neşeli bir baş sallamayla karşılık verdi. Üst kısımdaki yolcular şapkalarını tutuyorlardı. Atların toynakları sert zeminde nasıl da yüksek ses çıkarıyordu. Ne kadar hızlıydılar! Kısa süre sonra araba, hayat ve macerayı beraberinde karanlığa doğru götürüp arkasında solgun bir kış manzarası bırakarak uzaklaştı.

Hannah hafif bir iç çekişle içeriye girip pencereyi ardından kapattı.

Önceleri, yolcu arabasının geçişini izleme heyecanına ihtiyaç duymayacak kadar meşgul ve mutluydu. Bu, Bayan Clarence'in evde olduğu zamanlardı. Evini parti ve arkadaşlar, çiçekler, renkler ve ışıkla dolduran tatlı, uçarı Bayan Clarence... Hannah'nın hayattaki arzusuna ulaşıp "kâhya kadın" olarak görevlendirilmesinden kısa süre sonra, Bayan Clarence bir uşakla kaçmıştı.

Sonrasında, bir tür kasvet sarmıştı etrafı. Bay Clarence, ümitsizce erimeye başlamıştı. Odaların yarısı kilitlenmiş, hizmetçilerin yarısı işten çıkarılmış ve zavallı Hannah, daimi bir cenaze törenini yönetiyor gibi hissetmişti kendini. Bu, ruhunu kanatlandıracak tüm o hareket ve yaşama şahit olma ihtiyacıyla,

yolcu arabasının geçişini beklemeye başladığı zamanlardı. Ve zaten çok geçmeden de gerçek bir cenaze töreni hazırlıklarını yönetirken buldu kendini. Bay Clarence, tam Noel'in ertesi günü öldü.

1800'lü yıllarda, yolcu arabaları "Uçan Makineler" olarak bilinirdi. Bu, Hannah için karanlık ve umutsuz hayatındaki eksik her şey demekti: Macera, diğer dünyalar, umut, yaşam ve kahkaha... Hannah'nın hayatında hepsi eksikti.

Yine de Bayan Clarence kaçıp gitmeden önce yaşanmış mutlu anları da anımsayabiliyordu. Oh, çok çok uzun zaman önce... Hayatın hareketli ve heyecan verici olduğu zamanlardı. Hannah on iki yaşındayken ailesinin Hammersmith'deki evinden ayrılıp Clarencelerin Thornton Malikânesi'nde işe başlamıştı. Önce mutfak hizmetçisi, sonra merdiven hizmetçisi, ardından oda hizmetçisi, ev hizmetçisi, baş hizmetçi olabilmek için oldukça sıkı çalışmış ve nihayetinde kâhya kadın pozisyonuna atanmıştı. Hizmetçi partileri düzenlendiğini hatırlıyordu. Özellikle Bayan Clarence'le eşinin hizmetçi salonuna indiği Noel zamanını... Bayan Clarence erkek hizmetçilerle dans ederdi, Bay Clarence de kadınlarla.

Hannah salondan çıkıp mutfağa gitti ve çay demledi. Hep erken kalkardı, uykuya çok az ihtiyaç duyan insanlardan biriydi. Kendi kendine huzur ve sessizliğin tadını çıkarmak için diğer hizmetçilerden önce uyanmayı seviyordu.

Endişeleri vardı. Kırk beş yaşına gelmişti; yani neredeyse yaşlı sayılırdı. Kâhya kadın olarak başka bir yerde iş bulması zor olurdu. Cenaze töreni hazırlıkları ve akbaba gibi üşüşmüş akrabalarla meşgulken başka bir iş arama fırsatı bulamamıştı. Kenarda birikmiş çok az parası vardı.

"Ve bu," diyordu Hannah yüksek sesle kendi kendine. "Bu senin hatan." Hep diğer insanların yaşamlarının içindeydi.

Hizmetçi kızlara başlarını dertten kurtarmaları için bir para ayrılmıştı; bir yere gidip bebekleri doğuncaya kadar kalmaları için... Uşağa üniversiteye gitmesi ve yeni bir başlangıç yapması için bir miktar para verilmişti. Zeki, duygusal bir çocuktu ve uşak olarak da pek umut vaat etmiyordu. Bir miktar para da –bunu düşününce ürperdi– ona evlilik teklif eden yardımcı uşağa düşmüştü. Çocuk hep Hannah'nın birikmişleriyle gidip bir kır evi satın almaktan ve bir daha geri dönmemekten bahsederdi. Fakat şimdi daha olgun ve zekiydi Hannah. İnsanların gerçek yüzlerini görebiliyordu artık. Bunun ötesinde geçmişten dolayı pişmanlık duymanın pek de bir faydası olmazdı.

Cenaze töreninden birkaç gün sonra üzgün bir şekilde oradan ayrılan akrabalar, vasiyetin okunması için eve üşüşmeye hazır haldeydiler.

"Sör George Clarence bu kez katılacaktır," diye düşündü Hannah. Böylece sorumluluğu üzerine alacak biri olacaktı. Sör George diplomatik bir görev nedeniyle uzun zaman yurt dışında bulunmuş ve İngiltere'ye kısa süre önce dönmüştü.

Hannah hayal meyal Sör George'un oldukça ciddi ve soğuk bir adam olduğunu anımsıyordu. Kendisi en son kalan eski hizmetçilerden biri olsa da, Bay Clarence'in onu kendiliğinden hatırlamayacağına emindi. Bayan Clarence ayrıldığından beri ev son derece sıkıcı hale gelmiş; hayret verici sayıda kadın ve erkek hizmetçi gidip gelmişti. Başkâhya kadın olalı –bu iş Hannah'ya aslında pek umursamaz görünen Bay Clarence tarafından verilmişti– yıllar olmuştu.

Sabah vasiyetin okunmasının yoğun hazırlıklarıyla geçti. Saat iki sularında, akrabalara yemek odasında soğuk yiyecek servisi yapılacaktı. Saat dörtte Entwhistle, Barker ve Timmslerden, Bay Entshistle'in vasiyeti okuyacağı kütüphaneye geçilecekti.

Kısa süreliğine işler kalbe dokunur şekilde, eskiden olduğu gibi ilerledi. Odada mumlar, koşuşturma ve telaş vardı. Belinde anahtarlarıyla siyah elbisesi içindeki Hannah, bir gram toz kalmadığından emin olmak için parmaklarını pencere pervazlarında gezdirmesi, yastıkları kabartması, dolu olduklarından emin olmak için kömür haznesini kontrol etmesi, tasları sıcak suyla doldurması, çiçekleri dizmesi, şömine paravanasını ve gümüşlerini son kez parlatması gerekli olduğu için oradan oraya koşturdu. Kısa süre sonra yanında kalan tek uşak ve iki kadın hizmetçiyle salonda, akrabaların gelmesini beklemeye başladılar.

İlk olarak Bay Clarence'in en büyük kız kardeşi, ufak tefek, huysuz Bayan Jessop, yanında zayıf, mızmız kocası ile tümü genç ve Hannah'ya göre baş edilemez şımarıklıktaki üç çocuğuyla göründü. Sonra evlenmemiş, dedikoducu ve soğuktan dolayı mızmızlanıp duran kuzenlerin pohpohlamaları başladı. Ardından Bay Clarence'in diğer erkek kardeşi şişman, neşeli, yüksek kahkahaları ve spontan şakaları olan Peter, yine şişman fakat sakin ve profesyonel bir işe yaramaz eşi Freda ile birlikte, çeşitli yaşlarda olan yedi çocuğu da geldiler.

Ve sonra Sör George Clarence de geldi. Uzun boyu, beyaz saçları, bir atmacayı andıran yüzü ve insanın içine işleyen mavi gözleriyle ellilerinde bir adamdı. Mavi kuyruklu frağı, daha koyu mavi olan kısa pantolonu, çizgili çorapları ve tokalı ayakkabılarının içinde kusursuz görünüyordu ki, uşak üzerindeki pelerini aldığında ihtişamı daha da gözler önüne serildi.

"Nasılsınız Bayan Pym?" diye sordu.

Hannah bundan duyduğu keyifle kızardı. Adını hatırlıyordu.

Soğuk yiyecek servisini kontrol etti. Sör George'un haricinde kimse geceyi orada geçirmeyecek olsa da yatak odaları hazırlanmıştı. Çünkü misafirlerin dinlenmek için bir yer isteyeceklerini biliyordu.

Sonra bayanlar misafir odasına geçip erkekleri şaraplarıyla baş başa bıraktıklarında, Hannah, avukat Bay Entwhistle'ı selamlamak üzere hole indi.

"Keskin bir soğuk var," dedi avukat ellerini ovuşturarak. "Kar yağmaya devam edecek, bunu hissediyorum."

"Oturma odasına bir tepsi hazırladım efendim," dedi Hannah. "Vasiyetin okunması öncesinde bir şeyler içmek istersiniz diye düşündüm."

"Çok kibarsınız, çok. Fakat bana göre iş önce gelir Bayan Pym. Başkâhya sizsiniz, değil mi?"

"Öyle efendim," dedi Hannah.

"Öyleyse vasiyetin okunması esnasında orada bulunsanız iyi edersiniz. Önden buyurun lütfen," dedi avukat.

Hannah, akrabaları çağırmadan önce, avukata kütüphaneye kadar eşlik etti. O ilk neşesi hızla gücünü kaybediyordu. Bay Entwhistle, saçının arkası uzun, nazik, yaşını almış bir beyefendiydi. Hannah'yı vasiyetin okunması sırasında odada bulunmaya davet etmesi tamamen kibarlığındandı. Zavallı Bay Clarence, son yıllarında Hannah'nın varlığının neredeyse farkına bile varmamıştı.

Bayan Pym çalışanlara, tüm akrabalar için sandalye, fener ve büyük şamdanlar getirmelerini söyleyerek koşturuyordu. Çünkü kütüphane karanlıktı; sıra sıra dizilmiş deri kaplamalı kitaplar, sanki odadaki tüm ışığı emiyormuş gibi görünüyordu.

Sonra Hannah kapının yanındaki yerini aldı.

Bay Entwhistle, gözlüklerini kutusundan çıkardı ve çılgına çeviren bir yavaşlıkta camlarını parlattı. Hannah, odada yükselen tansiyonu hissedebiliyordu. Bir tek, cam kenarında oturmakta olan Sör George vasiyetin içeriğine kayıtsız görünüyordu.

Bay Clarence, Hannah'ya yıllar önce, Sör George'u vasiyetin uygulayıcısı olarak seçtiğinden bahsetmişti.

Bay Entswhistle vasiyeti okumaya başladı. Thornton Malikânesi, arsa ve içindeki her şey, sevgili erkek kardeşi Sör George Clarence'e bırakılmıştı. Odadaki tansiyonda, azalma yerine artış hissediliyordu. Sanki herkes kendi kendine, "Para? Peki ya para?" diye sorar gibiydi.

Çok geçmeden, akrabalar bu zor durumdan kurtuldular. Bay Clarence'in hatırı sayılır büyüklükteki servetinin büyük kısmı iki erkek ve bir kız kardeşi arasında eşit şekilde bölüştürülmüş, diğer akrabaların her birine de cömert miktarlar ayrılmıştı. Yüzlerde gülümsemeler görüldü. Ardından, hiç evlenmemiş kuzenler gözlerinden birkaç damla duygulu gözyaşı akıttılar.

"Hepimizi hatırlaması çok nazik bir davranış," dediler.

"Şimdi sırada hizmetçiler var," dedi Bay Entwhistle. Gerilme sırası Hannah'ya geçmişti. "Dört yılı aşkın bir zaman süren ölüm yatağımda benimle çalışmış hizmetkârlara iki yüzer pound bırakıyorum."

Hannah, vücudunun gevşediğini hissetti. Bu, onu uzun süre, bir iş bulana kadar idare ederdi. *Dört yıllık döneme dayanmış çok hizmetçi yok,* diye düşündü. Ev öyle kasvetli bir hal almıştı ki insanlar gelip gidiyor, çoğu da öyle uzun kalmıyordu. Yine de arabacı, dış bahçe görevlisi, bulaşıkçı kadınların biri ve kalan uşak vardı. Sonra kendi adının okunduğunu duydu:

"Vefalı hizmetkârım Bayan Hannah Pym'e, tamamı kendisinin olmak üzere ve istediği gibi harcayabileceği toplam beş bin pound bırakıyorum."

Bay Entwhistle gözlüklerini çıkarıp yeniden parlatarak dikkatli bir şekilde deri kılıfına koyduğu sırada, odadaki öfkeli mırıldanmalar gittikçe daha da yükseldi. Beş bin pound!

"Bir hizmetçi için çok fazla!" dedi kuzenlerden biri.

"Hepsini içkiye harcayacak," diye söylendi bir diğeri.

Fakat Hannah mutlu bir sarhoşlukla kapının yanında dikiliyordu. Asla yeniden çalışmak zorunda kalmayacaktı. İstemsiz olarak, Bay Entwhistle için her şeyin hazır olduğunu kontrol etmek için, merdivenleri inerek oturma odasına geçti. Ardından, ayrılmakta olan akrabalara pelerin ve mantolarında yardımcı olmak için kapının yanında yerini aldı. Hak ettiğinden fazlasına sahip olduğunu düşünerek akrabalardan hiçbiri, yardımının karşılığı olarak bir bahşişte bulunmadı.

Sonra Hannah, Sör George'un bir şey isteyip istemediğini öğrenmek üzere kütüphaneye çıktı. İstediği bir şey yoktu. Yatak odalarına geçti. Akrabaların ardlarında bıraktıkları karmaşanın diğer hizmetçiler tarafından toplandığını gördü. Yatak odaları, akrabaların kendilerine çekidüzen vermeleri ve rahatlamaları içindi. Fakat tıpkı çocukların ortaya çıkardığı hasar kadar korkunç bir dağınıklık yaratmayı başarmışlardı. Hannah alt katta, avukatın gidiyor olduğunu gördü. Avukata parasını ne kadar erken alabileceğini sorabilmeyi kuruyordu ama buna cesaret edemedi. İlk heyecanı hızla kayboldu. Vasiyetlerin yerine getirilmesinin ömür sürdüğü gibi belli belirsiz bir düşünce vardı kafasında. Bazı yavaş hukuki süreçler yüzünden para, alıcılar neredeyse ölecek yaşa geldiğinde, isteksizce teslim ediliyordu.

Göğsüne iğnelenmiş saate bir göz attı. Dokuza geliyordu. Yolcu arabasının geçme zamanıydı. Sör George sessizce oturma odasına geçmiş, onu bir eli perdeyi yana çeker halde camdan dışarıya bakarken seyrediyordu. Cam açıktı ve Sör George da at toynağıyla korna sesini duyuyordu. Hizmetçi elini sallayıp sonra yavaşça arkasını döndü. Gözleri hayal doluydu. Adamı görünce şaşkınlığa uğrayıp hemen pencereyi kapattı.

"Yolcu arabasıyla gelecek bir arkadaş ya da akraba mı bekliyorsunuz?" diye sordu Sör George.

"Hayır, efendim," dedi, omuzlarından geriye bakarak, ağır kepenkleri indirdiği sırada. "Arabanın geçip gitmesini seviyorum."

Sonra odanın içinde dolaşmaya başladı. Mumları yaktı. Ateşi eşeleyip üzerine bir kütük attı. Sör George, ateşin yanına bir sandalye çekip oturdu. "Oturun Bayan Pym," dedi.

Hannah şaşırmış bir şekilde adama baktı.

"Bunun doğru olacağını düşünmüyorum," dedi.

"Şu anda siz bir kadın vârissiniz," dedi Sör George. Eğleniyor görünüyordu. "Rica ederim, bir sandalye çekin."

Hannah, yüzü ona dönük şekilde, dikkatlice sandalyenin ucuna oturdu. Adam birkaç dakika boyunca onu inceledi.

O, kolalanmış şapkanın altında kalın telli saman sarısı saçları olan zayıf bir kadındı. Solgun yüzlü, çarpık burunlu, hafif eğikti. Uzun, gülünç bir ağzı vardı. Gözleri olağandışıydı; çok büyük ve parlaktı. Birçok rengi içinde barındırıyor gibiydiler. Bazı zamanlar altın, bazen mavi, bazense yeşil... At sürmeyi bilmese de, oldukça köşeli avcı omuzlarına, uzun kollara ve şaşırtıcı derecede zarif ellere sahipti. Ayak bilekleri biçimliydi.

Oturduğunda, istemsizce eteklerini biraz yukarı kaldırmıştı. Ayak bilekleri ve ayakları, göstermekten keyif aldığı tek bölgeydi. Ayakkabılara çok para harcıyordu.

"Paranla ne yapacaksın?" diye sordu Sör George. "Bir kır evi satın almak? Emeklilik?"

Hannah ellerini sıkıca birleştirerek aklına harika bir fikir gelmişçesine bir bakış attı.

"Hayır, efendim," dedi. "Seyahat edeceğim. Yolcu arabasında..."

"Nereye?"

Ellerini açtı. Solgun yüzü heyecandan kızardı. O garip gözlerden ateş çıkıyordu.

"Herhangi bir yere," dedi.

"Yalnızca seyahat için... Ne tuhaf," dedi Sör George.

"Görüyorsunuz efendim," dedi Hannah ciddiyetle. "Macera için can atıyorum."

"Bir yolcu arabasında yolculuk, bilhassa da kışın," dedi Sör George. "Maceralarla doludur. Engebeli yol, kar yığınları, çamur, eşkıyalar, soyguncular, yol kenarı misafirhanelerindeki rutubetli yataklar..."

"Evet, efendim," dedi. Hizmetçinin garip gözleri tüm renklerini kaybetmiş, dışarıdaki kış görüntüsü kadar soğuk ve kasvetli görünüyordu.

"Fakat tabii istediğin bir şeyse.." dedi adam hemen. "Senin için çok şey mi ifade ediyor?"

"Oh, evet efendim," diye yanıtladı Hannah. Gözleri yemyeşil parıldadı. "Uçan Makineler, heyecan, hareket, kasabalar ve şehirler... Dünyanın sonuna kadar gideceğim."

"Yolcu arabaları dünyanın sonuna gitmezler," diye belirtti Sör George.

"Biliyorum. Fakat tüm İngiltere boyunca gidiyorlar. Bath, York, Exeter... Hayat, macera... Umut, efendim,"

"Burada olmak senin için ne kadar can sıkıcı olmuştur," dedi Sör George acıyarak. "Neden bir deneme yapıp ne kadara mal olduğuna bakmıyorsun?"

"Paragöz gibi görünmek istemiyorum," dedi Hannah. "Fakat... Fakat paramı en erken ne zaman alabilirim?"

"Bay Entwhistle'dan bir miktarını istediğin zaman alabilirsin. Paranı bankada tutmanı öneririm," diye yanıt verdi.

Hannah'nın yüzü düştü.

"Yapma şimdi," dedi Sör George. "İngiltere'yi eninden boyuna, sultan çuvallarıyla gezemezsin."

"Sadece," dedi Hannah ellerini kucağında birleştirerek. "Bankalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Birikmişleriyle kaçan o uşağın hainlik ve hilekârlığını hatırlayıp dudağını ısırdı. "Efendim, ya bankacı bir düzenbazsa ve benim paramı alıp kaçarsa?"

"Bankalar öyle yerler değildir. Bak, yarın birlikte avukatın yanına gidelim –birkaç şey için kendisini görmem gerek– ve sana biraz para isteyelim. Sonra seni benim bankama götüreceğim ve onlar sana çekler, banka ödeme emirleri ve tüm o karmaşayla ilgili bilgi verecekler," dedi.

"Efendim, çok iyisiniz," dedi Hannah.

"Önemsiz bir şey, Bayan Pym. Şimdi, akşam yemeğiyle ilgili olarak, aşçıya basit bir şeyler pişirmesini söyleyin. Dört yıldan fazla süredir burada yaşamış hizmetkârlara iki yüz poundlarından bahsedildi mi?" diye sordu.

"Edildi, efendim. Ya da daha doğrusu, ben uşağa söyledim ve sanıyorum ki o diğer herkese anlatmıştır," diye yanıtladı Hannah.

"Burayı kapatacağım için, öyle sanıyorum ki Bay Entwhistle hepsine paralarını şimdi verecek. Yoksa mülk satılıp insanlar Londra'nın değişik bölgelerine dağıldıktan sonra, onları bulmak çok zor olacaktır."

"Doğru efendim," dedi Hannah görev duygusuyla, iki yüz pound alacağını bilen hiçbir hizmetçinin, avukatın yanından çok uzun süre uzaklaşmayacağından emin olmasına rağmen.

"Hepsi bu kadar," dedi Sör George.

Hannah kalktı, selam verip odadan ayrıldı. Kafası heyecan ve hayallerle doluydu. İlk nereye gidecekti? *Exeter,* diye düşündü. Camın kenarında, Uçan Makine'nin hızla geçişini izlemek yerine, bu sefer içinde kendisi olacaktı!

Sonraki günün sabah onunda Sör George, Hannah'ya avukata gitmek üzere hazır olması haberini yolladı. Yarım saat içinde girişte buluşacaklardı.

Hannah odasına koşup üzerindeki siyah elbisesiyle şapkasını çıkardı. Bir beyefendiye eşlik edecekti. Bu nedenle bir hanımefendi gibi görünmeliydi. Bir adet sarılı kahveli ipek elbisesi vardı. Elbise eski moda kesime sahipti. Beli, o günkü modanın gerektirdiğinin aksine tam olması gerektiği yerdeydi. Dışarıda keskin bir soğuk hava vardı. Bir süre tereddüt etse de, sonrasında merdivenleri koşarak çıkıp uzun koridoru geçti. Bayan Clarence'in odasına yöneldi. Bayan Clarence yanına yalnızca üzerindeki kıyafetlerini alarak kaçmıştı. O günden beridir bir kez bile dokunulmamış giysileri, iki büyük gardıropta asılı duruyordu.

İçinde müthiş bir cesaret duygusuyla, dolabın birinden kendine koyu mavi bir kadife pelerin seçti. Sonra kalın yünlü bir şapkayı aşağıya indirdi. Sör George'un, onların hepsini bir hayır kurumuna vereceğinden şüphesi yoktu. Uygun bir anını bulup ona üzerindeki dolaptan ödünç aldığını ve satın almasının mümkün olup olmadığını soracaktı.

Seçtiği eşyaları odasına taşıyıp üzerine geçirdi. Bir hanımefendi gibi görünmeyi umdu. Öyle de hissetti. Fakat katlı pelerini ve üstü parlayan botlarıyla asil Sör George'un yanına gittiğinde, sadece ödünç kıyafetler içindeki bir hizmetçiye dönüşüverdi.

Sör George, bir hanımefendiymişçesine arabaya binmesine yardım etti. Hannah, bunun üzerine kendine biraz daha güvenir hale geldi.

Yaylı araba yol boyunca ilerledi. Hannah eldivenleriyle buğulanmış camı silip eğri büğrü burnunu cama yaslayarak büyük bir memnuniyetle camdan dışarıyı izledi.

"Bayan Pym," dedi Sör George. "Hapishaneden yeni çıkmış bir mahkûma eşlik ediyor gibiyim. Malikâneden hiç ayrılmadın mı?"

"Neredeyse hiç, efendim," diye yanıtladı Hannah. "Yapacak çok şey vardı, siz de görüyordunuz. Gençlik yıllarımda, bazen oyun izlemeye giderdim... Bayan Clarence'in burada olduğu zamanlar. Fakat uzun zamandır hiç gitmedim."

"Hiç akraban, arkadaşın da mı yok?"

"Arkadaşlarım, efendim, çalışanlar arasındandı hep. Fakat onlar da zaman içinde kendilerine, diğer hanelerde görev buldular. Ailemdeki herkes de '92'deki çiçek hastalığı salgınında hayatını kaybetti."

"Clarencelerle uzun süredir mi birliktesin?"

"On iki yaşındayken bulaşıkçı olarak başladım. O zamanlar Bay ve Bayan Clarence yeni evlenmişlerdi. On sekiz yıl sonra rütbe atlayıp evin kâhyası oldum. Fakat bu, Bayan Clarence'in kaçıp gitmesinden kısa süre sonra gerçekleşti. O yıllarda otuz beşlerindeydi, efendim. Uşaksa yalnızca yirmi beş..." Bir an utanarak bakışlarını önüne çevirdi. Sör George, kendisini böyle dedikodularla meşgul etmesinin kabalık olduğunu düşünebilirdi.

Hannah dikkatini, dışarıda hareket halindeki manzaraya çevirdi. Dedikoducunun tekiydi, bunun farkındaydı. Geveze dilini durdurmayı defalarca denemişti; çünkü çoğu kez onun yüzünden başı derde girmişti. Fakat çok uzun zaman önceydi bunlar. Artık doğru düzgün konuşacağı kimsesi yoktu.

Avukatın ofisine geldiğinde, büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Karanlık ve küf kokulu bir yerdi. Burnunu çekerek buranın adamakıllı bir fırçalanması gerektiğini düşündü. Sör George'la gideceği her yerin, hep büyük ve şık olacağını hayal etmişti. Bay Entwhistle ona, aldığı yüz pound için bir banka poliçesi verdi.

"Bu benim bankam," dedi Sör George. "Şimdi oraya gidiyoruz Bay Entwhistle, Bayan Pym'e bir hesap açtıracağız. Öncesinde, sizinle konuşmak istediğim birkaç konu daha var..."

Hannah, Lincoln Misafir Evleri'nin önünden geçerken pencereden dışarı eğildi. Kurşuni renkteki gökyüzünden ince kar taneleri düşmeye başlamıştı. Çok geçmeden taneler büyüdü ve rüzgârın etkisiyle, havada daireler çizerek pencereye çarpıp yeniden aşağıya doğru yöneliyor, pervasızca uçuşuyorlardı. Beş bin pound! Mirasın etkisi onu baştan aşağıya sarmıştı. İş bulma kuruntuları arka planda kalmıştı. O artık sınırsız imkânların hanımefendisiydi. Halinden hoşnut bir şekilde, elini kaliteli kadife kumaş üzerinde gezdirdi.

Sör George işini hızlıca bitirdikten sonra Hannah'yı Child Bankası'na götürdü. Banka tamamen onun arzu ettiği ihtişama sahipti; fakat mutlu ve rahat olmak yerine, kendini daha düşük seviyede hissetmeye başladı. Sör George'un bir arkadaşı, Bay Cadman, onlar banka müdürünü beklediği sırada yanlarına geldi. Sör George, ne şaşırtıcıdır ki, ikiliyi birbiriyle tanıştırdı. Hannah kekeleme ve yanaklarının kızarması durumuna alışmıştı artık.

"Hayat nasıl?" diye sordu Sör George, Bay Cadman'e.

"On beş bin gine kaybettim geçen gece," diye yanıtladı Bay Cadman.

Hannah vücudunun büzüşmekte olduğunu hissetti. Burası, beyefendilerin bir gecede böyle büyük meblağlar kaybedebileceği bir dünyaydı. O ise beş bin poundun kendisini üst tabakaya yükselttiğini düşünmüştü!

Bir görevli gelip müdürün kendilerini görmeye hazır olduğunu söyledi. Hannah'nın değişken ruh hali bir balon gibi sönüyordu yine. Çünkü müdür onu saygıyla karşılamış, bankacılıkla ilgili hiçbir şey bilmiyor olmasında herhangi bir tuhaflık görmemişti. Hannah, cahilliğinden dolayı üzgün olduğunu belirtti. Fakat adam gülümseyerek:

"Siz kadınlar... Kadınlar... Sevimli kafalarınızı para gibi dünyevi şeylere asla takmazsınız," dedi ve ihtiyacı olduğunda nasıl para çekeceğine ilişkin küçük çaplı bir konferansa başladı.

Müdür kısa bir süre sonra zili çalarak çay ve bisküvi getirilmesini istedi. Hannah birkaç soru daha sorup çayını içti. Sesi kulaklarına garip, hatta çirkin geliyordu. "H" harfini yutmama ve dil bilgisine dikkat etme hususunda alıştırmalar yapmıştı ama şimdi ona öyle geliyordu ki, Sör George'un fevkalade dokunaklı olan ve müdürün kibar, saf sesinin yanında kendi sesi oldukça bayağı kalıyordu.

Yüz poundun kâğıt para ve gümüş olarak verilmesi yüzünden hayal kırıklığına uğradı. İnce, uydurma kâğıt parçaları olan banknotlara güvenmiyordu. Onun yerine, altının o sert, iç rahatlatıcı hissini tercih ederdi.

Bankadan ayrılıp arabaya geri bindiklerinde, Sör George arabacısına Kensington'a sürmesi talimatını vermekte tereddüt etti. Bu yaşlı hizmetçiyi yanında tutmasında, ileriye yönelik bir şeyler vardı. Londra'nın kalabalık caddelerini izlerken, Hannah'nın gözlerinde bir tür merak okunuyordu; çocuksu bir samimiyet. Sör George çok geçmeden aniden seslendi:

"Gunther'in Yeri'ne."

Hannah ona doğru bir bakış atıp sessizce oturmaya devam etti. Vücudunun sabitliği, içindeki heyecanı bir nebze gizliyordu. Gunter'in Yeri, Berkeley meydanındaki ünlü bir pastane ve şekerlemeciydi. Hannah, o zavallı hain uşağın kendisini şimdi görmesini isterdi. Aristokratmış gibi bir beyefendinin kolunda, ünlü Gunther'in Yeri'ne girip oturuyor, orada kekler pastalar yiyordu.

"Erkek kardeşim son yıllarında senin için bir çile olmuştur, Bayan Pym," dedi Sör George.

"Bay Clarence hiçbir zaman kaba ya da laf anlamaz olmadı, efendim. Ne çektiğini anlıyordum. Kalbi kırılmıştı. Bir nezaket timsali olan Bayan Clarence'in nasıl olur da ona karşı böyle bir davranışta bulunduğunu anlamıyorum," dedi Hannah.

"Kalplerin kırıldığını düşünmüyorum ben," diyerek içini çekti Sör George. "Erkek kardeşim gençlik zamanlarında bile hep huysuz ve depresif biri olmuştu. Letitia Renfrew, onunla evlenmeden önceki ismiyle, müthiş bir Gotik roman okuyucusuydu. Kardeşimde gördüğü şey ne bir tutkuydu, ne romantiklik. Letitia üzücü şekilde yanılmıştı. Onun için de büyük bir çile olmuş olmalı."

"Efendim!" Hannah şaşkınlık içinde bakıyordu. Gözleri aniden pelerini kadar mavileşmişti. "Böyle bir davranışı hoş görmüyorsunuzdur şüphesiz..."

Sör George omuzlarını silkti. "Bunu anlayabiliyorum. Bana göre kardeşim, gitmesi ya da kalması konusunda bir keşişi oynadı," dedi.

"Bayan Clarence'in nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Adam başını salladı.

"Çok sevimli ve nazik biri," dedi Hannah düşünceli bir şekilde. "Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür."

"Niçin böyle diyorsun?" diye sordu Sör George.

"Çalışmak için ya da kısıp birikim yapmak için yetiştirilmiş biri değil. Bir uşağın maaşı, başka bir işi daha olsa bile, onu idare edemez. Dahası, uşakların evlenmeye ya da evli gibi davranmaya bile izinleri yoktur," yanıtını verdi Hannah.

"Letitia kendinden varlıklı bir kadındı."

"Fakat o para, evlendiğinde kocasına geçecektir şüphesiz."

"Hayır, evlilik sözleşmesiyle koruma altındaydı. Kendini ve

uşağını, yaşamları boyunca rahat ettirecek kadarına sahip olacaktı. Bu seni şaşırtıyor mu?" diye sordu Sör George, hizmetçinin şaşkın yüzüne bakarak.

"Kötü huyluların her daim cezalandırıldığına inandırılarak büyütüldüm," dedi Hannah ciddi bir şekilde.

"Bu dünyada olan bir şey değil o. Kötü huylu biri değildi, genç ve pervasızdı sadece ve hayatı şölene döndürmesi muhtemel bir adama bağlandı."

"Yine de şu an suçlu vicdanıyla yaşamak zorunda."

"Belki. Bir kek daha ister misin? Ee? İlk olarak nereye seyahat etmeyi planlıyorsun?" diye sordu Sör George.

"Exeter, efendim."

"Exeter! Kışın ortasında kar yağarken? Niçin Exeter? Niçin Brighton değil? Exeter kısa mesafede hem..."

"Fakat geçişini izlediğim araba Exeter arabası. Ona binmek istiyorum. Evin yoldan nasıl göründüğünü bilmek istiyorum."

Sör George cebinden kartlığını alıp bir kart çıkardı. "Senin için endişeleniyorum, Bayan Pym," dedi. "Kartımı al ve döndüğünde beni görmeye gel. Maceralarından bahsedersin bana."

"Oh, efendim, bundan onur duyarım. En erken ne zaman ayrılabilirim?"

"Bir bakayım... Bay Entwhistle iki gün içinde, iki yüz poundu hak eden hizmetçilere ödeme yapmak için Thornton'a geliyor. Tümünün işine aynı anda son verilebilir. Satmaya karar verene kadar Thornton Malikânesi'ni havalandırmak ve temizlemek üzere bir kapıcıyla eşini tutacağım. Tüm bunlar oldukça hızlı organize edilebilir şeyler ve senin yapacağın pek bir şey de yok aslında. Tahminen bir hafta sürer. Bu senin için sorun oluşturur mu?"

Hannah hafifçe öksürdü. "İtiraf etmem gerek ki efendim, bu elbise ve şapka bana ait değil. Bayan Clarence'e ait. Kendisi tüm kıyafetlerini burada bıraktı ve... Ve... Ben... Böylesi mühim bir günde, hizmetçi kıyafetleriyle görünmek istemedim. Bunlar için para verebilir miyim, onu düşünüyordum," diye yanıt verdi Hannah.

"Böyle bir şeye lüzum yok. Ne istiyorsan al. Gerçi her şey son derece demodedir şüphesiz. Tüm endişelerin sona erdi Bayan Pym. Rahatla, kekinin tadını çıkar ve Uçan Makine'deki ilk seyahatin için gün say.."

Hannah, Sör George'un sadık bir kölesiydi artık. Hayatı boyunca hiç kimse ona böylesine kibar davranmamıştı. Sör George bir ilahtı. Fakat doğuştan gelen bir hassasiyet, Hannah'nın ona karşı hayranlığını saklamasına neden oldu. O, dışa vuracağı küçük bir beğeni gösterisinin Sör George tarafından yanlış yorumlanacağından, bir aile hizmetçisinin statüsünden öte, farklı fikirlere kapıldığını düşüneceğinden korkuyordu. Gizlice etrafındaki zarif yüzlere, korkulacak kadar pahalı elbiselere, kurşunlu camlardan görülen kar fırtınasına, şekerleme tepeciklerine, ananaslara, çikolatalara, meyvelere ve sonunda Sör George Clarence'in kibirli yüzüne baktı. Saf mutluluktan dolayı ölmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Ayrılmak üzere kalktıklarında, etrafına son kez hızlıca bir göz gezdirdi. Böylece bu müthiş öğleden sonrayı, yaşamı boyunca hatırlamak üzere hafızasına kazıyabilecekti.

Sör George'un Thornton Malikâne'sinde kalmayacağı haberiyle hayal kırıklığına uğradı. İki gün içinde avukatla birlikte dönecekti.

O gece, tüm hizmetçiler uykudayken merdivenleri çıkarak Bayan Clarence'in odasına gitti. Ceketleri, kürklü mantoları, şapkaları, tül kadar ince iç çamaşırlarını aldı. Bayan Clarence genç bir kadın kadar zayıftı. Boyu Hannah kadardı. Hannah,

diğer hizmetçilerin Bayan Clarence'in elbiselerinden haberdar olmalarını istemiyordu. Zaten onu, aldığı yüklü miras nedeniyle yeterince kıskanıyorlardı. Böyle güzel kıyafetlerin varlığı kıskançlıklarını artırırdı yalnızca.

O hafta, yolcu arabası gibi geçiyordu; ağır ağır ve ivme kazanarak. Hannah, Clarencelerin şoförüne kendisini Exeter arabasına bilet almak üzere kasabaya götürmesi için bahşiş verdi. Sonra istemeyerek de olsa, arabaya yetiştirmesi için gece kalkıp onu kasabaya bırakırsa daha çoğunu ödeyeceğine dair söz verdi.

Arabacı, iki seyisle bir kapıcıya da ödeme yapması gerektiğini belirtti. Aksi halde, Knightsbridge'in tehlikeleriyle kendisinin başa çıkmasının hiçbir yolu yoktu.

Hannah parasını düşündü. İdare etmesi gerektiği düşüncesini bir kenara bıraktı. Şu an önemli olan tek şey o arabaya binmekti.

O kısa zamanda yapılacak bir ton hazırlık vardı. Fakat bir macera için fazla uzun beklemişti, daha fazla beklemeye dayanabilecek durumda değildi. Kensington Köyü'nde mütevazı bir ev tuttu. Sonra büyük çantalara, Bayan Clarence'in elbiselerinden sığdırabildiği kadarını doldurdu. Kapıcı onları, altında bir fırın olan iki odalı yeni evlerine bıraktı.

Hannah'nın yolculuğa çıkması için geride kalan tek şey çantaydı.

Büyük Macera'dan –Hannah düşüncelerinde ona bu ismi vermişti– bir gece önce hiç uyuyamadı. Evin içinde o odadan

o odaya dolaştı. Her köşede kendini görüyordu. Kap kacağın üzerine eğilmiş bulaşıkçı Hannah ordaydı... Sonra ocağın orada, mutfakçı Hannah belirdi. Oda hizmetçisi Hannah, pis suyu aşağıya taşırken yüzünü buruşturuyor, merdiven görevlisi Hannah da ana merdiven boşluğunu, meşe basamakları parlatıyordu. Derken salonda, oradan oraya koşturan hizmetçi Hannah'yı gördü. Hızlı ve pratikti... Son olarak da üzerindeki siyah elbisesi ve kolalı şapkasından, belinde şıngırdayan anahtarlardan mağrur başkâhya Hannah çıktı karşısına.

Hannah nasıl da mutluydu o günlerde! Yapacak tonlarca işi vardı. Fakat Bayan Clarence'in gidişi ve çalışan sayısının azalması, tüm o partiler, ziyaretçiler, eğlencenin yitip gitmesi, zaman ellerinden gittikçe daha da ağırlaşmış ve emrinde çalışanların depresif ruh hali her odaya nüfus etmişti. Yine de Hannah Bayan Clarence'e sadık kalmış, bir gün neşeli ve gülümseyerek kapının eşiğinde belireceği, hatta her şeyi eğlenmeleri için yaptığını söyleyeceğinin umudunu taşımıştı içinde. Fakat Bayan Clarence hiçbir zaman geri dönmemişti.

Hannah başlarda boş boş gelen giden arabaları izlemişti. Yavaş yavaş kendini de o arabanın içinde hayal etmeye başladı. Ta ki arabanın geçişini görmeden güne başlayamaz hale gelene kadar. Arabanın görüntüsü, Bay Clarence'in günden güne daha da solgun göründüğü, hizmetçilerin içinde bir yas evindeymişcesine yavaş hareket ettiği Thornton Malikânesi'nin kasvetine dayanabilmesine neden oluyordu.

Bazen Hannah'nın içinden naralar atmak, şarkılar söylemek geliyordu. Korkunç sessizliği bozmak için bir şeyler yapmak... Fakat çalışanlarına saygısı tüm kemiklerine işlemiş haldeydi. Bayan Clarence gidene dek hep becerikli ve bir şeylerle meşgul olmuştu. Sonra her geçen gün biraz daha çok, güneşin her daim parıldıyor olduğu, kuşların her saniye şakıdığı ve kendini hava kadar özgür hissettiği, İngiltere'nin tozlu yollarında ge-

zinme hayalleri içinde yaşamaya başladı. Bir Hannah odaların havalandırılıp tozunun alındığını, yemeğin zamanında servis edildiğini görüyor; diğer Hannah, Thornton Malikânesi'nin duvarları dışına, sonu gelmez seyahat ve hareketin hayal ülkesine kaçıyordu.

Arabacının arabayı getirme zamanı yaklaşırken endişelenmeye, korkmaya başladı. Ya tembel, yaşlı adam hâlâ burnundan soluyorsa? Ya seyisler gelmek istemediyseler?

Tam pencereye gidip dışarıya bakmaya karar vermişti ki, kulağına atların kişneyişleri ve tekerleklerin sesi geldi. Mavi pelerinini üzerine geçirip yünlü şapkayı güzelce başına yerleştirdi. Yeni bir çağ, yeni bir hayat ve yeni bir Hannah...

Giriş kapısını açıp saygıyla selamladı geçmişini, hizmetçilik hayatını... Tıpkı Kensington Yolu'ndan geçen Uçan Makine'ye kısa zaman önce çoğu kez yaptığı gibi el salladı.

Kapıyı hoşnut edici son bir gürültüyle ardından kapattı. Çantasını arabacıya verdi ve arabaya bindi.

2

Romalılar Rye'e gelmeden yahut uzun adımlarıyla
Severn nehrinde yürümeden evvel;
Yalpalayan İngiliz ayyaş arşınladı İngiltere'nin
inişli çıkışlı yollarını.

—G. K. Chesterton

Bayan Hannah Pym, üst tabaka mensuplarının yolcu arabalarında yolculuk etmeyi bir çeşit ağırdan alınan öldürme eylemi olarak kabul etmesini, bunun yerine kendi hızlı, yayları gevşek arabaları ve at çiftlerini seçmesini inanılması güç bir şey olarak görüyordu.

Sabahın dondurucu soğuğunda, saat beşe çeyrek kala, Londra Aldersgate Caddesi'ndeki Bull & Gate'in avlusunda, ağzı yarı açık halde beklemekte olan Hannah içinse o, bir yolcu arabası, tekerlekler üzerindeki bir aşk romanıydı. Araba kalın, koyu siyah deriyle kaplanmış, aksesuarlarla donatılmıştı. İç tarafında ağır kırmızı tahta çerçeveleri ve deri perdeleriyle dört oval pencere vardı. Çatıya, dışarıyı izlemek isteyenler için

yüksek demir korkuluklarla çevrili oturma yerleri konmuştu. Bunların önüne arabacıyla tüfeği her an kucağında hazır halde bir muhafız oturuyordu. Altlarında, etrafı lüks püsküllerle donatılmış örtüyle kapatılmış uzun, dar bir sepet ya da çanta vardı. Büyük sepet, arabanın arka kısmındaydı. Uzun demir çubuklar ya da desteklerle arabaya bağlanmış, bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Burada seyahat etmek ucuz fakat bir hayli rahatsız olurdu.

Bir kar tanesi gelip Hannah'nın yüzüne düştü. Sonra bir tanesi daha...

Hannah arabaya bindi. İlk binen olduğu için, kendine cam kenarında bir yer seçti. Pelerinli, kırmızı yüzlü arabacı, hantal hantal homurdanarak gelip üst kattaki yerini aldı. Çok geçmeden, diğer yolcular da birer ikişer geldiler. Hannah büyük bir memnuniyetle diğer yolcuların arabaya binip yerlerini alışlarını izledi. Aralarında yoğun brendi kokulu, asker görünümlü bir beyin eşlik ettiği, matem elbiseleri içinde zarif bir kadın vardı.

İkili, Hannah'nın yanına oturdu. Karşısında, bir araba yolculuğu için fazlaca modaya uygun giyinmiş güzel, genç bir bey oturdu. Hannah'nın huşu içinde kendisine baktığını fark edip aceleyle gözlerini yere doğrulttu. Koyu kestane saçları, kalın tüy kenarlıklı şapkanın altında parlıyordu. Zayıf çocuksu figür, büyük pelerinle sarmalanmıştı. Onun yanında, oldukça şişman bir kadın oturuyordu. Onun da yanında siyah paltolu, yaraları olan, başında eski moda Ramillies peruğu ve pek temiz olmayan görüntüsüyle kurumuş bitmiş bir adam vardı.

Şehrin saatleri beşi vurmaya başladılar. Çatı katındaki muhafız, elindeki boynuza üfledi. Ve ardından bir ses duyuldu:

"Sıkı tutunun!"

Hannah'nın yanındaki kapı ardına kadar açıldı. Hannah karşısındaki gencin oturduğu yerde geriye yaslanıp şapkasını gözlerine indirdiğini fark etti. Kapıyı açan aristokrat görünümlü adam katı, yakışıklı, asık yüzlü ve kara gözlüydü.

"Yer yok mu?" diye sordu. "En iyisi üstte gitmek," dedi ve kapıyı yeniden kapattı.

Adam üst kata tırmanırken, araba bir o yana bir bu yana yalpaladı. Muhafız, boruya bir kez daha üfledi ve araba yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Sessizliği ilk bozan, siyahlar içindeki sıska adam oldu. Herkese kartını dağıtıp avukat olduğunu, adının Fletcher olduğunu söyledi.

"Eğer," dedi. "Eşkıyalara, kar tepelerine, bir yarda derinliğindeki çukurlara rağmen yüz yetmiş mil gidebilirsek, Exeter'da arabadan indiğimizde yıldızlarımıza teşekkür edeceğiz."

Etraftan onaylayan mırıltılar yükseldi.

Şişman kadın, kendini Bayan Bradley olarak tanıttı ve evli kızını ziyareti sonrasında Exeter'a, yani evine döndüğünü söyledi. Kucağındaki çantada bir şeyler karıştırdı ve içinden, "Arabanın hareketlerinin yol açtığı mide bulantısına tek çare," diye bitkisel ilaçların bulunduğunu söylediği bir parça kâğıt çıkardı. Çok hızlı gitmeyeceklerini umut ettiğini ekledi. Çünkü ikinci dereceden kuzeni, araba hızı nedeniyle felç geçirmişti. Sonra çantasını yeniden karıştırarak konuşmasına devam etti: Doktor Jameson'ın toz ilaçları felç için birebirdi. Bu nedenle, hız artarsa diye diğer yolculara bu müthiş ilaçtan faydalanmaları için ısrar etti.

Ordu mensubu adam, kendini Yüzbaşı Seaton olarak tanıttı.

"Hayatımda hiç ilaca ya da şuruba ihtiyaç duymadım," diye böbürlendi. "Genç eşim bunu bilir, değil mi Lizzie?"

Lizzie kızararak duyulması zor bir şeyler mırıldandı.

Hannah da kendini kısaca tanıttı. Yüzbaşının gözleri hızla genç adama yöneldi:

"Peki, ya sizi ne diye çağırırlar benim genç delikanlım?"

"Edward Smith," dedi genç adam. Gözlerini yeniden sıkı sıkıya kapayıp uyuyor taklidi yaptı.

Diğer herkes, yolculuğun söz verildiği gibi üç gün süreceğini umut ettiklerini belirtti. Hannah yolcuların yüzlerini tek tek ve büyük bir hevesle inceliyordu.

Muhafız Hyde Park'ın girişinde, tüfeğini sıkıca tutarak giriş görevlisiyle konuşmak üzere aşağıya indi.

"Umarım onu nasıl kullanacağını biliyordur," dedi avukat endişeyle. "Knightsbridge'e geldiğimizde kendimi daha güvende hissedeceğim."

Bunu demesinin nedeni, güzel Knightbridge Köyü'ne gelmeden önce bataklık ve eşkıyaların olduğu bir yerden geçiliyor olmasıydı. Burada Büyük Batı Yolu bir akıntıyla kesişiyor, akıntının yatağı kalın çamurlardan oluşuyordu.

Muhafız arabaya geri tırmandı. Araba, Hyde Park'ın köşesindeki balina yağı lambalarının sıralandığı yolda, Knightbridge tarafındaki karanlığa doğru ilerlemeye devam etti. Fakat çok kısa sürede akıntıya ulaştılar. Günler önce Hannah, aynı akıntıyı Sör George'un arabasında, yok denecek bir sıkıntıyla geçmişti. Thorntorn Malikânesi'nin onu sabah şehre bırakan arabası bile oraya çok az saplanmış, az yaylı olduğundan, kısa sürede kurtulmuştu.

Fakat Exeter arabası, bu aşılmaz büyük çamur deryasına saplandı ve çaresiz çabalar sonrası daha da derine gömüldü.

"Oh canım, canım," dedi Bayan Bradley değerli çantasını elinde sıkarak. "Umarım eşkıyalar çıkagelmez Reckon, korkudan ölürüm canım."

Sadece Hannah sakin duruyordu. Onun için yolcu arabaları, tekerlekler üzerindeki zapt edilemez kalelerdi. Hangi kötü adam Exeter arabasına yanaşmaya cüret edebilirdi?

"Durun ve teslim olun!" Dışarıdan güçlü bir ses duyuldu.

Şişman kadın çığlık attı. Yüzbaşının yüzü bembeyaz oldu; eşiyse yüzünü elleriyle kapattı. Avukat korkunç şekilde küfürler etti. Zayıf genç Edward Smith doğrulup etrafına baktı. Gözleri irileşti.

"Benim için mi geldiler?" diye sordu Hannah'ya.

Hannah ne demek istediğini soramadan, ses yeniden duyuldu:

"Dışarı! İçerideki herkes..."

Yolcuların hepsi arabadan indiler. Dürbün çantasındaki para, Hannah'nın bir saniye aklından çıkmıyordu. Şimdi hepsi, dizlerine kadar dondurucu çamurlu suyun içinde bekliyorlardı. Eşkıya attan inmiş ve elindeki tabancayı savuruyordu.

"Kötü avanta!" dedi içeriden çıkan yolcuları görünce. "Fakir seri. Şimdi üzerlerinizdeki..."

Sözünü bitiremeden, korkunç bir atışla arkasından vuruldu ve çamurlu suyun içine yığıldı. Uzakta belli belirsiz, üst kattaki aristokrat görünüyordu. Sert yüzlü soğuk adam... Eşkıyayı su ve çamurdan arındırıp yola yatırdı ve ellerini arkasında bağladı.

"Teşekkürler, efendim," dedi Hannah. "Size son derece müteşekkirim."

"Şüphesiz," diyerek çıkıştı Yüzbaşı. "Ben müdahale etmek üzereydim, fakat eşim bayılacak gibiydi, görmüyor musunuz? Onu bırakamazdım."

Üst kattaki aristokrat cevap vermedi. Muhafız yardım almak üzere Kensington'la Kensingtonbridge arasındaki Yarı Yol Hanı'na sürmek için ön tekerlerden birini kurtarıyordu. Dikkatini yola çevirdi.

Bir süre sonra iki bekçi, şimdi daha görünür haldeki eşkıyayı, en yakındaki cezaevine taşıdılar. Muhafız yanında bir grup adamla geriye döndü. Korunmak amacıyla arabanın arka kısmına tırmanmış tüm yolculardan aşağıya inmeleri istendi. Arabacı yeniden yerini aldı ve güçlü bir itiş kakış sonrası, Exeter arabası yeniden yola koyuldu.

İçerideki yolcular, ıslak ve donmuş ayaklarının verdiği rahatsızlığın işte o an farkına vardılar.

"Devam edemeyiz," dedi Hannah arabacıya kesin bir dille. "Hepimiz sırılsıklamız ve sıtmaya tutulmak üzereyiz."

"Yarı Yol Hanı'na götürün bizi," dedi aristokrat. "Ve bayanlara kuru kıyafetler giyebilecekleri bir oda ayarlayın."

"Bu talimatları kimden alıyorum acaba?" diye sordu arabacı, iğneleyici bir ses tonuyla.

"Siz erkeklere midenizin alabildiğince rom ve sıcak su bulmak üzere olan bir adamdan," diye yanıtladı aristokrat soğukkanlılıkla.

"Şimdi işler değişti," dedi arabacı. "Hem de epey değişti."

Yarı Yol Hanı'nda Bayan Seaton, Bayan Bradley ve Hannah, çantalarını barın üstündeki soğuk ve kasvetli bir odaya koyup kuru kıyafet aramaya başladılar. Hannah, geniş çantasına Bayan Clarence'in pelerinlerinden yedek koymayı akıl ettiği için Tanrı'ya şükretti. Pelerin kırmızı merinos koyunu yünündendi, kürkten şeritleri vardı. Üzerindeki diğer kıyafetleriyse kendi siyah yün elbisesi, yine kendisinin içliği, yün çorapları ve yarım botlarıyla değiştirdi. Şapkasını başına taktı ve dikkatini yanındaki iki arkadaşa çevirdi.

Bayan Seaton, siyahtan başka bir renk barındırmıyormuş gibi duran bir çantadan simsiyah kıyafetler çıkardı. *Göründüğünden daha yaşlı biri olması muhtemel,* diye aklından geçirdi Hannah. Otuzlarında ya da belki otuzlarının sonlarında olmalıydı.

Bayan Bradley'nin çantası bolca yiyecekle doluydu. Bir paketlenmiş tavuk, iki kavanoz reçel, bir pastırma ve büyük bir kavanoz turşu... Fakat altlarda bir yerdeki temiz kıyafetlerden, etrafa güçlü naftalin ve ter karışımı kokular yayılıyordu.

Bara indiklerinde, neşeli bir partinin verildiğini gördüler. Edward Smith'le Yüzbaşı Seaton, ikisi de uzun çizmeler giymiş, üzerlerini değiştirme ihtiyacı duymamışlardı. Fakat ayağında dışarıdayken tokalı botlarıyla çorapları olan ve kıyafet değişimi zahmetine girmeyen avukat, ateşin yanında, elinde içerisine gazete kâğıdı doldurulmuş ayakkabılarıyla oturuyordu. Islak çoraplarıysa uzun şömine paravanasından sarkıyordu.

Hannah'ya bir bardak romla sıcak su verildi. Hannah bardağa şüpheyle baktı. İçki çağında oldukları için hizmetçiler de en az ev sahipleri kadar içiyorlardı. Fakat bu, Hannah için geçerli değildi. Ama hâlâ üşüyordu ve hasta olmayı, böylece yeni bir macera daha yaşamayacak olmayı istemiyordu. Onun için eşkıya tehlikesi geçmişti. Kendini mutlu ve yolculuğun karşılarına çıkaracağı her korkunun üstesinden gelmeye hazır hissediyordu. Yine de tereddüt etti. Hayatında kahveden daha ağır bir şey hiç içmemişti. İçki düşkünlüğü yüzünden başları derde girmiş birçok kadın hizmetçi görmüştü.

Burnunu rom bardağına eğerek dikkatli bir şekilde kokuyu içine çekti. İzlendiğinin farkındaydı. Uzun boylu aristokrat, şömine rafına dayanmış, siyah gözlerindeki alaycı bakışlarla onu kesiyordu.

"Sağlığınıza madam," dedi bardağını kaldırarak.

"Sağlığınıza efendim," diye tekrarladı Hannah. Gözlerini kapatarak bardağın içindekini bir kerede içti. Nefesi kesildi, öksürmeye başladı. Bayan Bradley birkaç kez sırtına vurdu. Rom kısa süre içinde Hannah'nın midesinde yerini aldı ve sıcak bir akım zayıf vücudunda gezinmeye başladı.

Aristokrat, ev sahibiyle konuşmak üzere arkasını dönmüştü. Hannah onu merakla inceliyordu. Belki bir aristokrat değil, yalnızca bir maceraseverdi. Fakat bir lider havası vardı. Mavi ceketi, "pahalıyım ve en iyi kumaştanım" diye bağırıyordu. Ceketinin altına buruşuk bir gömlekle çizgili yelek giymişti. Bir aristokrat kibri veya yürekliliği, gömleğin kollarının kırışıklığından okunuyordu. Hâlâ "Burjuva İhtilali" olarak anılan Fransız İhtilali'nden ve Amerikan Bağımsızlık Savaşı'ndan bu yana, erkekler sıradan insanlar önünde sınıf gösterişi yapmama hususunda dikkatli olurlardı. Kulağa garip gelecek belki ama bela aramak üzere sokaklarda gezinen bir Londra çetesini harekete geçirebilecek şey, elbiseleri kırışık ya da kumaşı gösteren beyaz gömlek kolu şeridi görünen adama rastlamalarıydı. Bu beyefendi, henüz modası geçmiş kalkık kenarlıklı şapka yerine geniş siperlikli şapka takıyor olurdu.

Hannah dikkatini yüzbaşısıyla ateşin kenarında oturmakta olan Bayan Seaton'a çevirdi. *Çok garip,* diye düşündü. Gözleri merakla inceliyordu. *Bayan Seaton'ın her şeyi siyah...* Kesin eski kocası değil de annesiyle babası henüz ölmüş olmalıydı. Yoksa yas süresi bitmeden yüzbaşıyla evlenmiş durumda olacaktı. Ne tuhaf bir kocaydı şu yüzbaşı... Böylesine zarif bir kadın için fazla gürültülü ve heybetliydi.

Kısa süre sonra, arabacı büyük paltosunu üzerine geçirdi, omuzlarına tüylü bir atkı attı ve yolculara arabada yerlerini almalarını söyledi. Avukat Bay Fletcher, paravananın üzerinden çoraplarını alıp giydi. Beyaz, değnek gibi ince, varisli mor damarların zikzak çizdiği bacaklarının üzerine çekerken, diğerlerine mütevazı bir şekilde sırtını döndü. Hannah, gördükleri karşısında bir heyecan duydu. Bu, avukatın bacaklarını çekici bulmasından değil, geleneklerin, Büyük Macera'nın daha başlangıcında tek tek bir kenara itiliyor olmasındandı. *Herkes birer gezgin,* diye düşündü Hannah, nazikçe hıçkırıp bilinmezler ormanına doğru ilerlerken.

Arabaya taze otla lüks bir sıcak briket konmuştu.

"Muhtemelen orada, canlarım," dedi Bayan Bradley. "Yüce beyefendi, arabacı han sahibinin bizim rahatlığımız için meşgul olmasına hiç izin vermeyecektir."

"Yüce beyefendi, of!" dedi Yüzbaşı Seaton. "O adamda bir tuhaflık var. Bana sorarsanız dolandırıcı, şarlatan ya da kaçaktır. Evet, evet... Bu söylediğimi aklınızın bir köşesine yazın."

Oradan ayrıldılar. Araba Kensington Köyü'nden geçerken hızını artırmaya başladı. Kısa süre içinde, Thornton Malikânesi'nin önünden geçen uzun yola geldiler. Diğer yolcuların öfkeli bağırışlarına kulak tıkayan Hannah, deri kayışı sökerek camı indirdi ve dışarıya sarktı. Kare kutu Thornton Malikânesi oradaydı. Bacalarından duman yükselmiyordu. *Benim gidişimle,* diye geçirdi aklından. *Haylaz köpekler muhtemelen hâlâ yataklarındadır.*

"Hoşça kal!" diye bağırdı. Sonra pencereyi yukarı kaldırıp yerine oturdu. Etraftakilerin dik bakışlarına karşılık gülümsedi.

"Nasıl olur da böyle bir şey yaparsın?" diye sordu Bayan Bradley. "Hepimizi soğuktan öldürmek mi istiyorsun?"

"Üzgünüm," dedi Hannah. "Veda ediyordum."

"Neye?" diye sordu Edward Smith hemen.

"Geçmişime," dedi Hannah mutlulukla. Ardından, gizemli olmasını umduğu bir şekilde gülümsedi.

Kar düşmeye başlamıştı. Öyle çok yoğun yağmıyordu ama taneleri oldukça büyüktü. Araba kış manzarası eşliğinde yavaşça ilerliyordu. Hannah'nın başı hafiften öne doğru düşmeye başlamıştı. Öyle çok uyuyan biri olmamasına rağmen, bir gece önce gözüne hiç uyku girmemişti. Garip rüyalar görüyordu: Hizmetçi salonunda, hizmetçi dansındaydı. Bay ve Bayan Clarence'in kutlamayı şereflendirmek üzere gelmelerini bekliyordu.

Sonunda geldiklerinde, Bay Clarence her zaman olduğu gibi düşünceli, yakışıklı görünüyordu. Fakat Bayan Clarence, Shakespeare'in uşağı gibi bir erkek yeleğiyle çorap giymişti. Omzundan küçük bir pelerin sarkıyordu.

"Utanç verici!" diye bağırmaya başladı Bay Clarence. "Ne cüretle bir erkek çocuğu gibi giyinirsin?"

Araba bir kösnüğün üzerinden geçerken sarsıldı. Hannah, uykusundan sıçrayarak uyandı. Ne garip bir rüyaydı bu! Gerçek gibiydi. Öyle ki Bayan Clarence, asla bir erkek gibi giyinmezdi. Hannah'nın gözleri o an, uyuyan Edward Smith'e yöneldi. Şüphesiz rüyasının nedeni buydu. Edward kendini erkek çocuğu kılığına sokmuş bir kız gibiydi.

Hannah'nın başı yine düşmeye başladı.

Araba Brentford'un Pigeons bölgesinde durdu. Yolcular kahvaltı etme şansı buldular. Arabacıyla yüzbaşı arasında aptal bir tartışma başladı. Yüzbaşı, Brentford'un güzel bir kasaba olduğunu söylüyor, arabacıysa oranın pis olduğunu öne sürüyordu. Yüzbaşı o kasabanın posta atları için önerildiğini belirtirken, arabacı, "Ha, öyle miymiş sahi?" diyerek alaylı bir şekilde kahkaha atarak karşılık verdi. "Peki, izin verin anlatayım efendim. Burada, o kasabayı süsleyen bozuk kaldırım taşlarından yorgun düşmüş iki postacı atı vardı ve kendilerini Büyük Kanyon'da boğmaya çalıştılar. Bunu yaparlardı da, papaz gelip de atların cehenneminin kırık camlarla döşeli olduğunu söylemesiydi eğer."

Pek az kişinin arabacıyla başa çıkabileceğini anlayan yüzbaşı düşünceli bir sessizliğe büründü.

O sırada kar daha fazla yağmaya başladı. Yolcular arasındaki konuşma ise kar değil, Hounslow çalılığının tehlikeleri üzerineydi. Nantes marka brendi alıp çok gürültü çıkaran yüzbaşı, onları durdurmaya yeltenecek eşkıyaların üstesinden gelebile-

ceğini söyledi. Hannah, hemen son geleni alt etmeye de fazlasıyla hazır olduğunu söylediğini duyunca, sessizce lanet okudu. Yüzbaşıya karşı soğukluk hissediyordu.

Hounslow kasabasında, George'un ev sahibi, onları devam etmemeleri hususunda uyardı. Çünkü Bath Uçan Makinesi Colnbrook'a gelmeden kara gömülmüş ve o arabadan dönecekler için yataklar havalandırılıp hazır hale getirilmişti. Cesur arabacı, biraz daha brendi söyleyip yüzbaşıya barda eşlik etti.

Arabacı çok miktarda içtiği brendiden etkilendiğinden, kendisinin şimdi Nimshi'nin oğlu Yehu olduğunu düşünüyordu. O sırada araba Hounslow'u saatte bir millik hızla geride bıraktı.

Kötü ün salmış Hounslow Bush Hanı'nda görülen ilk şey, müthiş kar yığınının içindeki Salisbury arabası ya da daha doğrusu, arabacının şapkası, iki at kafası, arabanın çatısı ve çantalarının üzerinde, "Yardım edin!" diye bağıran iki yolcu oldu. Exeter arabasının arabacısı, bu felaketi sadece bir sınır işareti gibi değerlendirip yola devam etmişti.

Kar gittikçe daha da yoğunlaşıp hızını artırıyordu. O yüzden, atlar hızlarını azaltmayı sürdürdüler. Arabacı atları canlandırmaya çalışıyor, kuruluyor, dürtüyordu ki bu da onlara gittikçe daha güçlü vurmak anlamına gelmeye başlamıştı. Uçan Makine altı at yürüyüşü hızındaydı artık; yalnızca küfür ve lanetlemelerle ilerletilebiliyordu.

Araba Hounslow'dan Staines'deki Bush Hanı'na kadar olan yedi mili aşmak için, neredeyse üç saat kadar yol gitti. Günün meşguliyeti olarak tüm yolcular kendilerini ilerlemeye odaklamışlardı. Fakat Staines'deki Bush Hanı'nda indiklerinde, güneş bulutlar arasından kendini göstermiş ve kar yağmayı bırakmıştı.

Han sahibi, dinlenme ve akşam yemeği önerisinde bulundu. Hayatlarında daha önce hiç oyulmuş bir buzdağında seyahat etmemiş olan yolcular, han sahibinin önerisini kabul etmeye

yanaştılar. Fakat kar fırtınasındaki yoğunluk, tahrik edicilik ve sükûnet arabacıyı gözü pek birine çevirmişti.

"Ben bir İngilizim," diye homurdandı. "Ve bu geceyi Bangshot'da geçireceğim. Korkaklar arkada kalabilir."

Hannah destek için aristokrata baktı. Fakat o da pencerenin yanında, gruptan ayrı duruyordu.

Grup avluya çıkmak için handan ayrıldı. Kalıp gitme hususunda oylama yapıldı. Arabanın dışında durdular. Oy verirken ellerini kollarına vurdular ya da ayaklarını kaldırdılar. Bir tek Hannah, Salisbury arabasına yardım organizasyonu yapmak için oradan uzaklaşmıştı. Kendi adamlarıyla halledebileceğini söyleyen Bush'un sahibi, Exeter arabası yoluna devam etmeyecek gibi göründüğünden, misafir olacaklarından dolayı memnun olmuştu.

Bir miktar daha brendiyle iyice cesaretlenen yüzbaşı, eşine ve gruba, "Ben de bir İngilizim ve yolculuk süresince çıkacak tehlikelerle yüzleşebilirim," diyerek hava atma imkânını değerlendirdi.

Diğerleri de geride kalmaya gönülsüzdüler. Bu nedenle yolcular yeniden arabaya doluştular. Yarı donmuş arabacıdan nadir duyulan naralar eşliğinde, yola koyuldular. Egham'da, bir mil kadar ileride, kar yeniden yağmaya başladı.

Arabacı bir bardak daha enerji içeceği için arabayı durdurdu. Kısa süre içinde araba yine yola koyuldu.

Kar şimdi, erkeklerin oturma odalarında alev alev yanan ateşin önüne kurulduğu ve Uçan Makine'deki hava dalgalarına göğüs germek zorunda kalmadığı, Noel zamanıymış gibi yağıyordu. Arabacı felaketin kokusunu aldı. Çünkü her geçen dakika kar yoğunluğunu artırarak yağıyordu. Bir kış öğleden sonrasının hüznü Bangshot Heath'in üzerine çökerken, atlarını eşkin gitmeye yönlendirmeyi denedi. Yanındaki muhafız, tüfeğinin

üzerinde yavaşça parmaklarını gezdirerek endişeli gözlerle etrafta eşkıya olup olmadığını kolladı. Arabacı hiçbir eşkıyanın böyle bir havada dışarı çıkacak kadar aptal olmayacağını belirtti. Muhafız karşılık olarak, asıl arabacının aptallığı yüzünden hepsinin şu an dışarıda olduğunu öne sürdü. Arabacı bu söze, muhafızın hep bir hanım evladı olduğu cevabını verdi. Muhafız, bu kelime karşısında hırs dolu bir öfkeyle arabacıya, "Seni bir su mengereği gibi yere yapıştırırım!" diye bağırıp silahını havaya doğru ateşledi.

Yüzbaşı Seaton, içtiği brendinin etkisi geçmeye başladığı için her çalının arkasında bir eşkıya görmeye başlamıştı.

Çatıdaki silah sesiyle, arabanın kapısını açıp bir kar yığınının üzerine atladı. O anda, arabacı da arabayı bir yarda derinliğindeki kösnüğe doğru yöneltti ve araba hızlıca çarptı.

Arabacı koşum takımlarına çift kayış taktığı için araba yol kenarına sürüklendi... Ve yavaşça bir çakıl hendeğine devrildi.

Bu nedenle, içeride bir kaos ortamı oluştu. Herkes, kolları bacakları birbirine karışmış halde birbirinin üzerine düştü. Yolcuların üstlerindeki kapı açıldı ve karşılarında kırmızı yanaklı arabacının yüzünü gördüler. Gökyüzü arkasındaydı.

"Oradan çıksanız iyi olur," diyerek kayboldu.

Arabacının ardından aristokrat göründü. Önce Hannah'yı dışarıya çekti, sonra Bayan Seaton'ı. Sırasıyla da genci, avukatı ve son olarak büyük bir uğraşla Bayan Bradley'i arabadan çıkardı.

"Bir Truvalısın," dedi Hannah hayatlarını kurtaran adama. "Ben Bayan Hannah Pym."

Adam gülümseyerek şapkasını çıkardı.

"Bayan Pym, ben Harley... Lord Ranger Harley," dedi.

Bayan Pym'in arkasındaki genç, hafif bir iniltinin ardından bayılarak yere yığıldı.

"Şakacı küçük dost," dedi Lord Harley küçümseyerek. "Kenara çekilin Bayan Pym, yüzüne biraz kar süreceğim."

Bir an Hannah, Bayan Clarence'le ilgili rüyasını hatırladı. Engelleyemediği bir his ona aniden, "Hayır, onu bana bırakın," dedirtti.

Lord Harley ileriye doğru gitti ve koşup atlardan birini kurtardı, ayağa kaldırdı; yardım çağırmak için üzerine bindi. Şaşırtıcı olan, atların hiçbirinin yara almamasıydı.

Hannah yerdeki gencin yanına diz çökerken, diğer yolcular, arabacı ve muhafız yarı donmuş halde etrafta dikiliyorlardı. Lanetler, küfürler savurarak bir eşkıya gördüğünü iddia eden Yüzbaşı Seaton da oradaydı.

Hannah, Edward'ın elbiselerini bollaştırınca, şüphelerinde haklı olduğunu gördü. Edward, aslında güzel ve genç bir erkek değil, güzel ve genç bir kızdı. Yine de bir şey Hannah'yı, bu kıza gizlenme uğraşında yardımcı olmaya teşvik etti. Kızın burnuna bir şişe amonyak tutarak o mor gözlerin açılışını izledi. Çok geçmeden, kızın gözleri korkuyla genişledi.

"Hişt!" dedi Hannah. "Bir şey demeyin. Yardım yolda, geliyor." Kızı ayaklarının üzerine doğrulttu ve yanından ayrılmadı.

Arabacı o sırada brendisini yudumlayarak bir kar tepeciğinin üzerinde oturuyor, ara sıra şişesini yere koyup kollarını hayali bir at sürüyormuşçasına hareket ettiriyordu. Muhafız, silahını bir alaybozan tüfeğiyle değiştirmişti. Karda ani bir kayma, "Eşkıya!" diye bağırmasına ve elini hemen tüfeğine atmasına neden olmuştu.

Yolda kalmış grubu izlemek için bir çalının ardından yaklaşan meraklı bir çoban, kaçmak için gecikmiş ve arkasına kurşunu yemişti. Hannah, kızın yanından ayrılmak istemiyordu ama zavallı çocuğa da bir şey yapılması gerekti.

Bayan Bradley, kazaya şahitliği sonrası kasvetli donuk uyuşukluğundan uyanıp elinde çantası, çantanın içinde acıyı dindirecek her türlü ilaçla Hannah'nın ardından koşturdu. Çobana, muhafız tarafından brendi verilmişti. Kadınlar sarsılmış çocuğu arabacının yanına taşıdılar.

Hannah kızın yanına döndü. Kız, arabanın yanında, kalabalıkla birlikte sığ hendeğin korunmasında duruyordu.

"Endişelenmeyin," dedi Hannah. "Lord Harley gidip yardım getirecek."

Kız omuzlarını silkerek yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Tam Hannah bir daha el ve ayaklarını hissetmeyeceğini düşünürken, karşısında yanıp sönen ışıkları gördü. Kurtarma grubu gelmişti. Muhafızın, "Haydutlar!" diye bağırarak o yöne ateş açmasına rağmen gelmeye devam ediyorlardı.

Lord Harley'den bir işaret yoktu. Fakat Lord Harley tarafından kendisine yolcuların durumu anlatılmış olan Bagshot'daki Nag's Head'in sahibi de oradaydı. Misafir düşüncesiyle, yüzünde bir ışıltı vardı; el feneri taşıyan seyis yamaklarına ve değnek taşıyan seyislere rehberlik ediyordu. Soğuktan donmuşlar için bolca brendi, yaralılar için bir posta arabası hazır bekliyordu.

Araba hazırlanarak atlar yeniden yerlerine bağlandı. Yüzbaşı, kendisiyle eşi için posta arabasını aldı. Çoban da tazminat hususunda bilgi aldığı avukatla birlikte iç kısmına yerleşti.

Donmak üzere ve yorgun olan yolcular Bagshot Hanı'na girdiler. Burada, bir İngiliz hanının fırtınada mahsur kalmış yolcu arabası gezginlerine sunabileceği en iyi misafirperverlikle karşılaştılar. Büyük bir ateş yakıldı. Upuzun geniş bir masanın üzerinde susam soslu dana eti dilimleri, kaburga dolmaları, şişe şişe şaraplar, puf kekler, tatlılar, meyveler, marmelat ve muhallebiler servis edildi.

Hannah bu misafirperverliği hiç unutmayacaktı. Öyle aç ve yorgundular ki, kimsenin aklına üzerindeki ıslak kıyafeti değiştirmesi gerektiği gelmedi. Hannah daha önce hiç bu kadar aç kaldığını hatırlamıyordu. Herkes masanın etrafında yerini aldı. Lord Harley de dönmüştü. Yardım gönderdiğinden, kendisinin gitmesine bir gerek olmadığını söyledi. Masada iki yabancı yolcu daha vardı. Yuvarlak suratlı bir çiftçiyle, güzel yüzlü, pespaye bir beyefendi. Çiftçi, isminin Bay Burridge olduğunu söyledi. Diğerininki de Bay Hendry'ydi.

Orada bulunanlar neşeli bir parti verdiler. Bayan Bradley her fırsatta soğuk kızarıklarına birebir küçük bir kavanoz kaz yağının olduğunu söyleyip durdu.

Fakat herkes tıka basa yemiş ve bir o kadar içmiş olduğundan, havaya bir çeşit gerginlik hâkim olmaya başladı. Muhafız, arabacının hakaretinin acısını yaşarken, bir ayyaşa bağlanma çılgınlığıyla ilgili homurdanmaya başladı.

Yüzbaşı kendisinin, Lord Harley tarafından olayların dışında bırakıldığını hissetmeye başlamıştı. Olması gerektiğinden daha iyi olmayan gezginlerle meteliksiz genç oğullar üzerine anlamsız şeyler söylemeye girişti. Eşi onu susturmaya çalışıyordu ama o karşılığında eşine söyleniyordu. Kadın, kocasını korkuyla karışık bir şaşkınlıkla izliyordu. Yüzbaşı sonra birden uzandı, kadının elini tuttu ve kendisinin canavarların en kötüsü olduğunu söyledi.

Lord Harley, Edward'ı izliyordu. Hannah o karanlık gözlerde gördüğü alaycı ışıltıdan hiç hoşlanmadı. Harley, "Benimle şarap için Bay Smith," diyerek kadehini Edward'a kaldırdı.

Geleneklere göre, Edward'ın da bir kadeh şarap içmesi ve karşılığında kadehini kaldırması gerekiyordu.

Han sahibi yatak odalarının hazır olduğunu bildirmek üzere yanlarına geldi. Kimin kiminle aynı odada kalacağının belirlenmesinin zamanıydı.

"Grupların uyumlu olduğundan emin olun," diye takıldı. "Çünkü aynı yatağı paylaşacaksınız."

İlk sürpriz, Bayan Seaton'ın titreyen bir sesle, "Ben, Bayan Bradley'le kalacağım," demesi oldu.

"Yapma şimdi canım," dedi yüzbaşı sağlam bir kahkaha atarak. "Fazla içmiş durumdasın."

"Fazla içmiş durumda falan değilim," dedi Lizzie dilini zorla döndürerek. "Hem ben Bayan Seaton değil, Bayan Lizzie Bisley'im. Dulum ve biz de henüz evlenmiş değiliz, Yüzbaşı Seaton. Bu nedenle seninle evlenene kadar aynı yatakta yatmayacağım."

Etrafta şaşırtıcı bir sessizlik oldu.

"Biz evli sayılırız," dedi yüzbaşı sessizliği bozarak. "Exeter'da evleneceğiz."

Aman Tanrım, dedi Hannah içinden. Burnu heyecandan kıpırdıyordu. Lizzie *Bayan Seaton* değil ve Edward da *Edward* değil. Sırada ne vardı?

"Elbette benimle uyuyabilirsin ördeğim," dedi Bayan Bradley. Gözleri ışık saçıyordu. "Ayıp size, yüzbaşı! Siz hınzır erkekler, bacaklarınızı kızların üzerine koymak için beklemezsiniz. Gel hadi, gel. Sana sıcak süt hazırlayayım, kütük gibi uyuyacaksın."

Bayan Bradley, Lizzie'yi odaya götürürken, yüzbaşı da gözlerinden alevler saçarak bardağına bakıyordu.

"Bayan Seaton iyi bir kadın," dedi küçük avukat Bay Fletcher beklenmedik bir tonda. "Ve her nezaketi, her kibarlığı hak ediyor."

"Bir şey mi ima ediyorsun?" diyerek alaylı bir şekilde gülümsedi yüzbaşı.

"Evet," dedi Bay Fletcher ayağa kalkarak. Peruğu yamulmuştu.

İnce parmaklı elini yumruk yaptı ve hızlı hızlı soluyarak, "Senin yüzünü dağıtacağım!" dedi.

"Otur oraya," diye seslendi Lord Harley. "Kimse kimsenin bir yerini dağıtmayacak. Yeterince şey atlatmadık mı? Şimdi uyuma düzenine dönelim, eğer isterseniz." Gözleri, Edward'a bakarken garip bir şekilde parladı. "Ben, Bay Smith'le oldukça iyi geçineceğimizi düşünüyorum."

Edward'ın yüzü süt beyaza döndü. Hannah ayağa kalkıp masaya eğildi ve Lord Harley'e baktı.

"Cevap vermeyecek lordum, siz bilirsiniz."

"Doğru, Bayan Pym," dedi lord hazretleri ipeksi bir tonda. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Ben Edward Smith değilim," dedi acınacak kadar titreyen bir sesle. "Bayan Emily Freemantle'ım."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Lord Harley. "Pek inandırıcı bir erkek değildin."

"Hey!" dedi han sahibi. "Neler oluyor?"

"Ailem beni, isteğim dışında o canavarla nişanladı," dedi Emily. "Ben de kaçtım. Exeter'daki eski dadıma gidiyorum. Ta ki ailem fikrini değiştirip o korkunç evlilikten vazgeçinceye kadar."

"Ben de senin gibi aptal, küçük bir veletle evlenmek istemiyorum," dedi Lord Harley en soğuk tavrıyla.

"O zaman neden arkamdan geldiniz?" diye sordu Emily.

Emily yemek masasında da garip bir görüntü çizmiş, yemeğini başında yün şapkasıyla yemişti. Şimdi şapkayı çıkarıp yanındaki sandalyeye koydu. Kestane rengi bukleler açığa çıkmıştı.

"Ailen nereye gittiğini tahmin etti ve yolcu hanlarını araştırmak üzere ben gönüllü oldum," dedi Lord Harley. "Onlarda sebep olduğun üzüntüyü durup bir saniye düşündün mü?"

"Niçin?" dedi Emily. Sesi ağlamaklıydı. "Onlar beni hiç düşünmediler. Benim Bay Peregrine Williams'a âşık olduğumu biliyorlardı. Fakat dinlediler mi? Hayır! 'Lord Ranger Harley'le evleneceksin!' deyip durdular sadece. Siz yaşlısınız efendim ve kötü biri olarak tanınıyorsunuz."

"Birbirinizi nasıl tanımadınız?" diye sordu Hannah.

"Daha önce karşılaşmamıştık," dedi Emily. "Ailemin isteği, onun parası ve unvanı. Birbirimize karşı ilgi duyar mıyız, hiç umurlarında değil."

"Beynini dinlendir çocuk," dedi Lord Harley sıkılmış bir sesle. "Ve hanın misafirleri önünde trajedi sahnelemeyi bırak. Bana evlenmek istediğin söylendi. Şimdi seni gördüm ve ben de senin istemediğinden daha fazla istemiyorum bu evliliği. İstersen benimle Londra'ya döner ve şu Bay Williams'la evlenirsin."

Yine o uzun sessizlik oldu.

Han sahibi boğazını temizleyip, "İşe bakın!" dedi. "Bir kadın ya da erkek ya da aslında evli olmayan ya da kaçmakta olan başka biri daha var mı aranızda? Yoksa eğer hepinizi yataklarınıza yönlendirebilir miyim?"

Emily sinirleri gerilmiş bir halde gözyaşlarına boğuldu. Hannah ayağa kalkmasına yardımcı olup onu odadan çıkardı.

"Mavi oda," diye seslendi han sahibi. "En üst kata çıkın ve sola dönün."

Hannah Pym meraktan öleceğini düşündü. Bir sürü karışıklık olmuştu! Her şey yanlış gitmiş bir örgü gibiydi. Şüphesiz tüm ihtiyaç duyduğu, işi bilen biri tarafından sökülmesi ve doğru şekilde yeniden örülmesiydi.

Hayranlık dolu bir teslimiyetle
Dinlerim kadının deneyimlediğini,
Öyle ki, iyi giyinmişlik hissi
Verir insana içsel sükûneti,
Dinin vermekte gücünün yetmediği.

—Ralph Waldo Emerson

"Ben, Bayan Hannah Pym, Kensington'ın hanımefendisi," dedi Hannah kararlı bir tavırla. Hizmetçilik günleri geride kalmıştı artık. Önceleri hizmette bulunduğunu açığa vurarak herhangi bir değer kaybına yol açmamakta kararlıydı.

"Sizin Exeter'da akrabanız mı var Bayan Pym?"

"Hayır, ben seyahat etmek için yola çıktım sadece."

Emily üzüntüsüne rağmen isteksizce gülümsedi. Garip gözleri ve yamuk burnuyla ne tuhaf bir kadındı Bayan Pym.

"Arabada sırf *eğlence* için seyahat edebilecek birini imkânı yok hayal edemiyorum," dedi Emily.

"Fakat şimdiden bir sürü macera yaşadım," dedi Hannah. Gözleri ateşin ışığında parlıyordu. "Bir düşünün. Gerçek bir eşkıya... Yüzbaşının eşi olmayan dul bir kadın... Ve şimdi de, aslında onu istemeyen bir adamdan kaçmakta olan, erkek değil gerçek bir kadın olan siz."

"Ona inanmıyorum," dedi Emily. "Numara yapıyor."

"Kim bu Lord Harley?"

"Lord Ranger Harley," dedi Emily net bir tonla. "Bir hovarda ve ahlaksızın teki."

"Nasıl yani?"

"Dadımın söylediğine göre, bir opera dansçısıyla birlikte."

"Hâlâ bir dadınız mı var?" diye sordu Bayan Pym bir an için dikkatini başka şeye çevirerek.

"On sekiz yaşındayım," dedi Emily mağrur bir şekilde. "Fakat Bayan Cudlipp –bu dadımın ismi– bana çok tatlı davranıyor. Bir arkadaş gibi... Çok da zeki..."

Hannah burnunu çekti. Bayan Cudlipp'in, Emily'nin planlarıyla ilgili işverenlerine karşı büsbütün vefasız olduğunu düşündü.

"Fakat şu opera dansçısı işiyle ilgili söylenen," dedi Hannah. "O, tamamen bir dedikodudan ibaret. Bunu kesin olarak bilemez."

"Bayan Cudlipp her şeyi bilir," dedi Emily. "Oh, ne yapacağım ben? O adam, onunla geri dönmem ve onunla evlenmem için beni zorlayacak."

"Gerçekte Bayan Freemantle, beni affedin ama kendisiyle evlenmesi için bir kadını zorlayacak türden bir adama benzemiyordu. Oldukça yakışıklı ve bir lord... Zengin biri mi?"

"Çok," dedi Emily geçiştirmeye çalışarak.

"Öyleyse her şey açık... Sizinle evlenmek istemesi söz konusu dahi olamaz."

"Ona karşı gelinmesinden hoşlanmıyor. Bayan Cudlipp öyle dedi."

Hannah, Bayan Cudlipp'in –söylediklerine bakılırsa– pek iyi biri olmadığı fikrine vardı.

"Peki, Bay Peregrine Williams kim?"

Emily'nin yüzü hafif pembe bir renge döndü.

"Çekici, dürüst ve yakışıklı... Altın gibi saçları, şimdiye kadar gördüğüm mavinin en güzel tonunda gözleri var. Bayan Cudlipp'e göre, Bay Wordsworth'a rakip olacağını söylediği şiirler yazıyor bana..."

"Peki, aileniz sizi bu kusursuzluk örneğiyle tanıştırdı mı?"

"Oh, hayır. Belli ki kalplerine Harley'le evleneceğimi çok önce yerleştirmişler. Ben kendi fikrimi belirtmedim bile. Bay Williams'la karşılaşmamız, Bayan Cudlipp'le birlikte parkta yürürken oldu. Bayan Cudlipp, 'Seni yakından izleyen şu güzel genç delikanlıya dikkat et,' demese fark etmezdim. Ona baktım, bir ağacın altında elinde kitapla duruyordu. Bana çok istekli bakıyordu. Titremeye başladım. Fakat Bayan Cudlipp, büyük bir cesaretle ona yaklaşıp neden öyle baktığını sordu. Ve o dedi ki... Ne dediğini biliyor musun?"

"*Güzelliğin kalbimi paramparça etti* ya da onun gibi bir şey?"

"Hımm... Tam olarak değil. 'Orada duran güzel kız, kalbime bir darbe vurdu. Güzelliğiyle kör oldum,' dedi."

"Zırvalamış," diye homurdandı Hannah.

"Ne dediniz?"

"Zırvalamış, dedim. Çünkü ateşin sönmekte olduğunu düşünüyordum. Bay Williams'a devam edelim biz."

"Beni ziyaret etmesine izin vermem için yalvardı. Ben de ona adresimi verdim. Fakat geldiği zaman ailem onu içeri almayı reddetti. Sonra kasabada onunla ilgili araştırmalar yapıp soylu bir aileden gelmesine rağmen az parasının olduğunu öğrendiler. Bu nedenle de korkunç bir şekilde cezalandırıldım."

"Sizi dövdüler mi?"

"Hayır, romanlarımı aldılar..."

Çok yerinde bir ceza, diye düşündü Hannah. "Yani onu bir daha hiç görmediniz mi?" dedi bağırarak.

"Tabii ki gördüm! Bayan Cudlipp bizim gözcümüz oldu."

"Şüphesiz olmuştur... Fakat inanın bana, bu handa birkaç gün kapalı kalacağımız için Lord Harley'le arkadaş olmanızı tavsiye ederim. Sadece sizinle evlenmek istemediğini değil, bu kötü haberi ailenize incelikle aktarabileceğini de göreceksiniz."

Emily'nin güzel yüzü inatçı bir hal aldı.

"Fikrini değiştirmeyecek," dedi.

"Niçin?"

"Çünkü ben çok güzelim."

Hannah şok oldu.

"Böyle bir şey söylememelisiniz, benim canım Bayan Freemantle'ım," dedi.

"Neden söylemeyeyim?" diye sordu kız kibirli bir tavırla.

"Çünkü kendi görüntüsünü öven kişi, aynı anda boş ve pespaye bir görüntüye de sahip olur."

"Bayan Cudlipp diyor ki..."

"Bayan Cudlipp'in ne dediğine hiç aldırış etmeyin. Sizi kaçmanız konusunda o kadın mı cesaretlendirdi?" diye sordu Hannah. Bayan Cudlipp'ten hoşlanmadığına emin olmuştu.

"Oh, evet! Çok heyecanlıydı. Odamın camından aşağıya indim, o da benim için çantaları aşağıya sarkıttı."

"Peki, erkek kıyafetlerini nereden buldunuz?"

"Erkek kardeşimin bunlar. Kendisi denizde. Benden daha büyük –yirmi beşinde– ve bunlar da benim yaşımdayken giydiği giysiler. Onları atmamıştı."

Emily esniyordu.

"Yatsanız iyi edersiniz," dedi Hannah. Beyninde düşünceler yarış halindeydi. "Yanınızda kadın kıyafeti var mı?"

"Evet, çantamda... Bu erkek takımı, iki temiz gömlek, boyunbağları, iki takım çocuk kıyafeti ve iç çamaşırları var sadece."

Kapı açıldı ve iki uşak çantalarını getirdi. Emily'nin, Hannah'nın çantasını gölgede bırakan iki büyük çantası vardı.

Hannah uşaklara bahşiş verip gönderdi. Çantasını açıp Knightbridge'deki akıntıda nemlenmiş kıyafetlerini çıkardı.

"Bunları mutfağa götürüp birileri nasıl yıkayıp ütüleyeceğimle ilgili bir fikre sahip mi bir göreceğim," dedi.

Emily kalktı ve esnerken hafifçe yerinde yalpaladı.

"Hafif sarhoş gibiyim," dedi küçük bir kıkırdamayla.

Hannah nemli kıyafetlerini eline alıp mutfağa indi. Han sahibinin eşi Bayan Silvers aşçıya talimatlar veriyordu. Kıyafetleri Hannah'dan alıp keten kumaşın yıkanacağını, diğer kıyafetlerdeki çamurun da kuruduğunda fırçalanacağını söyledi. Çünkü hepsi hâlâ nemliydi. Hannah başından geçen macerayı anlatarak onu biraz eğlendirdi. Bayan Silvers ağzı açık şekilde dinledi. Hatta tüm bu macerayı dinlesin diye kocasını da çağırdı. Bu yüzden Hannah hikâyesini en baştan anlatmak zorunda kaldı. Han sahibi fazlasıyla ilgi gösterdi. Hannah'ya, az rastlanır bir hikâye anlattığını söyledi. Bir şişe brendi çıkarıp ona tek ölçek

doldurdu. Hannah kendini bir ayyaş gibi hissediyordu artık. İçkiden uzak durduğu bir yaşamdan sonra, kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Fakat brendi onun uykusunu getirmek yerine, yoğun beynini daha da harekete geçiriyor gibiydi.

Mavi odaya döndü. Emily yatakta uyumuştu; genç ve korunmasız görünüyordu. Çıkardığı giysiler odanın her yerine yayılmıştı.

Kötü bir çocuk değil, diye düşündü Hannah. *Fakat çok şımarık...* Aptal bir dadının verebileceği zararın miktarı nasıl da şaşırtıcıydı. Emily'nin çantaları açıktı. Birinin üstünde bir erkek gömleğiyle bir kravat vardı. Hannah gömleği yukarı kaldırıp köşedeki masada yanan muma doğru tuttu. Kırışıktı ancak kaliteli ketendendi. Çantaya dönüp bilinçsizce içindekileri karıştırdı. Emily'nin doğruyu söylediğini fark edince içi rahatladı. Az sayıda erkek kıyafeti vardı. Geriye kalanlarsa çeşitli güzel elbiseler ve külotlardı. Emily'nin iki çantasının haricinde, bir de geniş bir şapka kutusu vardı. Kutunun ağzı açıktı, şapkaların bazısı yerdeydi. Hannah birden öfkelendi. Eşyaları dolaba taşıyarak hepsini geniş üst rafa koydu. Erkek peruğu şapkaların arasında duruyordu. Emily'nin onu, gizlenmesinin bir parçası olarak kullanmak istediğinden şüphe yoktu. Fakat bunu yapmak yerine saçlarını kısa kestirmişti. Hannah, onu bir peruk standına götürüp yakından incelemeye koyuldu. Gerçek saçtan yapılmış iyi bir peruktu; beyaz ve dalgalıydı. Siyah ipek bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı.

Emily'nin çantalarına geri döndü. Elbise, pelerin ve mantoları çıkarıp yerlerine astı. Sonra çekmecelere iç çamaşırlarını yerleştirdi. Ardından mütevazı çantasını açıp kendi kıyafetlerini yerleştirdi. Saç fırçasıyla iğne kutusunu tuvalet aynasına götürdü. Masa halihazırda losyon ve krem şişeleriyle, fırça, tarak

ve kemik iğnelerle, Emily'nin poşetlenmemiş tuvalet malzemeleriyle doldurulmuştu. Havlular nemliydi ve yere atılmıştı. Belli ki Emily iki kap sıcak suyun hepsini harcamıştı.

Hannah zili çalıp oda hizmetçilerine boş kapları, pis su kâsesini ve ıslak havluları vererek yenilerini getirmelerini söyledi.

Her şey ortadan kalkıncaya, çantalarla şapka kutuları yatağın altına girene dek uğraştı. Hizmetçi temiz havlular ve sıcak suyla döndü. Bu tarz lükslerin faturaya yansıtılacağını biliyordu ve bunları Emily'e ödetmekte kararlıydı.

Bakışı, peruk standında tüm beyazlığıyla parlayan o peruğa yöneldi. Bir tane boyunbağı ve bir de keten gömlekle birlikte onu da aldı. Alt kata inip avukat Bay Fletcher'ı nerede bulabileceğini sordu. Aldığı bilgi, Lord Harley'le avukatın kırmızı odayı paylaştığıydı.

Kırmızı odaya çıktı ve artık bir hizmetçi değil de handa misafir olduğunu unutarak, kapıyı çalmadan direkt kolu çevirerek kapıyı açtı.

Bay Fletcher'dan dehşet çığlığı yükseldi. Çırılçıplaktı. Ateşin önünde, portatif bir küvette oturuyordu. Lord Harley onun sırtını keseliyordu.

Hannah geri çekildi.

Kapının dışında bekledi. Birkaç dakika sonra Lord Harley yanına gelip kapıyı ardından kapattı.

"Ne oldu Bayan Pym? Hiç kapı çalmaz mısınız siz?"

"Hayır, iyi hizmetçiler asla kapı çalmazlar," yanıtını vermeliydi ama Lord Harley'in ya da başka birinin, önceleri hizmetçi olduğunu bilmesine izin vermek niyetinde değildi.

"Üzgünüm lordum," dedi. "Uykuluyum, bu nedenle çalmayı unuttum."

Lord Harley, onun dikkat çekecek derecede ayık göründüğünü düşündü. Çıplak bir adam görmenin, bu evde kalmış kızın yanaklarına küçük bir kızarıklık bile vermemesine şaşırdı. Hannah'nın düşük rütbeli hizmetçilik günlerinden çıplak erkeklere rastlamaya alışkın olduğunu bilemezdi.

Hannah peruğu, gömleği ve kravatı gösterdi.

"Bayan Freemantle artık bunlara ihtiyaç duymayacak. Düşündüm de, Bay Fletcher temiz bir gömlek ve belki bir peruk değişiminden memnun olabilir. Bay Fletcher zayıf, Bayan Freemantle da öyle... Bence gömlek ona olacaktır."

Lord Harley'in dudakları şaşkınlıkla büküldü. Zavallı Bay Fletcher... Hafif yaşlı olduğundan hiç şüphe duymamıştı. Duş alması için onu kandırmıştı. Kokan bir yabancıyla aynı yatağı paylaşmak istemezdi.

"Bunları bana verin en iyisi," dedi. "Burada bekleyin."

"Birkaç temiz kıyafet getirdim," dedi Lord Harley, elindeki gömlek, peruk ve boyunbağını küvetin yanındaki bir sandalyeye koyarak. "Nemli keteni verin bana lütfen, yıkanmaları için mutfağa götüreceğim."

"Çok iyi," dedi Bay Fletcher büyük bir kalıp sabunla kendini örtmeye çalışarak. "Fakat bunlar geçen ay yıkanmıştı."

"Bir yıkamanın daha zararı olmaz," dedi Lord Harley. "Temiz keteniniz var mı?"

"Çantamda," dedi Bay Fletcher. Bir okul çocuğu gibi hissediyordu.

Lord Harley çantayı karıştırarak temiz olduğunu fark ettiği parçaları buldu. Bay Fletcher'ın çıkardığı gömlekle çamaşırı yerlerinde bıraktı.

"Beni beklemeyin," dedi. "Küvetten çıkın. Şunları alması için bir oda görevlisi gönderteceğim."

Bay Fletcher konuşmadan başını salladı. Gocunmamıştı. Bu yıkanma zırvasının, aristokrasinin çılgınca bir alışkanlığı olduğunu düşündü. Fakat gerçek bir lord tarafından bakılmanın onuruyla, karşı çıkamayacak kadar şaşkına dönmüş durumdaydı.

Lord Harley dışarı çıktıktan sonra koridorda onu bekleyen Hannah'ya katıldı. Mutfağa geçtiklerinde masada geç kalmış bir akşam yemeğinde olan han sahibine katıldılar.

Lord Harley, mutfakta bekleyen hizmetçilere Bay Fletcher'ın yanına gitmelerini söyleyen Bayan Pym'i düşünceli bir şekilde izliyordu. Han sahibine dönerek, eksta ücrete giren her şeyin kendi hesabına yazılmasını söyledi.

Hannah rahatlamış bir şekilde içini çekti. Doğası gereği tutumluydu. Son günlerdeki orta sınıfa yükselişi, beş poundun bile dikkatlice korunması gerektiğinin farkında vardırmıştı onu.

"Salonda kimse var mı?" diye sordu Lord Harley.

"Hayır, lordum," dedi han sahibi Bay Silvers. "Herkes yattı."

"Öyleyse bize bir şişe brendi gönderin. Bayan Pym'le konuşacak çok şeyimiz var."

Hannah'nın gözleri heyecandan yeşile döndüler. Bir lordla brendi içme düşüncesini aklına getirince mutlu olsa da, aşırı alkolün etkisinden endişeliydi. Salonda ateşin başında oturduklarında, kendisine çok az brendi doldurmasını rica etti Lord Harley'den.

Rüzgâr dışarıda şiddetli bir şekilde uluyor, kar, hanın iç avlusuna bakan körfez tarafındaki pencere camına aralıksız çarpıyordu.

"Fırtına var," dedi Lord Harley. "Korkarım, buradan hareket etmemiz birkaç günü alacak."

"Evet, öyle görünüyor," dedi Hannah mutlu bir şekilde. Hayatında ilk kez kanatlardan sahnenin tam ortasına geçmiş gibi hissediyordu. Diğer misafirlerde ilgisini çeken çok şey vardı.

"Şimdi, Bayan Freemantle'la ilgili olarak," dedi Lord Harley bacaklarını ateşe doğru uzatarak. Bacakları çok düzgündü, hemen Hannah'nın dikkatini çekmişti; iyi bacakları olan her erkeğin iyi bir yaşama sahip olduğuna inanıyordu. Kimse birinin bacaklarına olduğu kadar uzun süre yüzüne takılmazdı. "Sizinle bu üzücü ilişki üzerine konuştu mu?" diye sordu Lord Harley.

"Evet," dedi Hannah. "Görünen o ki, dadısı Bayan Cudlipp tarafından kafası sizinle ilgili saçma şeylerle doldurulmuş. Bu Bayan Cudlipp, Bayan Freemantle'a sizin bir opera dansçısıyla birlikte olduğunuzu söylemiş."

"İyi halt etmiş! Peki, bu beni bir canavar mı yapıyor?"

"Kendi düşünceleri üzerinde, romanlarla sersem bir dadının söylediklerinden daha fazla etkisi olmayan, kolay etkilenir genç bir kız için, evet."

"Ne tuhaf şey... Evlenme planları yapmıştım. Bir yuva kurma nasıldır bilirsiniz. Halam bir pusulayla, Freemantle'ın beni parkta görüp hemen âşık olduğuyla ilgili uzun bir hikâye gönderdi. Bayan Freemantle köklü bir geçmişten geliyor. Ben de evlenme zamanımın geldiğini düşünüyordum. Başkasına duygusal bir yakınlığım yoktu. Bay ve Bayan Freemantle benimle görüşmeye geldiler. Avukatlarım avukatlarıyla görüştü. Her şey ayarlanmıştı. Beni böylesine büyüleyen bu kızı görmek için yanına gitmenin zamanı geldiğini düşündüm. Ev kargaşa halindeydi. Kız kaçmıştı. Halam yalan söylemişti. Dadı sorular soruyordu. Evet, kendisi son derece aptal bir kadın... Sonunda aile, kızın Exeter'a, eski dadısının yanına gittiği fikrine vardı. Ben de arabaya binip hanları ve misafirhaneleri dolaşırsam onu

belki bulabilirim diye düşündüm. Ne akla hizmet onunla hâlâ evlenmek istediğimi düşünür?"

"Çünkü çok güzel biri..."

"Böyle mi dedi?"

"Bence daha çok, kafasının içinde Bayan Cudlipp sesli konuşmuş gibiydi."

"Onunla oturup güzelce konuşun, Bayan Pym, size yalvarırım. Aptalca şeyler yapabilir. Bu karda kaçıp gidebilir."

"Elimden geleni yapacağım. Fakat bir dadının sebep olduğu zararı öyle kısa zamanda düzeltmek çok zor."

"Sizi Exeter'a götüren şey nedir Bayan Pym?"

"Orayı hiç görmedim..."

"Anlamadım?"

"Seyahat etme hayalim vardı," dedi Hannah iki elini birleştirerek.

"Sıradan bir yolcu arabasında mı?"

"Yolcu arabaları benim için sıradan değiller. Onları Kensington Yolu'ndan geçerken izlerdim. Tüm o hareket ve maceray..."

"Kensington'da mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, Kensington Malikânesi'nde."

Lord Harley ona meraklı gözlerle baktı.

"Clarence ailesinden olmalısınız."

"Uzaktan, lordum," dedi Hannah hızlıca gözlerini başka yöne çevirerek.

"Öyle mi? Peki, ailenin hangi kolundan?"

Hannah bir an panikledi. Aristokrasi ve seçkinler sınıfı herkesi bilirdi. Herhangi bir yabancının ya da maceraperestin yıldızlı rütbelerine zorla girmediğinden emin olmak içindi bu.

Hannah biliyordu ki aile ve ilişkilerden konuşmaktan başka yapacak çok az şeyi olan kadınlar vardı.

Acınacak halde brendi bardağına bakıp aklına bir şey gelmesi için dua etti.

"Siz de kaçmıyorsunuz ya?" diye sordu Lord Harley açıkça.

Cevap gelmedi.

"Tamam, ben söyleyeceğim. Bay Clarence kısa süre önce öldü. Ben, erkek kardeşi Bay George'un arkadaşıyım," dedi Lord Harley.

"Yalan söyledim," dedi Hannah kendini korkunç hissederek. "Uzun yıllar Thornton Malikânesi'nde hizmetçilik yaptım. Bay Clarence vasiyetinde bana beş bin pound bıraktı. Dünyayı gezip görmek hep hayalimdi."

"Bana yalan söylemenizin hiç gereği yoktu..."

Hannah gözlerini kaldırdı. "Her şeyin gereği vardı," dedi hırsla. "Hizmetçiler, lordum, İngiltere'de en hor görülen sınıftır. Oh, Bayan Clarence'in misafir kabul ettiği günlerde kadınların günün çoğu zamanında bizimle ilgili konuştuklarına şahit olurdum. Evde ne kadar çok çalışırsak, o kadar çok parazitmişiz gibi görülüyorduk. Esnaf ve zanaatkârlar da bizi aşağılamakta... Tüm hizmetçi sınıfının tembel ve yeteneksiz olduğunu düşünüyorlar. Bayan Freemantle'la adamakıllı konuşmamı istiyorsunuz. O genç kız bir hizmetçiyle konuştuğunun farkına varsa, söylediğim tek kelimeyi bile dikkate almaz."

Lord Harley düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Garip gelebilir belki, Bayan Pym, fakat ailemde bir Pym vardı. Surrey'deki Pymlerden... Ailenin sonuncusu, dördüncü kuzen kısa süre önce öldü. Size bir iyilikte bulunacağım. Bayan Freemantle'a karşı tüm iyi niyetinizi kullanın. Karşılığında beni, sizi dinleyen bir yakın olarak görebilirsiniz."

"Bir faydası olmaz bunun," dedi Hannah. "Sesim..."

"Ne olmuş sesinize?"

"Aksanımda bir bayağılık var."

"Sevgili Bayan Pym, geçen yıllarda siz de bunu fark etmiş olmalısınız, sosyete son zamanda yöresel aksanlarını insafsızca ortaya seriyor. Edinburg'daki yaşlı halamı görmeye gittim ve konuştuğu tek bir kelimeyi dahi anlayamadım. Sınıf konusunda fazla hassassınız. Bunu aklınızdan çıkarıp atın. Eğer yardımcı olacaksa, Surrey'in Bayan Pym'isiniz bundan böyle."

"O şekilde yalan söylediğim için kötü hissediyorum," dedi Hannah kısık bir sesle. "Belki de en doğrusu gerçeği söylemektir. İnsanlar buna değiyorlarsa zaten beni küçümsemeyeceklerdir. Sör George yapmadı örneğin. O... Beni Gunter'in Yeri'ne götürdü."

"İşte gördünüz. Fakat dünya ahlaksız, bomboş bir yer ve Emily Freemantle gibi yanlış yönlendirilmiş bir sürü insan var. Bir düşünün. Uygun olduğunu düşündüğünüz şekilde yaklaşabilirsiniz bana." Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. "Bir hanımefendi için fazla karakterlisiniz belki ve diğer insanlara karşı fazla alakalı. Örneğin, temiz keten ve peruğu yaşlı Bay Fletcher'a getirmeyi niçin düşündünüz? Onlar Bayan Freemantle'ındı sanırım ve kendisinin böyle bir şeyi asla akıl etmeyeceğine de eminim," dedi.

Hannah ani bir şaşkınlıkla ellerini yüzüne götürdü.

"Onları çaldım," diye fısıldadı.

"İhtiyacı yoktu. Benim bir şey bulmanızı istediğimi söyleyin ona. Fakat sorumu cevaplamadınız?"

"Oh, canım," dedi Hannah ve bardağını yere koydu. "Ah şu kötü içki, lordum. Beni öyle cesur ve kendine güvenen biri haline getiriyor ki, şimdiye dek kıyafetleri çaldığımın farkına bile varmamıştım."

"Sabah ilk iş ona söyleyin. Kızarsa eğer, bileyim. Bay Fletcher'dan yürütmek zorunda kalsam da hepsini geri veririm. Fakat aklınızdaki neydi?"

"Bay Fletcher'ın bir bekâr olduğunu ve kimsenin bugüne dek onunla ilgilenmediğini hissediyorum," dedi Hannah yavaşça. "Yüzbaşı Seaton'dan hoşlanmadım. Bir dolandırıcı... Bayan Bisley'in parasının peşinde olduğundan şüpheleniyorum. Görüyorsunuz, kadın Bay Bisley'le evliymiş ve ona muhtemelen oldukça düşkün olduğunu hissediyorum. Varlığı için bütünüyle bir erkeğe güvenen o kadınlardan biri. Yüzbaşı, Bay Bisley'in ölümüyle oluşmuş boşluğu doldurdu kurnazlıkla. Bayan Bisley'in, yas tutmak için daha uzun zamanı olmalıydı. Durum böyle olduğundan, bana göre zavallı kadın, insanda nefret uyandıran bu yüzbaşıda başını yaslayacağı geniş bir omuz buldu. Adamın çok parası olduğunu da düşünmüyorum. Bence kendisiyle ilgilenen de olmamıştır hiç. Belki temiz bir keten giyse, iyi bir peruk taksa o zaman..."

Hannah'nın sesi gittikçe inceldi. Lord Harley bir kahkaha patlattı. Gözleri fıldır fıldırdı.

"Gerçekten Bayan Pym, tam bir gezici çöpçatansınız," dedi.

"İçki yüzünden," dedi Hannah boğuk bir sesle.

"Yaşlı Bay Fletcher," dedi Lord Harley sırıtarak, "nasıl da maharetli ellere düşmüş. Ben sırtını keseliyorum, siz elbiselerini ayarlıyorsunuz. Akışına bırakın Bayan Pym, önerime kulak verin. İnsanların ilgi alanlarını değiştirebileceğinizi hiçbir zaman düşünmeyin. Şimdi birer ayılma kahvesi içelim ve yataklarımıza dönelim."

Lord Harley zili çaldı. Çağrısına cevap veren olmadı. Han bacada uğuldayan rüzgâr dışında sessizdi. Sonunda han sahibi kapıda göründü, endişeli gibiydi.

"Affedin, lordum," dedi. "Fakat hizmetçilerin ve garsonların hepsi, her zaman yaptıkları gibi kasabadaki evlerine gittiler. Bura-

da onlara verecek bir odam yok. Seyisleri de fırtınada yalnız kalmamaları için birlikte gönderdim. Şu an, benle karımdan başka kimse yok. Karım da keyifsiz hissediyor. Arzu ettiğiniz şeyi ben kendim getireceğim."

"Yatağınıza gidin beyefendi," dedi Hannah hemen, Lord Harley bir şey diyemeden... "Kahveyi ben gidip alırım. Sabah için güç toplamalısınız."

"Teşekkürler efendim, fakat bu hiç uygun olmaz," dedi han sahibi.

"Böyle bir fırtınada her şey uygun olur. Lütfen dinlenin," dedi Hannah. "Yarın eşinize de ihtiyaç duyarsa yardım edeceğim."

Han sahibi kekelercesine teşekkür ederek odasına gitmek üzere dönünce, Hannah, "Kahveleri şimdi getireceğim lordum," dedi.

"Artık bir hizmetçi değilsiniz Bayan Pym. Öyle görünüyor ki, hepimiz kendimizin hizmetçisi olmalıyız. Bu bize zarar vermez. Düşün önüme!"

Lord Harley, Hannah'yı uzun koridor boyunca takip etti. Yeşil çuha örtüden bir kapıdan geçerek hanın arka kısmındaki mutfağa ulaştılar. Burada rüzgârın sesi daha şiddetli duyuluyordu. Lord Harley masaya oturup Hannah'nın kahve çekirdeklerini çekişini ve bir testi kahve hazırlayışını izledi. Hannah fincanları bir tepsiye dizdiği sırada dayanamayarak:

"Burada içelim. Siz hiç yorulmaz mısınız Bayan Pym?" diye sordu lord.

"Uykuya az ihtiyaç duyduğumdan dolayı şanslıyım. Oh lordum, ne güzel bir gündü. Tanrı ne iyi!"

"Beni şaşırtıyorsunuz Bayan Pym. En aklı başında olanımızı bile bir Tanrı'nın varlığından şüphe ettirecek bir gün atlattık bana göre..."

"Onlar benim kadar maceraya susamış değillerdir..."

Hoş bir sessizlik oldu. Lord Harley, dünyanın en inatçı insanı Sör George'un, hizmetçiyi neden Gunter'in Yeri'ne götürdüğünü anladığını düşündü. Bu Bayan Pym'de çocuksu bir şey vardı; ilginç derecede çekici bir masumiyet. Emily Freemantle'ı düşündü sonra ve yüzü ciddileşti. Ayarlanmış bir evliliğe razı olmakla nasıl bir aptallık etmişti? Aşka inanmadığından değildi. Birçok arkadaşının, aşkı bulacak kadar şansı yaver gitmişti. Fakat o, aşka hiç rastlamamıştı; rastlamayacağından da emindi. Tüm istediği, yumuşak başlı bir kadınla yuva kurup bir aile olmaktı. Fakat bir sonraki denemesinde, geleneklere uygun olarak gidip o bayana kur yapacak ve ilk olarak onu tanımaya çalışacaktı.

Kahvesini bitirip Hannah'ya teşekkür etti. Ayağa kalkıp kollarını başının üstünde gerdi. Sonra birden yüksek sesle, "Eyvah!" diye bağırdı. "Bay Fletcher'ın suyunu unuttum! Şimdi onu aşağıya taşıyacak kimse de kalmadı."

"Size yardım edeyim..." dedi Bayan Pym.

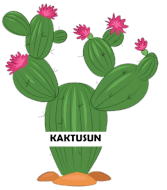
Yardım etti de. Bay Fletcher geniş yatakta uyur haldeyken, Hannah'yla Lord Harley, kadının yönlendirmeleriyle yatak odası penceresini açıp –neyse ki hanın kuytuda kalan kısmındaydı– pis banyo suyunu karların üzerine boşalttı. Daha sonra, Lord Harley boş kabı mutfağa indirip kapının arkasına dayadı.

Hannah kendi odasına geçti. Soğumuş suda elini yüzünü yıkadı. Geniş geceliğini giydi, gece başlığını taktı ve Emily'nin yanına yattı.

Lord Harley haklıydı, diye düşündü uykulu bir şekilde. Müdahale etmeye gerek yoktu. Fakat Emily çok güzel, o da çok yakışıklıydı. Ayrıca Emily'nin ailesi evlenirlerse çok memnun olacak ve aptal Bayan Cudlipp utanacaktı.

Bayan Pym kafasında hâlâ planlar kurarken, sonunda uykuya daldı.

Kar yağmıştı kar, kar üstüne,
Kar, kar üstüne,
Kasvetli bir kış ortasıydı,
Uzun, uzun zaman önce...

—Christina Rossetti

Hannah saat altıda uyandı. Kalkıp perdeleri açtı. Öfkeli, beyaz bir vahşi doğadan başka hiçbir şey göremedi. Banyo yapıp giyindi. Şömineye gidip ateşi yaktı. Emily banyo için sıcak su isterse, gidip mutfaktan alması gerekecekti. Hiçbir hizmetçinin böyle bir günde işe gelemeyeceğinden emindi.

Mutfağa indi. Bayan Silvers üzerinde geceliği, şalı ve büyük kırmızı başlığıyla mutfak masasında oturuyordu. Burnu kırmızı, gözleri yaşlıydı.

"Oh, Bayan Pym," dedi. "Kendimi ölmek üzereymişim gibi hissediyorum."

"Öyleyse yatağınıza dönmelisiniz," dedi Hannah hemen. "Kocanız nerede?"

"Dışarıda, ahırların orada; postacı çocukları uyandırmaya gitti. Ahırda kalıyorlar."

"Güzel," dedi Hannah. Yardım edecek birilerinin olması onu rahatlatmıştı. Nemli keten, köşede bir sepetin içine atılmıştı ama ateş harıl harıl yanıyordu. "Lütfen yatağınıza gidin Bayan Silvers," diye ısrar etti. "Yoksa biz de hasta olacağız. İşleri kendimiz hallederiz." Hannah'nın gözleri heyecandan yeşile dönmüştü. "Bu, benim için bir macera."

Bayan Silvers isteksizce odasına çıktı ve Hannah işe koyuldu. Bulaşıkhane çeşmesinden büyük bir bakır kabı suyla doldurup ateşin üzerindeki tele astı. Bir kalıp sabun bularak yıkamada kullanmak üzere birkaç parça kesti. Bulaşıkhanede bir kap dolusu tavuk dışkısı vardı; sararmış ketenin beyazlatılmasında kullanılıyordu. Fakat Hannah, sabahın köründe böyle bir kokuya dayanamayacağını düşündü. Giysileri kaynayan suya attıktan sonra, kendine sıcak çikolata hazırlayıp Emily'nin yanına çıktı.

"Hava hâlâ karanlık," diye homurdandı Emily. "Ne yapıyorsun?"

"Hizmetçiler dün gece evlerine gitmişler. Bugünse şiddetli fırtına nedeniyle hiçbiri işe gelemedi. Kalkıp kahvaltıyı hazırlamamda bana yardımcı olmalısın," dedi Hannah.

"Ben?" dedi Emily. Şaşırmıştı. "Ben mi sıradan bir hanın mutfağında çalışacağım? Hayır hayır, teşekkür ederim. Bunu yapmaktansa açlıktan kıvranmayı yeğlerim," dedi ve battaniyeyi kafasına çekti.

"Bu durumda, kıvranacaksın!" dedi Hannah. "Çalışmaya hazır değilsen, yemek yemene müsaade edilmeyecek." Odadan çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Lord Harley, inatçı Hannah'nın Bayan Bradley'le Bayan Bisley'i kaldırdığını duydu. Hannah kadınlara, hizmetçilerin gelmediğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Lord Harley

saatini alıp yatağına kadar uzanan fitilli mumun ışığına tutarak saatin kaç olduğuna baktı. Yedi... Homurdandı. Fakat Hannah haklıydı; herkes yardım etmeliydi. Uzun bacaklarını yataktan sarkıttı. Sonra dönüp hâlâ uyumakta olan Bay Fletcher'a baktı. Avukat sakin bir uykudaydı. Yüzü, yumuşamış çizgilerle daha genç görünüyordu. Onu uyandırmamaya karar verdi. *Zaten çok bir yardımı da dokunmayacak,* diye düşündü.

Emily yeniden uyuyamadı. Önce ağlayacakmış gibi hissetti. O canavarla birlikte bu garip handaydı ve sıradan bir hizmetçi gibi çalışması isteniyordu. Bu, kendisi için fazla kötüydü. Sonra koridorda, Bayan Bradley'in sesini duydu:

"Haklısınız Bayan Pym, canım. Beceriksizliğimi mazur görün. Kısa zamanda size yararlı hale geleceğim."

Ardından, Bayan Bisley'in uykulu sesi duyuldu:

"Ben de orada olacağım Bayan Pym. Fakat bana yirmi dakika verin..."

Yeni uyanmakta olan bilinci, Emily'i aniden dürttü. Yataktan çıktı. Tuvalet masasının üzerine bırakılan tastaki az miktarda soğuk suya baktı. Zili çalıp bekledi. Mutfakta Hannah, çalan zili fark edip dudaklarını gerdi. Bayan Freemantle çok geçmeden odaya gidecek kimsenin olmadığını anlayacaktı.

Emily elinden geldiği kadarıyla temizlendi. Kısa saçlarını parlayıncaya kadar fırçaladı. Tüm kıyafetlerinin asıldığını fark etti; fakat o uykudayken hizmetçilerin gelip eşyalarını düzenlediğini sandı. Mavi kaşmirden bir yün elbise seçti; elbise yüksek bel ve yakalı, uzun kolluydu. İki eteklik giydi. Elbisesini giymeden önce ayağına yün çoraplarını, yarım botlarını geçirdi.

Kapıyı açıp yemek odasına yöneldi. Oda soğuk ve karanlıktı. Kahve odasına geçti. Ateş harıl harıl yanıyordu. İçi ürperdi; gidip ateşin önünde durdu.

Odanın kapısı açıldı. Lord Ranger Harley içeri girdi ve bir süre durup Emily'e baktı.

Emily alevleri izliyordu. Küçük ayaklarından biri şöminenin kenarına dayalıydı. Sonra Lord Harley'in bakışlarını hissetmişçesine yavaşça dönüp ona baktı. Gözleri korkuyla büyüdü.

"Bayan Freemantle," dedi Lord Harley soğuk bir sesle. "Çığlık atmaya başlamadan ya da herhangi bir aptalca davranışa girişmeden önce, izin verin bir konuyu aydınlatayım. Sizinle karşılaştıktan sonra, yeryüzünde kalan tek kadın olsanız bile sizinle evlenmeyeceğim fikrine sahip oldum."

Kızın gözlerindeki korku, yerini gülünç bir şaşkınlığa bıraktı.

"Siz... Emin misiniz?"

"Tabii eminim, seni yaban ördeği! İnce zevk ya da terbiye sahibi hangi erkek bir okul çocuğunu ister ki?"

Kızın gözleri parladı.

"Ben okulu bitirdim, efendim!"

"Fakat davranışların bunu göstermiyor. Kusursuz Bayan Pym nerede?"

"Sanırım mutfakta..."

"Yardıma ihtiyaçları var mı?"

"Sanırım evet. Fakat anlamıyorum, neden..."

"Öyleyse yanına gidelim mi?"

Emily tam onun gibi bir hanımefendiden bir han mutfağında çalışmasının beklendiğini anlamadığını söylemek üzereydi ki içinden bir his, Lord Harley'in, bu sözünden dolayı ona karşı bakışlarının daha da kötüye gideceğini söyledi. Daha önce hiç kimse onu küçük görmemiş ya da kimsenin ondan hoşlanmadığı olmamıştı. Hep üzerine titrenmiş; doğduğu günden beri el bebek gül bebek büyütülmüştü.

"Mutfağın nerede olduğunu bilmiyorum..."

"Ben biliyorum. Beni takip et."

Emily isteksizce onun peşinden gitti. Hannah pastırma dilimliyor, Bayan Bisley sosisleri kızartıyordu. Bayan Bradley bulaşıkhanenin orada, oluklu tahtanın üzerinde kaynatılmış çamaşırları çitiliyordu.

"Yardım edilecek başka bir şey var mı?" diye sordu Lord Harley. "Bizim ne yapmamızı istersiniz?"

"Masayı kurun," dedi Hannah hemen. "Sonra da diğer misafirleri uyandırın. O halde yemeğe inemezler."

"Tepsiler nerede?" diye sordu Emily beceriksizce etrafına bakınarak.

"Hepimiz mutfak masasında yiyeceğiz," dedi Hannah.

Emily, o an Hannah'dan nefret etti. Bu kadın, onu küçük düşürmeye kararlıydı. Emily Freemantle'a mutfak masasında yemek yemesi söyleniyordu!

"Hayal kurmayı bırak," dedi Lord Harley. "Tabakları yerleştirmemde bana yardımcı ol."

Hannah, Bayan Bisley'e, tavaya koyması için salam dilimlerini uzatırken, bir yandan da meraklı gözlerle Lord Harley ve Emily'i izledi. Emily tabakları masaya suratını asarak fırlatıyor, Lord Harley ise kızın bu anlamsız tavrını görmezden geliyordu.

Hannah ateşin yan duvarındaki fırının ağır kapağını açarak sıcak bir tepsi çörek çıkardı. Daha sonra Lord Harley'e döndü, "Diğer konukları kaldırmanız mümkün mü?" diye sordu.

Emily sorunun kendisine sorulduğunu sanarak ona öfkeyle baktı.

Diğer misafirler, arabacı ve muhafız, çok geçmeden teker teker göründüler. Hepsi hâlâ uyku kıyafetleri içinde esniyor, homurdanıyorlardı. Tek istisna Bay Fletcher'dı. *Yeni biri gibi*

görünüyor, diye düşündü Hannah bundan hoşnut olarak. Peruk oldukça kaliteli ve muntazam duruyordu başında. Gömleğinin beyazlığıyla kravatı göz kamaştırıcıydı. Siyah ceketi ve pantolonu yeni parlatılmış görünüyordu. Lord Harley kendi kıyafetlerini bitirdikten sonra, avukatınkileri de acımasızca fırçalamıştı.

Hannah, Bayan Bisley'i bir sandalyeye oturttu. Bay Fletcher'ın da onun yanına oturduğundan emin oldu. Koton dantelden lekesiz fırfırları olan geniş gece elbisesi, kirli sabahlığı ve Kilmarnock şapkasıyla, masanın diğer ucundaki yüzbaşı, Bay Fletcher'a ters ters baktı. Han sahibi titreyerek içeri girdi. Önce şaşırdı. Sonra Hannah oturmasını söyleyip kahvaltı ve küçük bir bira servisi yapınca da memnun oldu.

Lord Harley, Hannah'nın herkese zamanı gelince servis yapışını, sonra kendisi de oturup büyük bir miktar salamla yumurtayı şaşırtıcı hızda midesine indirişini, Bayan Silvels'ın odasına götürülmek üzere bir tepsi hazırlayışını hayranlıkla izledi.

Kahvaltı bittiğinde Hannah, koşullar olağandışı ilerlediğinden, beyefendilerin temizlikte yapacakları herhangi bir yardıma minnettar olacağını söyledi. Emily tam yeterince çalıştığını söyleyecekti ki Yüzbaşı Seaton, kendisinin bir beyefendi olduğunun ve ellerini kadınların kirli işleriyle kirletmeyeceğinin yaygarasına başladı. Yüzbaşıyla birlikte diğerlerine karşı ortaklık etmenin rahatlığıyla Emily de ayağa kalktı. Bir yandan da Hannah'nın ondan bir şey yapmasını istemeyeceğini umut ediyordu.

Herkese adının, daha doğru bir tabirle, genelde yolcuların ona seslendiği adının "Yaşlı Tom" olduğunu söyleyen arabacı neşeli bir sesle Hannah'ya, birkaç parça yiyecek ve biraz bira hazırlarsa postacı çocuklara götürebileceğini söyledi. Postacı çocukların ahır ateşinin önünde fırtınadan korunduğunu garanti ettiğinden, Hannah onlar için bir tepsi hazırlamaya başladı. Göz ardı edilen yüzbaşı suratını asarak doğruldu.

"Gelin Bayan Bisley," diye homurdandı.

Fakat Lizzie, onu küçük düşürerek duymuyormuş gibi davrandı. Hizmetçilerden birinin önlüğünü Bay Fletcher'ın üzerinde denedi. Küçük avukat, kirli bulaşıkları yıkamada yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını belirtmişti. Bayan Bradley, Bayan Silvers'ın gribini hafifletecek bir şeyler bulmak üzere ilaç kutusunu almaya gitti.

Lord Harley diğer erkekleri toplayıp dış tuvalete giden yolun üzerindeki karın kürenmesi gerektiğini söyleyerek Hannah'nın içine su serpti.

"Çünkü kimse bu kusursuz kadınlardan lazımlıklarını boşaltmalarını beklemeyecektir şüphesiz. Siz de gece boyunca o kabı kullandıysanız eğer, aşağıya taşıyıp boşaltmanızı tavsiye ederim."

Emily'nin yüzü ateş kırmızısına döndü. Lazımlıktan faydalanmak için, neredeyse yatağını ıslatacak olmuştu. Fakat artık asla kullanamayacaktı. Çünkü bu, herkesin gözü önünde onu aşağıya taşıması anlamına gelecekti. *Kimsenin yaşadığım çıkmazı umursadığı yok,* diye düşündü ağlamaklı bir halde, kimsenin bunu bilebilmesinin mümkün olmadığını unutarak.

Jim Feather diye çağrılan muhafızla iki yabancı misafir, Bay Burridge ve Bay Hendry, küremeye başlamak için kürekleri bulmak üzere Lord Harley'i takip ettiler. Bay Fletcher'la Lizzia Bisley, bulaşıkhanede bulaşıkları yıkıyorlardı.

"Akşam yemeği zamanı!" dedi Hannah. "Burada bir kap et suyu var. Çorbayla başlamak müthiş olur. Bayan Freemantle, sebzeleri temizlemenizde bir sakınca var mı?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Emily.

"Havuçlardan başlayın. Soyun, sonra dilimleyin. Onlarla işiniz bittiğinde, soğanları vereceğim."

Emily karşı gelemeyecek kadar gözü korkmuş hissetti. Lord Harley'in kendisini istemediği sözüne tahmin edebileceğinden daha çok incinmişti. Kulağına gerçekte bunu kastetmediğini söyleyecek bir Bayan Cuddlip yoktu etrafında. Ve Lord Harley mutfağa gelip onun isyan ettiğini görse, biliyordu ki nefreti korkunç bir boyuta ulaşırdı. *Gerçek bir aristokrat olamaz,* diye düşündü havuçları şiddetle doğrarken. Aristokratlar, tuvalete giden yolu açmak için kar küremezlerdi. Soylu kimseler, o yerden bahsetmezlerdi hatta. Bahsedecek dahi olsalar, oraya "İhtiyaçhane" derlerdi.

Fakat Lord Harley, botlarındaki karı temizleyerek içeri girip yolun temizlendiğini söylediğinde, Emily büyük bir minnetle mutfaktan çıktı ve o fırtınada, koşarak bahçeye yetişti. Lazımlık boşaltma aşağılanmasından kurtulduğu için müteşekkirdi. Elbisesindeki karları sirkeleyerek geri geldi, yanakları soğuktan pembeleşmişti.

"Soğanlar Bayan Freemantle," dedi Hannah, hakaret edercesine çirkin şeyleri masaya koyarak. Emily, Lord Harley'in gözlerinde alaycı bir bakış fark ederek işe koyuldu. Soğan doğrarken bir mendille ara sıra sulanan gözlerini silmekten, bir çeşit hoşnutluk duymaya başladı. Evet, kaçmakla kötü etmişti. Fakat üstüne aşırı düşen ailesi, nasıl kullanıldığını öğrendiğinde tüm olanları affederdi. Hem Bayan Cuddlip'e anlatacak ne hikâyeleri birikmişti! Bayan Cuddlip'in koyuna benzer yüzünün, şaşkın bir hayranlıkla kendisine baktığı anı gözlerinin önüne getirdi.

"Oyalanmayın Bayan Freemantle." Bayan Pym'in nefret ettiği sesini duydu. "Böyle giderse tüm gün sürecek."

Lord Harley sırıtıp yanlarından ayrıldı.

Bay Fletcher bulaşıkhanede tabakları parlatıyor, Lizzie Bisley'in lavaboya eğilirken açılan nadir beyaz ensesini hayranlıkla izliyordu. Lizzie bir tabak daha uzatmak üzere döndü ve Bay

Fletcher, hafif artmış bir memnuniyetle kadının yüzündeki güzel çizgiler ağını fark etti. Kendinden daha genç olduğunu düşünmüştü.

"Kulak misafiri olmaktan kendimi alıkoyamadım. Yastasınız ve kısa süre önce bir yakınınızı kaybettiniz, değil mi?" diye sordu. "Eşiniz, ne zaman... Vefat etti?"

"Sekiz ay önce," dedi Lizzie. "Onu fena halde özlüyorum."

"Neyle meşguldü?"

"Bir avukattı..."

"Gerçekten!" Bay Fletcher kaşlarını çattı. "Bisley!" Sonra yüzü aydınlandı. "Bisley'in Bisley'i değil, Brochester ve Bisley."

"Aynı şey," dedi Lizzie. Arkasını lavaboya dönüp geriye yaslandı.

"Çok başarılı bir avukattı," dedi Bay Fletcher özlem duyarak. "Ben de bir avukatım Bayan Bisley. Fakat öyle çok başarılar elde etmiş değilim. Exeter'a gitme sebebim de bu, şansımı bir de orada deneyeceğim."

"Exeter'da tanıdığınız var mı?"

"Var, eski bir okul arkadaşım... O, şu an kasabada bu mesleği icra ediyor. Bana da ufak tefek şeyler ayarlayabileceğini söyledi."

Lizzie adamın yorgun, duygulu yüzüne baktı.

"Exeter'da daha iyi bir şansınızın olacağından eminim. Evlendikten sonra, bizi de ziyarete gelin," dedi.

"Asla!" dedi Bay Fletcher büyük bir hırsla. Sonra yüzü kızarıp elindeki bezi kıvırmaya başladı.

Lizzie lavaboya geri döndü; Bay Fletcher çaresizce sırtına bakarken, tabaklara sanki düşmanıymış gibi saldırmaya başladı.

"O şekilde dememeliydim. Lütfen beni affedin." Bay Fletcher endişeyle bekledi.

Lizzie yavaşça yüzünü ona döndü.

"Çok iyi, affedildiniz."

"Bayan Pym'le ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Bay Fletcher baş ağrıtacak konulardan sakınma gayretiyle.

"Bende gülme isteği uyandırıyor," dedi Lizzie gülümseyerek. "Ve bu da son günlerde pek rastlanmayan bir şey... Gözleri, burnu ve o garip bakışı çok komik. Sanırım, bir zamanlar büyük bir evi idare etmekte görevlendirilmiş. Müthiş derecede çalışkan bir kadın."

Özellikle Yüzbaşı Seaton'ı atlayarak grubun diğer insanlarıyla ilgili de konuşmaya başladılar. O an mutfakta olan Hannah, ikilinin bulaşıkları yıkamakta fazlaca zaman geçirdiklerinin farkındaydı; bu hoşuna gitti.

Kendisi de bir koyun budunu şişe geçirmekle meşguldü. Şişi bir düzeneğin üzerinde çevirmekten memnundu. Hayvanlara karşı duygusaldı. Köpekleri kafeslerinde dönen düzenekte gördüğünde hep üzüntü duyardı. Emily'i mutfak kapısının kenarında gördü ve oradan ayrılmaması gerektiğini düşündü. Bir erkeğin kalbine giden yolda, biraz ev hanımlığı yapmak vardı.

"Şimdi sizden akşam yemeği için turta yapmanızı isteyeceğim Bayan Freemantle," dedi.

"Nasıl yapılır bilmiyorum," dedi Emily mağrur bir tavırla. "Tüm önemsiz işlerin hizmetçiler tarafından yapılmasına alışkınım."

"Ben de öyle," dedi Hannah gülümseyerek. "Fakat şunu kabul etmelisiniz ki, koşullar olağandışı. Bir tarif var burada." Eline bir kâğıt parçası aldı. "Reçelli turtalar için. Çok basit.

Yalnızca talimatları izleyip malzemeleri ölçeceksiniz. Gelin. Nasıl yapılacağını göstereceğim size."

Emily yüksek sesle içini çekip mutfak masasına döndü. Hannah'nın yönlendirmesiyle, hamur için gereken malzemeleri karıştırdı. Bir fırın kabında küçük yuvarlaklar oluşturup içlerini çilekli reçelle doldurdu. Üzerlerine hamurdan ince çapraz çizgiler çizdi.

Dışarıda fırtına iyiden iyiye hızını artırmıştı. Mutfaktaki ateş neşeyle yanıyordu. Havada pişen yemeğin kokusu vardı. Emily, Hannah fırının kapağını açıp küçük turtaları içine koyduğunda, hayatında ilk defa başarmışlık hissine vardı.

"Peki, ya şimdi?" diye sordu.

Hannah gülümsedi.

"Şimdi, sanırım siz salona gidip biraz dinlenebilirsiniz."

Ancak Emily gitmek istemiyordu. Bulaşıkhanedeki muhabbet sona ermişti. Lizzie Bisley ahenksizce "Richmond Tepesi'nin Tatlı Lass'i" şarkısını söylüyor, Bay Fletcher kısık bir sesle ona eşlik ediyordu.

"Turta tatlı olarak tek başına yeterli olmayacak," dedi Emily. "Bir şey daha deneyebilir miyim?"

"Meyveli kek olabilir," dedi Hannah. "Beyler zengin meyveli kekleri severler. Fakat korkarım bu sizi biraz aşıyor."

"Peki, siz bana gösterebilir misiniz?"

"Oh, elbette..."

"Deneyelim mi?"

O an, Hannah'nın aklına kendi gençliği geldi. Emily gibiyken nasıl da tatlıydı. Yüzü hep pembe, her an mutlu ve utangaçtı.

Birlikte kuru meyve, un, yağ, yumurta, beyaz tartar ve kabartma tozu aradılar. Hannah hamuru yoğurma görevini üzerine aldı; çünkü Emily gülüyor ve el bileklerinin acıdığını söylüyordu.

Bol malzemeli karışımı sonunda yuvarlak kaba döktüklerinde, nasıl da heyecanlı görünüyordu Emily. Lord Harley'i ve fırtınayı unutmuştu. Çalışmalarının sonucu fırından çıkana dek o mutfaktan ayrılmasının imkânı yoktu.

Hannah kahve yapmak için kahve çekirdeği öğütmesini söyledi ona bu kez. Bayan Bisley'le Bay Fletcher mutfağa gelip yatakları toplamaya gittiklerini söylediler. Hannah ikiliye bir anne edasıyla gülümsedi. Lord Harley yanında Bay Hendry ve Bay Burrdige'le içeri girdi. Hannah kadınların işlerinin başlarından aşkın olduğunu söyleyerek hepsini dışarıya kovaladı. Lord Harley siyah gözlerinde bir şaşkınlık parıldamasıyla Emily'e baktı.

Lizzie'yle Bay Fletcher, üst kattaki odalara gidebilmek için salondan geçmek zorunda kaldılar. Salondaki ateşin karşısında Yüzbaşı Seaton oturuyordu; önünde de bir brendi bardağı vardı.

"Oh, buyurun," diye bağırdı yüzbaşı, Lizzie'yi görünce. Fakat arkasındaki küçük avukatı fark edince yüzü gölgelendi.

"Duramayız," dedi Lizzie telaşla. "Yatak odalarını toplamalıyız."

"Neyi toplamalısınız, neyi? Oturun buraya Bayan Bisley. Konuşmamızın zamanı geldi. Eğer istiyorsa, bırak o adamcağız odacı rolü oynasın."

"Lafını geri al!" diye bağırdı Bay Fletcher yumruğunu sallayarak.

Lizzie dayanamayarak aralarına girdi.

"Lütfen gidin... Benim için." Avukata yalvardı. "Birazdan size katılacağım."

Bay Fletcher isteksizce odadan çıktı.

"Otur tatlım," dedi yüzbaşı nazikçe. "Konuşmaya neredeyse hiç fırsat bulamadık."

"Yapacak işler var," dedi Lizzie.

Nasıl da devasa ve sıradan görünüyordu yüzbaşı. Desteği için ona nasıl yaslanmıştı? Bir ay kadar önce arkadaşının evinde, şans eseri rastlamıştı ona. O zaman kısık bir tonda konuşmuş ve açık sözlülükle, kibarca davranmıştı. Güçlü bir kale gibi görünmüştü gözüne. Gerçek şuydu ki Lizzie, her ne kadar ölen kocası Bay Bisley'e karşı duyduğu hayranlığa kendini inandırsa da, adam, Lizzie'nin kendine ait bir fikri ya da özgürlüğü olmasına müsaade etmeyerek evcil bir zorba gibi davranmıştı hep. Ölümü Lizzie'yi yalnız başına ve çaresiz, gerçekten kim olduğunu bilmez bir halde bırakmıştı. Yüzbaşı ona erkeksi, kendinden emin, yaşam için gerekli tüm işleri elinden almaya hazır görünmüştü.

"Bırak başkaları yapsın bunu," dedi. "Yamuk burunlu kız kurusu yeterince sıradan. Onun için önemi yok. Fakat sizin gibi bir hanımefendi..."

"Lord Harley ellerinin kirlenmesine aldırış etmiyor," dedi Lizzie. Sesi titriyordu. Çünkü daha önce hiç yüksek sesle kendini ifade etmemiş ya da daha doğrusu, herhangi bir kimseyle bir münakaşa içine girdiği hiç olmamıştı.

"O farklı," diye bağırdı yüzbaşı. "Kendini eğlendiriyor şu an. Başka bir gün gelecek, sizi önünde sıraya dizecek. Sana burada, yanımda oturmanı emrediyorum."

Lizzie yavaşça öne doğrulup kıpırdamadan durdu.

"Hayır," dedi sessizce. "Hepimiz yardım etmeliyiz. Bana herhangi bir şeyi yapmam için emir vermeye hakkınız yok efendim."

"Ben sizin nişanlınızım madam, bildirmek isterim."

"Biz asla resmi olarak nişanlanmadık," dedi Lizzie üzüntüyle.

İşler bu noktaya nasıl gelmişti? Yüzbaşı bu Exeter yolculuğunu önermiş, orada arkadaşlarıyla ailesinin olduğunu söylemişti. Fakat kendi arkadaşlarına anlatmayacağına dair söz almıştı Lizzie'den. Neden? Neden Lizzie böyle aptalca bir şeye girişmişti. *"Çünkü o, yapman için emretti,"* dedi kafasındaki ses. *"Ve sen, tüm hayatın boyunca emirlere hiç sorgulamaksızın itaat ettin."*

"Sonra konuşuruz," dedi Lizzie. Sesi korkudan incelmişti. "Şimdi buradan gidiyorum." Hızlıca odadan çıktı.

Koşarak merdivenleri çıkıp bir odada ateşi karıştırmakta olan Bay Fletcher'ı buldu.

Bir an kapının girişinde tereddüt etti. Bay Fletcher yerinden kalkıp yalın bir samimiyetle gülümsedi. Lizzie soracağı soruların korkusu içindeydi. Fakat kendini onlara karşı hazırladı. Ancak adam nazikçe:

"Ateşleri bu seferlik yakacağız sanırım. Akşam yemeğinde, fırtına devam ederken herkesin kendi ateşini kontrol etmesini söyleyelim. İkimizin de ellerinin kirlenmesine gerek yok. Belki de siz yatakları yapmaya başlarsınız?" dedi.

Lizzie büyük bir hevesle kabul etti. Bayan Bradley'in cüssesinin yardım için kapı girişinde belirmesiyle hayal kırıklığına uğradı.

Hiçbir şey yapmayan Yüzbaşı Seaton haricinde herkes, cesur maceraperestler gibi hissederek saat dörtte akşam yemeği için masaya oturdu. Lord Harley ve diğer erkekler odun kesmiş ve hanın önünden ahıra giden patikadaki karları küremişlerdi. Hepsi uğraşlarından dolayı yorgun düşmüşlerdi. Emily yanık parmaklarına bakım yapıyordu. Keki fırından çıkarırken öyle heyecanlanmıştı ki, fırın kapağının topuzunda parmaklarını yakmıştı.

Soğuk yiyeceklerin olmadığı sade bir akşam yemeği yediler. Başlangıç olarak çorba, ana menüde rosto koyun eti, sebze ve patates vardı. Tatlı olarak da Emily'nin tam kıvamında soğutulmuş turtasıyla keki servis edildi.

Emily'i en çok erkekler övgü yağmuruna tuttular. O da Hannah'nın işin çoğunluğunu yaptığını unutarak tüm iltifatları kabul etti. Bir kez daha kendini ait hissettiği yerdeydi; ilginin odak noktasında. Önceki zamanlar olsa, limonata içerdi. Fakat etraftaki herkes güçlendirilmiş Fransız şarabı içiyordu. İngiliz tüccarlar, şarabı brendiyle güçlendirirlerdi. Önce içtenlikle maceralarından, evden kaçışından bahsetmeye, sonra şarap beynine ulaşınca da kendini övmeye başladı.

Bu, Bay Fletcher'a fazla gelmişti. Emily hanın işlerini tek başına üzerine aldığı an, hikâyesi zirve noktaya ulaşmıştı.

"Şimdi, şimdi," diye çıkıştı. "Fazla ileri gidiyorsunuz Bayan Freemantle. Bayan Pym'in içerideki işleri, Lord Harley'in de dışarıdakileri organize ettiğini kabul etmelisiniz. Bayan Bisley bulaşıkları yıkadı, yatakları yaptı ve hepiniz için odaları temizledi."

Konuşması kesilen Emily, adama çakırkeyif gözlerini kısarak baktı.

"O peruk tıpkı benimkine benziyor," dedi. "Ona nasıl sahip oldunuz?"

"Ben verdim," dedi Hannah. İçinden lanetler okudu. "Erkek kıyafetlerine ihtiyacın yok çocuğum."

"Fakirlere yardım sadece," diye dalga geçti Yüzbaşı Seaton.

Bay Fletcher ayaklarının üzerine sıçradı. Yüzü kıpkırmızıydı. Peruğu tutup çıkardı. Masanın etrafından dönüp Emily'nin önüne yaydı. Kısa kesilmiş saçlarıyla sinirli bir çaylağı andırarak ağır adımlarla odadan çıktı.

Emily, Hannah'ya döndü.

"Eşyalarımı *çalmaya* hiç hakkınız yok!" diye bağırdı.

"Konuyu sizinle konuşmak istedim," dedi Hannah. "Fakat unuttum."

"Fakir avukatınızla ilgili şimdi ne düşünüyorsunuz Bayan Bisley?" Yüzbaşı gülüyordu. "Makul bir peruk bile alamaz durumda."

Lizzie gözyaşlarına boğulup masadan koşarak uzaklaştı.

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Sonra Lord Harley'in sesi duyuldu.

"Seni aptal, kaz kafalı! Bay Fletcher'ı nasıl böyle küçük düşürebilirsin? Onunla özel olarak konuşabilirdin. Fakat olur mu? Kendini methediyor, böbürleniyor ve öve öve bitiremiyordun. Adamcağız da haklı olarak, sadece senin değil, herkesin çalıştığını söyledi. O frengi peruğu senden satın alacağım. Söyle, ne kadar?"

Emily'nin yüzü bembeyaz oldu. Lord Harley'in küçümsemesini duymazdan gelebilirdi, çünkü ona kötü adam rolü vermişti. Fakat arabacı Yaşlı Tom ayıplayan bir tavırla ona doğru başını sallıyordu. Samimi ve şişman Bayan Bradley, şu an kendisini büyük bir hoşnutsuzlukla izliyordu. Tek müttefiki yüzbaşıydı; fakat kim onun gibi bir müttefiki olsun isterdi ki?

"Hepinizden nefret ediyorum!"diye bağırdı.

Hannah, Emily'nin masadan kalkıp odadan ayrılışını izledi.

"Affedersiniz," dedi. "Lordum, şarabın servisini size bırakacağım."

Lizzie'nin odasına çıkıp kapıyı yavaşça tıklattı. Cevap gelmedi. Bir anlık tereddüt sonrası içeriye girdi. Oda boştu. Bir süre öylece, şaşkın halde durdu. Sonra Bay Fletcher'ın Lord Harley'le paylaştığı odaya gidip kulağını kapıya dayadı. Liz-

zie'nin ağladığını duydu. Bay Fletcher'ın kısık sesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Belki de bu olabilecek en iyi şey, diye düşündü. "Fakat ne aptal çocuk şu Emily. Ona bir eş asla bulamayacağım. Keşke Lord Harley, onu mutfakta benimle yalnız kaldığında görebilseydi. Çok doğaldı, son derece çekiciydi. Yanına gitmeyeceğim. Biraz acı çekmeli."

Merdivenlerden aşağıya indi.

Yukarıda mavi odada, Emily üzerine bir pelerin geçirdi. Keçeden bir şapka ve eldiven taktı. Bagshot bir kasabaydı. Başka bir han daha bulmak zorundaydı. Şüphesiz fırtına da azalmış olmalıydı. Tek yapması gereken kısa bir yol yürümek, başka bir han bulmak ve oradan birilerini çantalarını almaları için buraya göndermekti.

Diğer bütün yolcuların oturma odasında değil de ḥâlâ mutfakta olmalarından memnun bir şekilde, hanın ana giriş kapısına doğru yavaşça ilerledi.

Kapıyı dikkatlice açıp arkasından hafifçe kapattı. Rüzgârın çığlıklarını duyabiliyordu. Fakat kar yağışı dinmiş, avlu boyunca kapıya kadar bir yol açılmıştı.

Yüksek duvarlı avluya çıkmak için handan ayrılıp sola döndü.

Rüzgârla savrulan kar, tüm gücüyle yüzüne çarptı. Uyumakta olan beyaz bir canavar onu bekliyormuş da şimdi görünce saldırıya geçmiş gibiydi. Kemerin üzerinde sallanan fenerin ışığında, hayret verici büyüklükte bir girdabın içinde kaybolmadan önce, karın uzun parmaklarının ona ulaştığını görebiliyordu.

Her kim olursa olsun,
yaşamın sıkıcı çemberini turlamış olan,
Her nereye kurmuşsa kurmuş sahnesini,
Bir düşünüp iç çekecektir muhtemel,
Bir handa bulmuştur yine de
En sıcak hoş geldini.

—William Shenstone

Emily nefes nefes kalmıştı. Sırtını son süratle esen rüzgâra ve kara verip pelerininin başlığını başına geçirerek arkasını döndü. İçindeki korkak ses geri dönmesini söylüyordu. Fakat yabancı bir ses devam etmesinde diretiyordu. Yakınlarda bir han daha olmalıydı.

Başını önüne eğip öfkeli karanlığa doğru yeniden yola koyuldu. O, iklimin nadir rastlanan tutarsız vahşiliği karşısında şaşıracak kadar tipik bir İngilizdi. *Burası İngiltere olamaz,* diye düşündü. Birazdan ay düşecek, yıldızlar parlayacaktı.

Önünde belli belirsiz bir kar yığını belirdi. Üzerine doğru gitti. Gözlerini koruyarak kar yığınıyla adeta savaştı. O an, yaşam alanının herhangi bir formu bile iş görürdü. Fakat rüzgârın ve uçuşan, kör eden karın müthiş korku veren çığlığından başka hiçbir şey yoktu. Bir evin varlığını belli eden mum ışığı dahi görünmüyordu.

Çok üşümüştü. Her dakika içini daha fazla korku sarıyordu. Dönüp geldiği yolu geri yürümek üzereydi ki, önünde bir ışık fark etti; karanlıkta belli belirsiz parlıyordu.

Işık ona doğru hızlandı ve neredeyse elinde fener taşıyan bir adamla çarpışacaktı.

"Oh, efendim!" diye haykırdı. "En yakın han nerede?"

Adam feneri yukarıya kaldırdı ve Emily karşısında kaba saba çirkin bir yüz ve bir ağız dolusu kırık diş gördü.

"Hımm, burada neyimiz varmış?" dedi adam.

"Bir şey yok, bir şey yok," dedi Emily.

Birden korktu. Bir adım geri attı. Adam, kızın pelerinini yakalayıp, onu kendine doğru çekti.

"Bir öpücük ver," dedi.

Adamın korkunç nefesi yüzüne doğru esti. Yaşadığı dehşetten sızlanarak adamın bacağına tekmeyi indirdi ve adam sırtüstü yere kapaklanınca, kar birikintilerini zorlayarak handan daha da fazla uzaklaşıp son sürat oradan kaçtı.

Lizzie Bisley, arkasında Bay Fletcher'la mutfağa döndü. Bay Flecher'ın başında eski peruğu vardı. Emily'ninki hâlâ konduğu yerde duruyordu.

Hannah, Lizzie'nin gözlerinin ağlamaktan kızardığını fark ederek Bay Fletcher'ın küçük düşmesine mi, yoksa kendi tatsız durumuna mı ağladığını merak etti. *Muhtemelen ikisi için de,* diye düşündü, Bay Burridge'e şarabı getirmesini işaret ederken.

Yüzbaşı Seaton tam bir şey demek üzere ağzını açmıştı ki, Lord Harley'le göz göze geldi. Lizzie ve Bay Fletcher kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. *Şu avukat arkadaşla ilgili bir şeyler yapılmalı,* diye düşündü yüzbaşı. Avukat, Lizzie'yle tanıştırıldığı ilk saniyede, bir altın madeni keşfettiğini hissetmişti. Zengin bir dul, kırılgan ve güçlü bir erkek arayışında olan bir kadındı Lizzie. Böylesi bir ödülün kendisinden zorla alınmasına müsaade etmek gibi bir niyeti yoktu.

Hannah masadan kalktı. Bir an Emily için endişelendi. Kızın aklının başına gelmesi için yeterince vaktin geçtiğini düşündü. Müsaade isteyerek odaya çıktı. Emily yoktu ama çantaları hâlâ yerlerindeydi. Tam yeniden aşağıya inecekti ki, gardıroba bakmaya karar verdi. Emily'nin pelerininin eksikliğini fark etti. Bir gece önce onu oraya asarken, bilhassa dikkat etmişti. Kalın yündendi ve kürk şeritleri vardı.

Paniğe kapılarak doğruca mutfağa koştu.

"Bayan Freemantle'ın gitmiş olduğundan korkuyorum," diye bağırdı.

"Gitmiş olmak?" diye tekrarladı Lord Harley. "Bu fırtınada dışarıya çıktığını söylemeye çalışmış olamazsınız!"

"Korkarım ki öyle," dedi Hannah. "Bir arama grubu oluştursak iyi olur."

Lord Harley yerinden doğrularak, "Başka insanların da hayatlarını riske atmanın gereği yok. Ben kendim gideceğim. Yardıma ihtiyacım olursa eğer postacı çocukları ve siz erkekleri çağırırım," dedi.

Hannah üst kata çıkıp paltosuyla şapkasını aldı. Sonra geri dönüp han sahibinden bir fener istedi.

Korunaklı avluda yağmış olan kar üzerinde, Emily'nin belli belirsiz ayak izlerini gördü. Büyük kemerin hâlâ bir korunak görevi gördüğü kapının tam yanında, ayak izlerinin sağa yöneldiğini fark etti.

Yani Emily başka bir han aramaya gitmemiş, diye düşündü ilk olarak. Çünkü sağa kıvrılan yol doğruca taşraya gidiyordu.

Rüzgâr tüm gücüyle onu savururken, Hannah lanetler okudu. Endişesi gittikçe arttı. Soğuk keskindi. Emily bir kar birikintisine yuvarlandıysa eğer, gün ağarıncaya kadar onu bulamazdı.

"Bayan Freemantle!" diye seslendi.

Fakat uğuldayan rüzgâr, sesini adeta yuttu. Büyük adımlarla ilerledi. Elindeki feneri sallıyor, tüm gücüyle bağırıyordu. Beline kadar gelen bir kar birikintisini zorlukla geçebildi. Şımarık Emily bunu nasıl atlamayı başarmış diye merak etti. Yaklaşık bir mil kadar yürüdü. Artık bağırmaktan sesi kısılmak üzereydi ki, rüzgâr aniden hızını kesti; taşraya doğru gürleyerek gitti. Hannah ardında, ay ışıltısında, siyah ve mavi gölgelerle çukurlaştırılmış göz kamaştırıcı bir kar manzarası bıraktı. Çok geçmeden ileride, karlarla kaplı düz geniş yolda bir siluet görür gibi oldu. Adımlarını hızlandırdı. Emily izlendiğini düşünürse kırlara doğru kaçar diye sessizce ilerledi.

Emily kendi sınırına ulaşmıştı artık. Kendini ıslanmış, donmakta olan bitkin bir sefalet kütlesi gibi hissediyordu. Yalnızca hana dönüş yolunun uzunluğu ve döndüğünde karşılaşacağı aşağılamaların düşüncesi onu devam etmeye itiyordu. Fakat yorgunluktan sendelemeye başlamıştı. Sonra rüzgâr kesildi ve bir süre titreyerek olduğu yerde durdu. Gözleri beyaz manzarayı inceledi. O an, ilk kez yanlış yöne gittiğini fark etti. Yolun

kenarında hiç ışık olmayışının nedeni buydu. Boğuk bir sesle hıçkırarak ağlamaya başladı. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Döndü. Ve ona doğru uzun adımlarla, elindeki feneri sallayarak gelmekte olan karanlık silueti gördü.

Bu o zorbaydı! Onun için geri dönmüştü.

Küçük bir ağaçlığa yöneldi. Koşuyor, tökezliyor, düşüyor, yeniden hiç etrafına bakmaksızın hızla koşmak için toparlanıyordu.

Çok geçmeden, bir el omzundan yakaladı.

"Param var," diye çığlık attı. "Bana zarar vermeyin. Hepsini alabilirsiniz. Lütfen zarar vermeyin bana!"

"Boğazınızı sıkmak istiyorum," dedi Lord Harley. Emily'i döndürüp feneri yüzüne tuttu.

"Oh, sizsiniz!" dedi Emily ve gözyaşlarına boğuldu.

Lord Harley kızı sabırsızca izliyordu. Sonra bir kolunu vücuduna dolayarak onu nazikçe sarstı.

"Toparlanın Bayan Freemantle... Toparlanın! Korkarım fırtına yalnızca bir süreliğine ara verdi. Mümkün olduğunca çabuk geri dönsek iyi olur."

"Geri dönemem," dedi Emily. "Çok utanıyorum!"

"Yarı sarhoş ve ne dediğinizi bilmez haldeydiniz," diye karşılık verdi Lord Harley. "Bir orta yolu bulunur. Hadi, Bayan Freemantle. Ailenize, kızları olarak bir buz kütlesi götürmek istemem. Londra'ya kadar yürümeyi mi planlıyordunuz?"

"Hayır, bir han arıyordum. Yanlış yoldan gittim ve şu zorba, o..."

"O, ne?"

"Beni öpmeye çalıştı," diye devam etti Emily soluk soluğa.

"Bagshot Heath üzerindesiniz ve hâlâ yaşıyor olmakla şanslısınız. Hadi, ilerleyin."

Lord Harley'in kolu hâlâ Emily'nin omuzlarındaydı; ilerlemesi için destek oluyordu. Sonra kolu belini sıkıca sardı ve neredeyse yerden kaldırarak hızlanmasını sağladı.

Lord Harley, hislerinin aralarındaki temasla harekete geçmesine şaşırdı. Ayrıca üşümüş ve yorgunken böyle bir şeyin olmasını saçma buldu. Yine de kızı, vücudunun sıcağına daha da yakınlaştırdı. Rüzgâr müthiş bir uğultuyla yolu arşınlayarak onlara doğru geldi. Beyaz kar fırtınası ikilinin etrafını çevreledi. Şimdi sadece savrulan karla değil, başlarına düşen karla da mücadele etmeleri gerekiyordu.

İkisi yol üzerindeki en geniş kar yığınına ulaştılar. Lord Harley durup feneri yukarı kaldırdı. Önceki geçişinde açtığı geçidi arıyordu ancak ışık Bayan Bradley'in kederli yüzünü aydınlattı. Bu, Bayan Bradley'in tek görünen yeriydi; çünkü vücudunun kalan kısmı tümüyle birikintinin içine gömülmüştü.

Emily'nin yanından ayrılıp ileri giderek Bayan Bradley'in çevresindeki karı elleriyle küremeye başladı.

"İlaç çantamla geldim," dedi Bayan Bradley. "Bayan Freemantle'ı bulabilirim diye düşündüm ve kar yığınının içine öyle bir gömüldüm ki, hareket edemedim."

"Şimdi hareket edebilirsiniz," dedi Lord Harley. "Siz hanımlar arkamdan gelin ve arayı açmayın. Hana yaklaşmış durumdayız."

Emily nihayet, hanın avlusundan dışarıya sallanan fenerin belli belirsiz ışığı gördü. Öyle bir rahatladı ki içi ısındı. Avluya vardıklarında arama grubuyla karşılaştılar. Han sahibi, muhafız, arabacı, Bay Fletcher ve iki yabancı Bay Hendry ile Bay Burridge, hepsinin ellerinde sopa ve fenerler vardı.

Birliğini tetkik eden bir feldmareşal gibi basamaklarda bekleyen Hannah Pym, Emily'yle Bayan Bradley'i hemen büyük bir ateşin harıl harıl yandığı salona götürdü. Dikkatli bakışla-

rı ikiliyi inceliyordu. Emily tüm kötü deneyimler için genç ve güçlüydü, üstesinden gelirdi. Bayan Bradley'se ayrı bir meseleydi. Mavimtrak beyaz bir renge bürünmüştü; nefes alış verişi düzensizdi.

"Bayan Freemantle, odanıza gidin ve kuru kıyafetler giyip mutfağa inin," dedi Hannah ve hemen ardından Lizzie'ye döndü. "Gidip Bayan Bradley'in geceliğini, başlığını ve temiz havlularını alıp mutfağa getirin. Bay Burridge ve Bay Hendry, bir mahsuru yoksa mutfakta küveti doldurmak için yardımınıza ihtiyacım olacak."

Bayan Bradley, mutfak masasının yanına oturup bir bardak brendi içti. Hannah, değerli ilaç çantasını kolundan ayırmak zorunda kalmıştı. Geniş bir bakır tasla iki güğüm, çoktan ateşin üzerinde kaynamaya başlamıştı.

"Küveti mutfak ateşinin önüne, yere koyun," diye buyurdu Hannah erkeklere. "Ve doldurmama yardım edin," diye devam etti.

Bayan Bradley brendisini içerken ürperdi. Merakla izliyor, *suyu bir mamutu yıkamak için hazırlıyor olmalılar,* diye düşünüyordu.

Lizzie elinde gece kıyafetleri ve havlularla içeri girdi. Emily göründü ardından; ona da bir brendi verildi. Hannah'nın neden ona mutfağa gelmesini söylediğini bilmiyordu. Şüphesiz, böyle büyük bir sıkıntıdan sonra gidip uyumasına müsaade edilmeliydi.

"Doğru," dedi Hannah elleri kalçalarında. "Gidebilirsiniz beyler, hepinize teşekkür ederim." Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Sonra dönüp Bayan Bradley'e, "Üzerinizdeki ıslak kıyafetleri çıkarıp küvete girin," dedi.

"Ben!" Bayan Bradley'in gözleri meraklı bir çocuksulukla baktı. "Ben yıkanmam."

"Biliyorum," dedi Hannah yüzünü buruşturarak. "Fakat sıradan değil, tedavi edici bir banyo bu Bayan Bradley. Kraliçe Charlotte'un doktoru tavsiye ediyor."

"Fakat siz kadınların önünde kıyafetlerimi çıkaramam!"

"Üstünüzdekilerle kalabilirsiniz," dedi Hannah kıyafetlerin de yıkanmasının iyi olacağını düşünerek. Gözleri sonra Emily'e dönüp yeşil bir ışıkla parladı. "Bayan Freemantle, size gidip doğru olanı yapmanızı öneririm. Sonra geri gelip bana ve Bayan Bisley'e yardımcı olursunuz," dedi.

"Doğru olanı?" diye tekrarladı Emily belli belirsiz bir sesle.

"Düşünün bir... Vicdanınızı yoklayın."

Emily bitkin bir halde mutfaktan ayrıldı. Bu şeytan kadın ne yapmasını istiyordu?

Yavaş adımlarla odasına çıktı. Yumuşak yatağına girip hemen uykuya dalmaya kararlıydı. Fakat yatağın üzerinde peruğu gördü. Tüm bu sıkıntıların nedeni olan peruğu... O an beyninden vurulmuşa döndü. Gerçek, net ve keskin bir şekilde karşısında duruyordu. Gururunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Salona indi. Çeşmeye giden arabacıyla Yüzbaşı Seaton haricindeki tüm erkekler, ateşin etrafında toplanmışlardı. Lord Harley ayakta duruyor, bir kokteyl hazırlıyordu. Limon rendeliyorken durdu, odaya giren Emily'e meraklı gözlerle baktı. Kadınların 1800'lerde giydiği elbiseler sıcak tutsun diye tasarlanmazdı. Emily'nin yalnızca bir tane yün elbisesi vardı. Diğer tüm elbiseleri modanın gerektirdiklerine uygundu. Diğer bir deyişle her şey kumaştan, sarmalanıp bir paketin içine konabilecek kadar ince olmalıydı. Emily muslin kumaştan, kısa kesilmiş ve sol kolunun üstünden somon rengi çoraplı bir bacağını açıkta bırakacak şekilde düğümlenmiş ipek elbise giymişti. *Oldukça hoş bir bacak,* diye düşündü Lord Harley. Omuzlarına bir Norfolk şalı atmıştı; bir elinde peruk göze çarpıyordu.

Doğruca Bay Fletcher'ın yanına gidip kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Size öylesine bir utanç yaşattığım için son derece üzgünüm. Bu peruğa ihtiyacım kalmadı artık. Zaten olmamalı da. Lütfen bunu bir hediye olarak kabul etme inceliğini gösterin bana. Bütün kalbimle özür dilerim sizden," dedi.

"Hımm, ben... Şey..." Bay Fletcher yardım için etrafına bakındı.

"Hoş bir jest bana kalırsa," dedi Lord Harley.

"Evet," dedi Bay Fletcher. Duygusal biriydi. Özrün Emily'e neye mal olduğunu tahmin edebiliyordu. "Hediyenizi memnuniyetle kabul ederim Bayan Freemantle," dedi hafifçe başını eğerek. "Bu yalnızca güzel değil, finanse edeceğimden kat kat kaliteli bir peruk da ayrıca. Fakat onu her taktığımda, sizin tatlı yüzünüzü anımsama keyfini yaşayacağım." Peruğu aldı.

"Kalıp bizimle kokteyl için," dedi Lord Harley.

"Yok, teşekkürler," dedi Emily belli belirsiz bir sesle. "Bayan Pym beni mutfağa bekliyor."

Emily gittikten sonra Lord Harley kokteyli hazırlamayı bitirdi. Oradakilere kendileri almalarını söyleyip arka taraftan mutfağa giderek kapıyı tıklattı. Hannah hafifçe araladı.

"Lord Harley?" dedi.

"Sadece birkaç saniye, sakıncası yoksa..."

Hannah kapıyı biraz daha aralayarak bir yılan balığı gibi aralığa kaydı. Böylece lord hazretleri, küvetteki Bayan Bradley'i herhangi bir şekilde göremeyecekti.

"Sizinle, Bayan Freemanltle ile ilgili konuşmak istiyorum," dedi Lord Harley. "Yorgun ve büyük bir sıkıntı atlattı. Sanırım onu yatağına göndermelisiniz."

"O, genç ve kuvvetli," dedi Hannah. "Genç bir sürü hizmetçiyle çalıştım biliyorsunuz."

"Fakat burada bir leydiden bahsediyoruz!" diye sesini yükseltti Lord Harley.

"Ya, evet," dedi Hannah bakışlarını aşağıya yönelterek. "Öyleyse izin verin anlatayım, lordum. Bu size şaşırtıcı gelebilir fakat hizmetçiler de işverenleri kadar kırılgan ve duygusal olabilirler. Zayıf düşmelerinin ya da böbürlenmelerinin nadir oluşunun nedeni, yaşamaya devam etmek zorunda olmalarıdır sadece. Bayan Freemantle yeterince şımartılmış. Bu, ona biçim vermek için kutsal bir fırsat."

"Hasta olursa," dedi Lord Harley acımasızca, "Bundan sizi sorumlu tutarım."

"Tutun," dedi Hannah aniden pis pis sırıtarak. Sonra mutfağa döndü.

"Şimdi, Bayan Bradley," dedi. "Küvetten çıkıp geceliğinizi giyin." Koskoca bir havlu seçerek kadına doğru açtı.

"Tamam canım," dedi Bayan Bradley. İki tombul elini tenekeden yapılmış küvetin kenarlarına dayayıp yükselmeye çalıştı. Başaramadı. Hannah'ya baktı. Gözleri dehşetle irileşmişti. "Sıkıştım!" diye feryat etti.

"Büyütmeyin," dedi Hannah. "Bayan Freemantle, bir elinden tutup benimle aynı anda çekin."

İkili tüm güçleriyle Bayan Bradley'i küvetten çektiler. Fakat tek sonuç, bir kirli banyo suyu dalgasının yere akması oldu.

Lizzie de onlara katıldı fakat boşunaydı.

"Erkelerden birini çağırmalıyım," dedi Hannah.

O ana kadar banyonun sıcaklığı ve bir miktar Fransız brendisiyle yenilenmiş olan Bayan Bradley, neredeyse fırtınadan döndüğündeki kadar korkunç o renge yeniden büründü.

"Oldukça edepli olacaksınız," dedi Hannah. "Bayan Freemantle, ilk kattaki keten odasına gidip Bayan Bradley'in üzerini örtmek için kalın bir örtü getirin."

Emily denileni yaptı. Döndüğünde mutfak kapısında Lord Harley'i buldu.

"Neler dönüyor burada?" diye sordu Lord Harley. "Bayan Pym, çağrılana kadar burada beklememi söyledi."

"Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi Emily. "Bayan Bradley küvete sıkıştı." Kendini tutamayarak kıkırdamaya başladı. Mutfak kapısına yaslandı. Lord Harley'i de bir gülme aldı.

Kapı hafifçe açıldı ve Hannah'nın soğuk bakışları gülüşen çifte yöneldi.

"Kendinize gelin," diye uyardı. "Lordum, elinizden geldiğince hızlı ve becerikli olun çünkü Bayan Bradley fena halde utanıyor."

İkili, Hannah'nın peşinden mutfağa girdi. Bayan Bradley'in yalnızca vücudu değil, yüzü de örtüyle kapatılmıştı.

"Bana elinizi verin Bayan Bradley," dedi Lord Harley.

Örtünün altından iki el göründü. Lord Harley tüm gücüyle asıldı. Küvet yana devrildi; suyun çoğu yere döküldü. Fakat Bayan Bradley olduğu yerden kıpırdamadı.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Lord Harley tabutvari küvetin üzerine daha da fazla eğilerek. Ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırarak ellerini suyun içine, örtünün ve sonra Bayan Bradley'in çığlıklarına aldırış etmeksizin poposunun altına götürdü. Müthiş bir asılmayla kadını küvetten kurtarıp ayaklarının üzerine doğrulttu.

Hızlı hızlı soluyup kızarmış bir haldeki Bayan Bradley örtüyü geniş vücuduna sardı.

"Köpükten yükselen Venüs gibi," dedi Lord Harley; nazikçe kadının dolgun yanaklarından birini öptü.

"Oh, devam edin lordum," dedi kıkırdayarak son zamanların en cilveli kadını olan Bayan Bradley.

Lord Harley de sırıttı ve montunu alarak mutfaktan çıktı.

Uslu bir şekilde boyun eğdirilen Bayan Bradley işkencenin yakında bitecek olmasından mutluydu. Çünkü şimdi de Lizze'yle Hannah onu havluyla kurulamaya başlamışlardı. Çok geçmeden Bayan Bradley geceliğini giyip şapkasını taktı. Yanakları gül pembesiydi. Kapıya doğru ilerledi.

"Ev halkına kalçalarımda bir lordun elinin olduğunu anlatana kadar bekleyin," dedi ve mutfaktan çıkarken kapıyı ardından kapattı.

Emily çaresizce güldü. Hannah'yla Lizzie de ona eşlik ettiler; küveti boşaltıp yerdeki suyu temizlerken de kahkahalarını tutamadılar.

Ardından Hannah, Emily'nin han sahibinin eşine götürmesi için içkili süt hazırlamaya koyuldu.

Bayan Silvers yatakta oturmuş örgü örüyordu. Emily'i görür görmez, yastığına gömülüp sızlanmaya başladı.

"Çok keyifsiz hissediyorum," diye fısıldadı.

Emily onun iyileşmiş göründüğünü düşünüp tüm bu numaraları hizmet etmemek için yaptığı şüphesine kapıldı. Fakat içkili sütü uzatıp kibarca içmesini söyledi.

Mutfağa döndüğünde, hâlâ yıkanması gereken bulaşıkların, ovalanması gereken tasların olduğunu gördü. Fakat karşı çıkmak için fazla yorgundu. Hannah onu yarım saat daha çalıştırdı ve sonra, "Şimdi yatağınıza gidebilirsiniz Bayan Freemantle," dedi.

"Fakat siz ikiniz de yeterince yorgun olmalısınız," dedi Emily.

"O fırtınada dışarıda değildik biz. Siz gidin," diye buyurdu Hannah.

Emily üst kata çıktı. Islak kıyafetlerini yerde öylece bırakmıştı. Yavaşça kaldırıp odada, ateşin önündeki birkaç sandalyenin arkasına attı. Bitkin halde yatmaya hazırdı. Tek yapmak istediği uyumak ve yine uyumaktı.

Fakat başını yastığa koymasıyla uykusunun tamamen kaçması bir oldu. Akşamın görüntüleri aklından gitmiyordu. Lord Harley'in beline dolanan güçlü kolunun verdiği his, mutfak kapısının önünde nasıl da güldükleri, Bayan Bradley'in, Lord Harley onu öptüğündeki o sevimli görüntüsü. Bunları düşünürken büyük bir gürleme tüm hanı salladı. Yatağından indi ve pencereye gidip perdeyi araladı. Beyazlıktan başka hiçbir şey göremedi.

Yatağına yattı yeniden. *Bayan Pym, Bay Fletcher'ın peruğu kabul ettiğini öğrenmiş midir,* diye merak etti. Ne garip bir kadındı. Şüphesiz bir leydi değildi; ayrıca otoriter bir havası vardı. Bayan Bisley'e gelince... Sadece Bay Fletcher değil, tüm erkekler bu küçük kadına nezaket ve teveccühle yaklaşıyorlardı. Oldukça ileri yaştaydı. Fakat o kahverengi saçları ve menekşe gözleriyle Bayan Bisley korunmasız, kırılgan ve olduğundan genç görünmeyi başarıyordu. O koca cüsseli yüzbaşı konusunda kadına üzülmeye başladı. Bayan Bisley'in korkunç bir hata yaptığından emindi.

Huzursuz bir uykuya daldı ve Hannah Pym yatağa, yanına yattığında uyandı.

"Bay Fletcher'dan özür diledim," dedi yarı uyur halde. "Ve ona peruğu hediye ettim. O da nezaketle kabul etti."

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi Hannah.

"Niçin?"

"Çünkü bugün farkına vardım ki, fena halde şımarmış olsan da, onun altında yetenekli, cesur ve esprili bir genç kız yatıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Emily. Duyduklarından memnun olduğu yüzünden okunuyordu.

Cevap gelmedi. Yatakta kıvrılıp uyku partnerine baktı. Fakat görünen o ki, Hannah Pym sessizce uykuya dalmıştı.

Koridorun ilerisindeki odada, Bayan Bradley'le Lizzie yan yana büyük, dört direkli bir karyolada yatıyorlardı.

Lizzie yan tarafına döndü. Karanlıkta Bayan Bradley sessizce konuşmaya başladı.

"Yüzbaşı konusunda bir hata yaptığınızı görün, canım."

Lizzie içini çekerek sert bir tonda cevap verdi ona.

"Şu an hiçbir şey yapamam," dedi. "Oh, Bayan Bradley! Keşke kar öyle uzun süre yağsa ki, biz Exeter'a hiç gidemesek."

"Tek yapman gereken, küçük bir cesaret," dedi Bayan Bradley rahatça. "Şu an bende yok. Fakat sizin yerinizde olsaydım Bayan Pym'den yardım isterdim. Tüm Napolyon ordusuna yetebilecek biri."

"Eski kocam," dedi Lizzie. "Güçlü bir adamdı. Benim adıma tüm kararları o verirdi. Kendimle ilgili durup bir kez bile düşünmedim. Fakat nasıl olduğunu bilirsiniz. Ailem onunla gurur duyuyordu. Herkes onun gibi kaliteli, dürüst bir kocaya sahip olduğum için şanslı olduğumu söyleyip duruyordu ve bu nedenle... Bu yüzden..."

"Farklı düşünmenin kötü bir şey olduğunu hissettin," dedi Bayan Bradley. "Çocuklar belki yardımcı olabilirdi."

"Oh, iki oğlum var benim. Yirmi iki yaşında ve ikizler. Çalışıyorlar. İkisi de avukat. Herkes babalarının birer kopyası olduklarını söylüyor."

"Sizin için pek rahatlatıcı bir şey değil. Yüzbaşıyla ilgili ne düşünüyorlar?"

"Bilmiyorlar... Yüzbaşı Seaton, onları ilgilendiren bir durum olmadığını ve benim yeniden evlenme durumuma kızabileceklerini söyledi. O her şeyi ayarladı, ben de uydum."

"Düzenli bir geliriniz var öyleyse?"

"Evet, finansal açıdan şanslıyım."

"Şans nereden geliyor? Ölmüş eşinizin çoğu şeyi oğullarına bıraktığını sanıyordum?"

"Evlilik sözleşmesi vardı. Kendi param var..."

"Ve yüzbaşının istediği de bu sanırım. Tüm erkekler para peşindedir gibi anlaşılmasın bu. Örneğin Bay Fletcher, tek bir peniniz olmasa bile sizinle evlenirdi."

"Öyle mi düşünüyorsunuz sahi?" diye sordu Lizzie. Sesi canlanmıştı. "Onun yanındayken kendimi çok rahat hissediyorum. Bana ne düşündüğümü soruyor. Bir erkek için garip bir durum."

"Etrafta hâlâ iyi insanlar var. Şimdi uyuyun. Dünyada aşk var..."

Lizzie neredeyse anında derin bir uykuya daldı. Rüyasında, güneşli ılık bir günde, yolcu arabasında, Bay Fletcher'la seyahat ederken gördü kendini. Bay Fletcher rüyasında elini tutuyordu.

Kırmızı odada Bay Fletcher dikkatli bir şekilde dirseklerinin üzerine doğruldu.

"Uyanık mısınız, lordum?"

"Yeni uyandım," dedi Lord Harley.

"Düşünüyorum da... Bayan Freemantle'ın o kaliteli peruğu bana vermesi soylu ve cömert bir davranış..."

"Bu yapabileceği en basit şeydi," dedi Lord Harley alaycı bir sesle.

"Hayır, değil bence. Şımartılarak bir yaşam sürdüğü açık ve çok da güzel... Ancak tecrübelerime dayanarak bilirim ki, genç ve güzel hanımefendiler güzelliklerinin dünyayı satın alacağını sanırlar. Fakat o, tüm içtenliği ve onuruyla özrünü diledi."

"Sözümü bir yere not edin. Bayan Freemantle fırtınada yaşadıklarının şokundaydı hâlâ. Şüphesiz, sabah o eski şımarık karakterine yeniden bürünecek. Şu fırtına da bir dinseydi."

"Sanırım hava değişecek gibi. Bunu sol bacağımda hissedebiliyorum."

"Öyleyse sol bacağınızın yanılmıyor olduğunu umalım. Ne gündü ama! O aptal kadının arkasından koş, sonra gel Bayan Bradley'i küvetten çıkar," dedi lord gülerek.

"Niçin? Ne oldu?"

Lord Harley olanları bir bir anlatıp gülmeye başladı. Bayan Bradley'in zor durumuna değil, Emily'nin mutfak kapısının önündeki kahkahalarının nasıl da bulaşıcı olduğuna gülüyordu.

Bay Fletcher da güldü. Ta ki yan odadan bir tıklatma ve yüzbaşının, "Sessiz!" diye gürleyen sesi ona endişelerini hatırlatana kadar güldü. Sonra yüzlerindeki gülüşler kayboldu.

"O adamda garip bir şey var," dedi Lord Harley. "Neler olacak izleyin."

"İzleyeceğim. İzlemeliyim daha doğrusu. Ne korkunç bir kişilik!"

"Ve acımasız olduğundan da şüpheleniyorum. Onunla yalnız kalmamaya çalışın."

"Bir şey yapmaya çalışırsa onu bozguna uğratırım!"

"Arkada gizlenen bir bıçağı bozguna uğratamazsınız..." diye cevap verdi ona Lord Harley.

Tüm o korkunç, çirkin dert notaları arasında,
Baykuş şarkısı yahut
bir gece yarısı tayfunundan daha üzücüdür
O uğursuz ibare: "Ben sana demiştim."

—Lord Byron

Bay Fletcher'ın sol bacağı kötü bir hava durumu habercisi olduğunu kanıtladı. Yolcular mutfakta buluştuklarında fırtına önceki kadar acımasızca esiyordu. Emily sakinleştirilmişti. Güzelce fırçalayıp parlattıktan sonra yün elbisesini giymişti yeniden. Muslin kumaş, iyi ısıtılmış bir İngiliz hanı için bile yetersiz kalıyordu. Narin muslin ve ipek kumaşlar etrafta baştan çıkarılacak erkekler olduğunda işe yarardı. Fakat bu garip mecliste baştan çıkarılacak kim vardı ki? Kesinlikle Lord Harley olamazdı; hissiz bir canavardı o. Emily'nin hisli olduğunun farkında olmalıydı. İsmi geçtiğinde nasıl da solduğunu görmüştü. Hannah, Emily'e solgunluğunun nedeninin, muhtemelen fazla heyecan ve gıda eksikliğinden kaynaklandığını

söylemişti. *Edward*'ın, Bagshot'a varıncaya dek yol boyunca hiçbir şey yemediğini farketmişti.

Emily bu sözler karşısında hem acı çekiyor hem de eğleniyordu. Bir an pembe, yanık parmaklarına baktı. Ailesi davranışına nasıl da kızıp bağıracaktı. Kırılgan ve güzel kızlarının böyle bir canavarla evleneceğine dair şüpheleri olmazdı kesinlikle. Fakat sonra yine o eski rahatsız düşünce geldi aklına: Lord Harley'de, onunla evlenmek istediğine ilişkin hiçbir belirti yoktu. Emily kirli bulaşıkları temizlemeye başladığında göz ucuyla onu izledi. Lord Harley masanın başında rahatça oturuyordu. Üzerinde, gümüş düğmeleri olan ceketle kırışık bir gömlek vardı. Siyah saçları lambanın ışığında parlıyordu. Siyah gözleri baygın ve şaşkındı.

Lizzie de bulaşık yıkamada ona yardımcı oluyordu. Bir yığın bulaşık toparlamıştı. Lord Harley hemen ayağa fırlayıp kadının elindekileri aldı. Sessizce bulaşıkhaneye girerken, "Bana böyle bir şey yapmayı hiç akıl etmez," diye düşünüp somurttu Emily.

"Bize bu sabah bulaşık yıkama görevi verilmişe benziyor," diyen Lord Harley'in sesi duyuldu arkadan. "Parmaklarınızı yaktığınızı gördüm. Yıkamayı bana bıraksanız iyi olacak, siz kurulamayı alın."

"Problem olmuyor," dedi Emily hüzünlü bir sesle. "Acı çekmeye alıştım."

"Onur kırılması ruh için iyidir," dedi Lord Harley kalpsizce. "Şaşaalı hayatınıza ve o aptal kafalı dadınıza döndüğünüzde, üzerinize titrenmesinden, önceden olmadığı kadar çok hoşlanacaksınız. Gelecekteki eşinize, bu yolculukta yaşadığınız tüyler ürpertici maceralarınızı defalarca anlatacaksınız. Çünkü sizi bekleyen bir sürü macera daha var."

"Size böyle düşündüren şey ne?" diye sordu Emily, Lord Harley'in ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırışını izlerken.

"Siz maceralar yaşayacak biri değilsiniz," dedi Lord Harley. "Kendinizi fazla düşünüyorsunuz. Bir şekilde başkalarını düşünen insanlar kendilerine macera dolu bir yaşam yaratırlar."

"Fakat ben başka insanları düşünüyorum!" diye bağırdı Emily onun sözünü keserek.

Lord Harley, Emily'i hafif yana iterek yerden bir kova dolusu sıcak su alıp lavaboya boşalttı.

"Kimi mesela?"

"Mesela," diye fısıldadı Emily. "Zavallı Bayan Lizzie'yi... O yüzbaşıyla evlenmemeli."

"Buna nasıl karşı çıkılabilir sizce?"

Emily'nin gözleri parıldadı.

"Onu bir düelloya davet edebilirsiniz..."

"Yüzbaşı Seaton gibi biriyle düelloya girmem. Gerçekte, düellolardan uzak durmak için uzun yollar giderim."

Lord Harley, Emily'e kurulaması için bir tabak uzattı.

"Yani," dedi Emily tabağı tüm gücüyle ovalarken. "Korkuyorsunuz, lordum."

"Nasıl bir köşebaşı şömine oturağı kahramanlarısınız siz kadınlar? Sabahın erken saatlerinde içinize soğuk bir masat ya da bir mermi gireceği tehlikesi altında olsaydınız eğer sizin de davranışınızı değiştirebilirdi bu. Ayrıca böbürlenir gibi görünmek istemem ama usta bir nişancı ve oldukça iyi bir bıçakçıyımdır. Çok kavgaya karışmış olsam da, kulağa tuhaf gelebilir, öldürmekten hoşlanmam. Hatta birini bir düelloda öldürmek yerine ülkeden kaçmayı yeğlerim," diye yanıt verdi Lord Harley.

"Hımm... Aklınızda başka bir şey var," dedi Emily huysuzca.

"Arkadaşlıkların, Bayan Freemantle, kendine has bir büyüsü vardır. Bay Fletcher'dan yana çok umutluyum."

"Fakat Bayan Bisley, yüzbaşıyla sözlü. Yönünü ona çevirmesi pek uygun olmayacaktır."

"Gelenekleri tartışacak pozisyonda değilsiniz. Benim duygularım üzerine düşünmek için bir saniyenizi bile ayırmadınız."

Lord Harley lavaboya arkasını dönüp Emily'e alaycı bir ifadeyle baktı. Emily'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Bir duygunuz yok ki zaten!"

"Sadece şanslı bir kaçış yaptığım sonucuna vardım diye Bayan Freemantle, duygulardan yoksun olamam. Örneğin, zavallı kalbim Bayan Bisley için atıyor... Öyle savunmasız, öyle büyüleyici, öyle kadınsı..."

"Ve öyle yaşlı," dedi Emily huysuzca.

Harley ona şaşkınlıkla bakıp bulaşığa geri döndü. Emily onun zarif sırtını inceledi. Kafasına bir tabak fırlatma isteği uyandı içinde.

Sonra amansız bir sessizlikte işini yapmaya devam etti. Fakat nedenini bilmese de tabak ve kapların hepsi temizlenip yerlerine konduğunda kendini çok üzgün hissetti.

Hannah, Bayan Bisley ve Bayan Bradley, hep birlikte akşam yemeğini hazırlıyorlardı.

"Neden kasaba saatine uymuyoruz?" diye sordu Emily. "Akşam yemeğini daha geç yiyebiliriz. Böylelikle, kahvaltıdan kalkar kalkmaz işe koyulmak zorunda kalmayız."

"Yapacak başka bir şey yok," dedi Hannah sakince. "Bize yardım etmek mi istersiniz, yoksa odaları mı toparlarsınız?"

"Odaları toparlayacağım."

"Şunu bitirince sana yardıma geleceğim," dedi Bayan Bradley.

Emily üst kata çıktı. İlk olarak mavi odadan başladı. Hannah Pym orta yerde asla bir şey bırakmıyordu; bu nedenle, tüm yapması gereken yıkanma suyunu boşaltmaktı. Bunu da pencereyi açıp kabın içindekileri fırtınaya doğru fırlatarak yaptı. Şömineyi temizleyip külü alt kata taşırken Bay Fletcher'la karşılaştı. Adam ona, külü dışarıya kendisinin götüreceğini, böylelikle erkeklerin kürediği yollar için biraz cesaret kazanacağını söyledi.

Emily bunun üzerine mavi odaya döndü. Ateşi hazırlayıp akşamı aydınlatması için tutuşturdu. Oradan kırmızı odaya geçti. Orada yatak yapılmış, ateş halihazırda yakılmıştı. Ona sadece toz almak kalıyordu. Lord Harley'in kıyafetleri dolapta, asılı haldeydi. Yatağın yanında iki kitap duruyordu. Birini eline aldı. Antik Yunan üzerineydi. Hoşlanmayarak kitabı aldığı yere geri koydu. Ödünç alabileceği bir roman bulmayı ummuştu. Yatağın yanında bir minyatür vardı. Oldukça sevimli bir kadının yüzü...

"Opera dansçısı bu demek?" dedi yüksek sesle.

"Hayır, değil!" Şaşkın bir ses duyuldu kapının girişinden. "O kadın annem."

Emily kızardı. Kendini her şeye burnunu sokan bir hizmetçi gibi hissetti. Lord Harley kapının pervazına yaslanmış onu izliyordu. Emily onun erkeksiliğinin, o an aralarında oluşan cinsel çekimin, arkasındaki geniş yatağın ve dışarıdaki boğucu karın oluşturduğu ölüm sessizliğinin farkındaydı.

"Neyse ki burası oldukça düzenli," dedi zorlukla nefes alıp vererek. "Diğer odalara baksam iyi olacak."

Kapıya doğru yaklaştı. Lord Harley'in oldukça yakınından geçmek zorunda kaldı. O esnada, başını kaldırıp sakınarak ve dikkatle gözlerine baktı. Lord Harley ellerini kaldırdı, Emily korkarak geri çekildi.

"Korkmayın Bayan Freemantle," dedi lord alaycı bir edayla.

"Sabrım tükeniyor." Boynunun arkasındaki kalın, siyah saçlarına tutturulmuş ipek kurdeleyi sökerek gülümsedi.

Emily, lordun yanından yürüyüp yan taraftaki küçük odaya geçti. Yüzbaşı Seaton'ın yalnız uyuma lüksü vardı. Odası bir domuz ahırı gibiydi. Eşyalar oraya buraya dağıtılmıştı, etrafta şömine külleri vardı, yere su dökülmüştü ve yatak örtüsü yarıya kadar açılmış haldeydi.

"Bırakın onu," dedi Lord Harley arkadan. "Bırakın domuz kendi pisliğinde yaşasın."

"Bir oda hizmetçisi olmak oldukça can sıkıcı bir şey olmalı."

"Yerli bir kız, bulaşıkhanede çalışmasının gerekmediği bir iş bulduğunda kendini şanslı sayacaktır diye düşünüyorum."

"Olabilir. Hepsi çok alçaltıcı. Umursuyor görünmüyorsunuz?"

"Yaşım sizinkinden büyük. Benim zamanımda..." Lord Harley duraksadı. Dede gibi konuştuğunu düşündü. "Benim zamanımda," diye devam etti yine de. "Bizden, bir hizmetçinin yapabileceği her şeyi beklerlerdi. Hatta daha iyisini... Bu, kadınlar için de geçerliydi tabii. Şimdiyse yeni evlenmiş kadınların, mutfaklarının içini gördüklerinden bile şüpheliyim."

"Ben gördüm," dedi Emily gururlanarak.

"Aşçıdan kek aşırırken mi? Aynı şey değil bu. Kalan odalarda size yardımcı olayım."

Lord Harley, Emily'nin yüzünde değişen rengi gördü. Kendisiyle herhangi bir odada yalnız kalmak istemediğini fark etti. *Aptal kız, ona tecavüz edeceğimi düşünüyor muhtemelen,* diye aklından geçirdi.

"Ve o işi hallederken," diye devam etti genç adam. "Arkadaşlarımız için küçük bir oyun yazmamda bana yardım edeceksiniz."

Dikkati başka yöne kaymış olan Emily birden Lord Harley'e döndü.

"Bir oyun mu? Niçin?"

"Hepimiz akşam yemeğinde masaya otursak, yemek sonrası fazla içmekten dolayı atışmalar başlayacak. İhtiyaç duyduğumuz tek şey amatör tiyatro gösterileri. Herkesin dahil olacağı küçük bir oyun." Bir kaşını kaldırarak Emily'e baktı. "Siz, Bayan Freemantle, şüphe yok ki kadın kahraman olacaksınız."

Emily'nin gözleri parladı.

"Han üzerine bir oyun oynayabiliriz. Annem Bayan Bisley, dadım da Bayan Bradley... Kötü kalpli amcamdan kaçmışız gibi..."

"Amca da ben oluyorum sanırım?"

"Hayır hayır, Yüzbaşı Seaton olmalı bence. Hana gelir, yanında bir silah vardır. Cesur âşığım Jack, silahı onun elinden alır..."

"Jack kim peki?"

"Oh, canım, işte bu siz olmalısınız lordum. Sadece biraz genç ve sarı saçlı olsaydınız daha uygun olurdu."

"Bay Peregrine Williams gibi mi?"

"Kim? Oh evet, sanırım. Ve arabacı arabacı, muhafız da muhafız olabilir. Bay Burrdige'le Bay Hendry'a gelince, onlar da kendilerini oynayabilirler. Hanın yabancı konuklarını yani..."

"Peki, Bay Fletcher?"

Emily dudağını ısırdı. Lord Harley, Emily'nin ifadeli yüzünü izleyerek eğleniyordu.

Sonra, aklına gelen fikirle Emily'nin yüzü aydınlandı.

"Bay Fletcher aile avukatı olabilir ve... Buldum! Kötü kalpli amcanın, Bayan Bisley'in ölen eşinin vasiyetinde sahtekârlık

yaptığını ve kadından daha güçlü olmadığını, çünkü Bayan Bisley'in bütün paraya sahip olduğunu bulmuştur. Oyunun sonunda da Bayan Bisley avukatla evlenmekle çok mutludur ve..."

"Peki, Bayan Emily de Jack'iyle evleniyor mu?"

"Tabii tabii, fakat sadece oyun gereği..."

"Bayan Pym'i unuttunuz?"

"Evet... Bayan Pym sahne yöneticisi olabilir; bize kıyafetler bulabilir."

"Bence herkesin oynaması daha güzel olur."

"Oh canım, Bayan Pym kim olabilir?"

"Saygıdeğer bir hanımefendi... Yüzbaşı Seaton bir zamanlar kendisine evlenme sözü vermiş, fakat tüm birikimlerini yedikten sonra sözünde durmamış olabilir."

Emily yerinde zıplayıp ellerini çırptı.

"Oh, mükemmel! Ne zaman yazmaya başlayabiliriz oyunumuzu?"

"Odaları düzenlemeyi bitirir bitirmez. Sonra mutfağa gidip bunu herkesle paylaşacağız."

Hannah'nın garip gözleri, önerilen oyunu duyunca yeşile döndü. Biraz eğlence, Bayan Bisley'i çıkmaz durumuyla ilgili endişelerinden uzaklaştırmak için ihtiyaç duyulan bir şeydi. Bunun yanı sıra, Lord Harley'le Bayan Freemantle'a ne olmuştu böyle? Emily'nin gözleri parıldıyor, Lord Harley de sıcak bakıyordu. Diğer yolcular da –hatta Yüzbaşı Seaton bile– oyun fikriyle mutlu oldular.

Bay Burridge'le Bay Hendry, sahne olarak salonu hazırlamaya gönüllü oldular. Herkesin rolüne uygun görünen ne kıyafeti varsa giymesine karar verildi.

Emily yoğun bir şekilde yazmaya başladı. Lord Harley de onun yazdıklarını farklı kâğıtlara geçirdi. Tüm oyun –ya da piyes– yalnızca yirmi dakika sürüyordu. Yüzbaşı Seaton bir silahının olduğunu söyledi. Biri sahne dışında istenen efekti vermek için ateş ederken o da silahı doğrultabilirdi, içi boş halde tabii ki. Hızlı hızlı yazdığı esnada Lord Harley, Emily'nin oyuna dokunaklı bir son yazdığının farkında olup olmadığını merak etti. *Cesur Jack, kahramanı kollarına alır ve onu öper.* Üzülerek, Emily'nin bu rolde büyük ihtimal o adamı, Peregrine'i hayal ettiğini düşündü.

Sonra arabacının okuma bilmediği, Bayan Bradley'in de kelimelerde zorlanacağı anlaşıldı. Fakat kendilerince uygun cümleler kurabileceklerinde hem fikir olduklarında, bu sorunu da çözmüş oldular.

Güzel bir akşam yemeği yediler. Herkes repliklerini ezberlemeye çalışıyor, birbiriyle ne giyeceğini tartışıyordu. Bayan Silvers bile gelmişti. Kırmızı yanakları ve sağlıklı görünümüne rağmen, sırf oyunu görmek için hasta yatağından kalktığını söylüyordu.

Leydi Gwendoline rolündeki öfkeli Emily, oyun başladığında, sahne arkadaşlarının oyunu kendi tarzlarında oynamaya kararlı olduklarını fark etti. Edalı züppe, cesur Jack'i Lord Harley oynuyordu. İzleyiciler, han sahibi ve eşi kahkahalarla gülüyorlardı. Sonra arabacı, sahneye ilk çıkışı olmasından mutlu halde, bir arabacının hayatı üzerine uzun bir konuşma yaptı. Muhafız ona böylesine geveze bir yaşlı olmamasını söyledi. Arabacı yumruğunu sallayarak, "Mantarını çekeceğim senin!" diye bağırdı.

Ve Lord Harley, yalnızca züppe rolünün gereği olarak ikiliyi ayırmak zorunda kaldı. Hannah Pym, o uşağın ihanetini hatırlayarak Yüzbaşı Seaton'ı oldukça inandırıcı bir tonda paylamaya

başladı. Ve ateş, hırs öylesine yükseldi ki, han sahibi ayağa fırlayarak, "Hurra!" diye bağırdı.

Bayan Bradley, içinde biriktirdiği ne varsa kusmaya başladı. Herkese, Leydi Gwendoline'e bebekliğinden beri nasıl baktığını anlattı. Kısa oyun, bir anda sanki bir trajedi kadar uzayacakmış sinyalleri vermeye başladı.

Yüzbaşı Seaton kötüyü iyi oynuyordu. Bir gözünün üzerine siyah bir deri parçası koymuştu. Yan yan bakıyor, büyük bir özgüvenle küfürler savuruyordu.

"Benimle döneceksin!" diye gürledi silahını sallayarak.

Bay Burridge hemen sahne dışına fırlayıp kendi silahını kimseye zarar vermeden salonun penceresinden ateşlemeye, sanki yüzbaşı elindeki silahı ateşlemiş sesi yaratmaya hazırlandı.

Emily, yüzbaşıya şaşkın şaşkın baktı. Niye kimse senaryoya bağlı kalmazdı? Silahı ona ve annesine yöneltmek yerine, doğrudan Bay Fletcher'a doğru tutuyordu. Kulakları sağır eden bir ses duyuldu. Bir kurşun Hannah'nın elindeki tepsiye çarpı, sekti ve bir kolona isabet etti.

Lord Harley, Yüzbaşı Seaton'ın elinden silahı kaptıktan sonra, "Odanıza gidin! Sizinle birazdan konuşmaya geleceğim," diye fısıldadı.

"Fakat bilmiyordum," dedi Yüzbaşı. "Biri benimle fena halde oynuyor!"

"Gidin!" diye emretti Lord Harley ve Yüzbaşı Seaton odadan ayrıldı. Lord Harley, Hannah'ya dönerek, "İyi misiniz?" diye sordu.

Hannah başını salladı. Gözleri adeta dans ediyordu.

"Bir macera daha," diye fısıldadı. "Oyuna devam edin."

Diğerleri oyunculuk hevesine kapılmış görünüyorlardı. Kendi bölümlerini oynamaya öyle kararlılardı ki Hannah, ço-

ğunun patlamayı fark etmediğine emindi. Bay Fletcher, sahte vasiyetle ilgili konuşmasını yaptı. Lizzie onu selamlayıp etkileyici bir şekilde teşekkür etti. Sonra Bay Fletcher, herkesi şaşırtarak rolünden çıkıp Lizzie'yi göğsüne bastırdı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak öylece durdular; ta ki Hannah yüksek sesle öksürene kadar. Bunun üzerine çift ayrıldı.

Lizzie, Cesur Jack'e dönerek, "Ve size, efendim," dedi Emily'i öne doğru iterek. "Kızımı veriyorum."

Lord Harley, Emily'nin aniden korku dolan gözlerine gülümsedi.

"Onun ben olduğumu unuttunuz, değil mi?" diye fısıldadı.

Emily'i kollarına alıp hızlıca ve sertçe dudaklarından öptü. Oyuncular alkışlamaya başladılar. Emily sarsılmıştı. Öpücük onu kavurmuş, hislerinin uyanmasına neden olmuştu. Sonra o sahneyi hatırladı. Lord Harley'i kolundan yakalayarak, "Yüzbaşı Seaton'ı ne yapacağız? Zavallı Bay Fletcher'ı öldürmeye çalıştı," dedi.

"Sesinizi alçaltın," diye fısıldadı Lord Harley kızgın bir şekilde. "Diğerlerini telaşa sokmak istemeyiz. Bayan Pym biliyor, fakat sessiz kalmayı tercih ediyor."

Lord Harley hızlıca üst kata çıktı. Yüzbaşının suratı asık bir halde bozuk yatağında oturduğunu gördü.

"Evet, Seaton?" dedi. "Ne demek istersiniz?"

"Ne olduğunu bilmiyorum lordum," dedi yüzbaşı saldırgan bir tavırla. "Ve bu da gerçek. Akşam yemeğinden önce silahı denedim ve Bayan Burridge, kendininkini odanın camından ateşleyeceğini söyledi. Benim silahım dolu değildi, yemin ederim."

Lord Harley adama nefretle baktı.

"Olayları bu hale siz getirdiniz. Bayan Bisley'le Bay Fletcher'ı rahat bırakacaksınız. Beni duyuyor musunuz? Birinden birine yaklaşırsanız eğer, sizi ben vururum!"

Yüzbaşı Seaton ayaklarının üzerinde doğruldu. Yumruğunu sıktı.

"Ve ben de size öğreteceğim, benim güzel züppem!"

Lord Harley'e doğru hamle yaptı. Lord hemen diğer yana kaçıp adamın yüzüne tüm gücüyle müthiş bir yumruk indirdi. Yüzbaşı sırtüstü yatağa düştü.

"Bir kez daha söylüyorum! Ne Fletcher'ın ne de Bayan Bisley'in yanına bir daha gitmeyeceksin. Yoksa senin için kötü olur." İncinmiş bileğini ovarak merdivenlerden aşağıya indi.

Hannah'yı mutfakta buldu. Diğer misafirler hâlâ oyunun başarısını salonda kutluyorlardı.

"Yüzbaşıyla konuştunuz mu?" diye sordu Hannah.

"Evet," dedi Lord Harley. Hâlâ bileğini ovuyordu. "Nasıl da edepsiz bir aptal. Bunun yanına kâr kalacağını nasıl düşünebilir?"

"Cinayeti ortaya çıkarmak zor olabilirdi," dedi Hannah. "Tek yapması gereken, silahın dolu olduğunu bilmediğine dair yemin etmekti."

"Gözümüz sürekli üzerinde olmalı. Şu an ne yapıyorsunuz?"

"Akşam yemeği için hafif soğuk atıştırmalıklar hazırlıyorum."

"Yardımcılarınız sizi terk etmiş görünüyor?"

"Bir süre bırakalım onları... Fakat sanırım herkesi eğlenceli şeylerle meşgul etmeliyiz. Tüm yaptıkları salondaki şöminenin önünde oturup bir şeyler içmek olursa, atışmaların çıkması kaçınılmaz olur. Şeytan başıboşlar için her zaman bir fesatlık yaratacaktır."

"Şeytanı şaşırtalım öyleyse. Ne öneriyorsunuz?"

Hannah bir süre düşündükten sonra, "Sessiz sinema, daha fazla hengâmeye neden olabilir. Buldum! Terliği yakalamaca..."

"Biri bu oyunu oynayanları nasıl öldürmeye çalışır, pek kestiremiyorum," dedi Lord Harley sırıtarak.

Salona geri döndüğünde önerisi sevinç çığlıklarıyla karşılandı.

"Ödül ne olacak?" diye sordu Yaşlı Tom.

"Yarın hiçbir ev işi yapmamak," dedi Lord Harley hemen.

"Tek oynayamayacak," diye belirtti Emily. "Terliği saklayan kişi..."

"O zaman onu ben yapayım," dedi han sahibi. "Kimsenin bulamayacağı bir yere saklayabilirim yemin ederim."

Yalnızca gruba henüz katılan Yüzbaşı Seaton tüm bunların maskaralık olduğunu söyledi.

Kadınlardan birinin terliğinin kullanılmasına karar verildi. Lizzie, yukarı çıkıp sevimli, kırmızı deriden boncuklu bir terlikle döndü ve han sahibine verdi. Kendisine yarım saat vermelerini istedi han sahibi ve ortadan kayboldu.

Yüzbaşı Seaton, Lord Harley arkasını döndüğü bir esnada Lizzie'ye yanaştı.

"Beni görmezden geliyorsunuz. Benimle sözlü olduğunuzu biliyorsunuz. Bir hanımefendi sözünden asla dönmez," dedi sessizce.

Lizzie'nin yüzündeki gülümseme o an kayboldu.

"Bunu başka bir zaman konuşacağız," dedi aceleyle ve yabancı misafirlerden pespaye olan Bay Hendry ile konuşmak üzere oradan uzaklaştı.

Emily, Bay Hendry'in bile Lizzie'yle konuşurken yüzünde yumuşak bir ifade oluştuğunu fark etti. *Bay Hendry oldukça düzgün bir bey,* diye düşündü. *Açık, dürüst mizaçlı, sade giyimli ve Bay Fletcher'dan daha genç.* Fakat Emily, Lizzie'yle Bay Fletcher'ı çift yapmayı kafasına koymuştu.

Yüzbaşı, Bay Fletcher'a doğru fısıldamak için diğerlerinin bir şeylerle meşgul olmalarını bekledi.

"Onu sadece izlersin, seni züppe! Bayan Bisley benimle evlenecek, kendisi de bunu söylüyor. Bu nedenle etrafında burnunu çekmeyi bırak, kaba herif!"

"Tuhaf adam!" diye bağırdı Bay Fletcher. Tepesi atmıştı. "Kadının seni istemediğini hâlâ anlayamadın mı?"

"Ne oluyor orada?" diye sordu Lord Harley hemen.

Yüzbaşı anında Bay Fletcher'ın yanından uzaklaştı.

Han sahibi sonunda odaya dönerek ellerini ovaladı.

"Asla bulamayacaksınız. Öyle görünüyor ki, yarın sabah Bayan Pym'in bütün yardımcıları yanında olacak."

Herkes terliği bulmak üzere odalara dağıldı. Yalnızca Lizzie tereddüt etti. Oyunu Bay Fletcher'la oynamak istiyordu. Fakat bu durumda, onun hayatını tehlikeye atmış olabilirdi. Yüzbaşı konuşurken çok tehditkâr bakışlar atmıştı. Emily, Lord Harley'in onunla eşleceğini düşünmüştü nedense. Fakat o, arabacıyla gitmişti. Bu yüzden aramaya yarı gönüllü başladı. Fakat sonra gayreti arttı. Öyle küçük bir terlikti ki her yerde olabilirdi. Bardaki ufak tefek kap kacağı bile askılarından indirip içlerine baktı. Zor bir aramaydı. Handa bir sürü kuytu köşe vardı. Sonra, kendi odasına bakmaya karar verdi. Her şeyi ters çevirdi; yatağın, çarşafların altına baktı. Fakat terlikten iz yoktu. Çok yorulmuştu. Hanın değişik kısımlarından gelen kahkaha sesleri, enerjinin hâlâ yüksek olduğunu gösteriyordu. Kısa bir süre için uzanmaya karar verdi. İhtiyaç duyduğu tek şey on dakikalık bir dinlenmeydi. Yatak örtüsünün üzerine yattı. Gözleri neredeyse hemen kapandı, derin bir uykuya daldı.

Hannah yarım saat sonra odaya gelip kapının girişinde dikilerek uyumakta olan Emily'e baktı. *Uyurken çok güzel ve masum görünüyor,* diye düşündü. Emily ve Lord Harley'in eşleştirilmesi

umudunu hâlâ içinde taşıyordu. Hızlıca dönerek merdivenleri indi. Terliğe değil, Lord Harley'e bakınıyordu. Onu yemek odasında, çini büfenin üstündeki sürahinin içine bakarken buldu.

"Lordum," dedi. "Mutfaktan uzun süreliğine ayrılamıyorum, çünkü fırına kek ve ekmek attım. Eğer zahmet olmazsa, bana mavi odadan çantamı getirebilir misiniz?"

"Elbette madam," dedi Lord Harley kadına düşünceli bir şekilde bakarak. Ne planladığını merak ediyordu. Biliyordu ki Bayan Pym, kendi çantasını kendi alacak kadar hizmetçi alışkanlıklarını taşıyordu hâlâ. Yine de mavi odaya çıktı ve orada durdu. Hannah'nın da kısa süre önce yaptığı gibi, uyumakta olan Emily'i izledi.

Şimdi anlamıştı. Sırıttı. Evde kalmış bir kız kurusundan daha kararlı bir çöpçatan olabilir miydi? Anlık bir cesaretle yatağa oturup Emily'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Emily de rüyasında, Lord Ranger Harley'in onu öptüğünü görüyordu. Vücudunu yatakta hareket ettirdi, kollarını Harley'in boynuna doladı. Harley şaşkına dönmüş halde onu daha içten öpmeye başladı. Dudaklarını Emily'nin yumuşak, baştan çıkarıcı pembelikteki dudaklarına bastırıyor, genç kızın küçük ellerinin siyah saçlarının altından boynunu okşadığını hissediyordu.

Sonra vücudu sertleşip gözleri aniden açıldı. Harley hemen yüzünü ondan uzaklaştırdı. Emily yüzü kıpkırmızı bir şekilde yatakta doğrularak Harley'in yanağına okkalı bir tokat patlattı.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı. Gözlerinden alevler fışkırıyordu.

"Öpücüğümden hoşlanmadıysanız," dedi Harley. "Neden kollarınızı boynuma dolayıp karşılık verdiniz?"

"Rüya görüyordum ben," dedi Emily. "Bay Williams'ı düşlüyordum."

"Onu hep bu şekilde öpüyorsanız eğer," dedi Harley en az Emily kadar kızmıştı. "Mümkün olduğunca çabuk evlenmenizi tavsiye ederim."

Doğruldu ve Hannah'nın çantasını alarak odadan çıktı. Doğruca mutfağa gitti. Hannah ateşin üzerine eğilmiş, bir kabın içinde bir şeyler karıştırıyordu.

"Bayan Pym," dedi çantasını uzatırken. "Bayan Freemantle'la beni eşleştirmeye çalışmayın."

"Ben mi?" diye sordu Hannah.

"Evet, siz! Orada öylece yatarken harika bir tablo gibi görünüyordu. Siz de biliyorsunuz. Bayan Freemantle'la evlenmeyeceğim. Hiçbir çekiciliği olmayan aptal, küçük bir kız o."

"Öyleyse, ikinizin de neden böyle heyecanlandığınızı anlamıyorum. Görüntüsü içinizi nefretle doldurmuş olmalı..."

İyice sinirlenen Lord Harley mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Kırmızı odadaysa Lizzie, Bay Hendry'e, "Çok yorgunum. Daha fazla arayabileceğimi sanmıyorum," diyordu.

"Bu handa bir hizmetçi gibi çalışamayacak kadar narin birisiniz," dedi Bay Hendry. "Ben sizi tüm hastalıklardan korurum."

Bay Hendry'nin gri gözleri aniden ciddileşti. Lizzie yatağa arkası dönük durduğunu ve adamın ona doğru yaklaştığını fark etti.

"Bayan Bradley?" diye seslendi aniden koridordan geçmekte olan şişman silueti görerek. "Gelin ve bize ararken eşlik edin."

"Pek işe yarayacağını zannetmiyorum canım," dedi Bayan Bradley. Meraklı gözlerle ikiliye baktı. "Han sahibi yalnızca bir ipucu vereceğini söylüyor. Asılı, diyor, derilerin orada."

"Ahırda olabilir mi?" diye sordu Bay Hendry.

"Han sahibi, terliğin hanın içinde olduğunu söylemişti bir de, fakat..." Bayan Bradley, Bay Hendry'e dönerek, "İyi bir fikir Bay Hendry. Neden ahıra gidip bir bakmıyorsunuz? Bayan Bisley'le ben biraz dinleneceğiz."

Bay Hendry apaçık bir gönülsüzlükle aşağıya indi.

"Paranızdan mı, yoksa zarafetinizden mi bilmiyorum Bayan Bisley, fakat erkekler reçel kavanozundaki sinekler gibi hep etrafınızda dolaşıyor," dedi Bayan Bradley. "Biraz Bayan Emily gibi olmalısınız. Keskin bir çizgisi var. Görüntüde tatlı, fakat erkekleri duygusal açıdan sürükleyecek tipte kadınlardan değil."

Emily sesleri duyduğunda odaya girmek üzereydi. Fakat Bayan Bradley'in taşra mantığıyla sarf ettiği sözlerin tamamını duymuştu. Geri adım attı. Dudakları titredi. O an, evinde tatlı annesi, babası ve dadısıyla olmayı nasıl da istedi. Üzerine titrenmeye, okşanmaya nasıl da hasretti.

Oradan uzaklaşırken, Bayan Bradley'in, "Terliğe gelince, han sahibi onun derilerin olduğu yerde asılı olduğunu söylüyor. Nerede olduğunu kestirebiliyor musunuz?" dediğini duydu.

Merdivenlerden aşağıya indi. Kafasındaki diğer düşünceleri uzaklaştırmak için tüm dikkatini terlik meselesine verdi. Mutfağa gidip masaya oturdu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Hannah'ya.

"Kilerde asılı bir kemikten, et suyuna çorba yaptım. Tanrıya şükür, kilerde epey et stoğu var. Bir kâse koyayım da Bayan Silvers'a götürün."

"O kadına hizmet etmek sinirlerimi bozuyor. Bence çok iyi görünüyor."

"Bence de öyle..."

"Öyleyse neden?"

"Bir günlük dinlenmeyi, bir yılın sonundan diğer yılın sonuna kadar sürdürdüğünden şüpheleniyorum."

Emily aniden ayağa kalktı.

"Deriler!" dedi. "Derilerin olduğu yerde asılı!"

Kilere koştu. Karanlığın içinde, etlerin asılı olduğu askılara baktı. Mutfağa dönüp bir sandalye aldı. Onu kilere taşıyarak üzerine çıktı. Ve etlerin arasında, yukarıda Lizzie'nin terliği asılı duruyordu.

Bir kancalı sırık alıp terliği yerinden çıkardı. Mutluluktan uçuyordu. O an, Hannah yanına geldi.

"Buldum onu!" dedi Emily. "Yarın iş yapmıyorum. Tüm günü yatakta geçireceğim. Keşke okuyacak bir romanım olsaydı."

"Hadi, gidip diğerlerine terliğin bulunduğunu söyleyin. Sonra geri gelip Bayan Silvers'ın çorbasını götürün."

Emily'nin terliği bulduğunu bildiren yüksek sesli ilanı, kayıtsız bir tepkiyle karşılandı. Herkes aramaktan yorgun haldeydi.

Emily mutfağa döndü ve Hannah'nın hazırladığı tepsiyi alıp Bayan Silvers'ın odasına götürdü.

"Yatağın yanındaki masaya bırakın," dedi Bayan Silvers baygın bir halde.

Emily söyleneni yaptı. Sonra birden, gözü pencerenin yanındaki kitaplara takıldı.

"Kitaplar!" diye bağırdı sevinçle. "Aralarında roman var mı?"

"Sanırım," dedi Bayan Silvers. "Bazen misafirler kitaplarını burada bırakırlar."

Emily bir mumla o tarafa geçerek hevesle kitapların isimlerini inceledi. Sonra memnuniyetle içini çekti. Aralarında, *Lanetli Kale* başlıklı üç ciltlik bir roman vardı. Birinin içini açtı. Gri renkli gravürler, daha önce görmediği kadar korkutucuydu.

"Bunları ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi Bayan Silvers. Şimdi yatağında oturmuş çorbasını içiyordu.

Kitapları göğsüne bastırarak odadan ayrılıp merdivenlere yöneldi. Merdivenlerin yarısında, aşağıya inmekte olan Lord Harley'le karşılaştı. Onu görünce, o tensel düşün hatırası vücudunun her bölgesine sıcaklık yaydı. Kafasıyla garip bir savuşturma hareketi yaptı. Yanından hızlıca geçip odasına gitti.

Lord Harley, Emily'i aklından çıkarmaya çalışıyordu. Öncelikle, bu kadar genç biriyle evlenmeye asla girişmemeliydi. Salonda oturan arabacıyla muhafız yine bir anlaşmazlığa girmişlerdi. Londra'da, hatta karışımlarıyla ünlü Strand'deki Coal Hole Hanı'nda bile bir "fahişe içkisi" olarak görülüp yasaklanan cin bira karışımı içiyorlardı. Birbirlerine vurmaya yelteniyorlardı. Fakat öyle sarhoştular ki, tek yapabildikleri yumruklarını havaya savurmak oluyordu. Lord Harley, kafalarını birbirine tokuşturma isteğine karşı direnerek dışarıya çıktı. Atların durumunu görmek için ahıra gitti. Oradakilerin tümü yolcu arabası atıydı, işine yaramazdı. Yine de yetiştirilme tarzından dolayı, yatağa gitmeden önce, atların üşüyüp üşümediğini, karınlarının tok olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu.

Lizzie'yle Bay Fletcher, salondaki kavgadan uzağa, barın soğuk bir köşesine çekilmişlerdi.

"Çok dikkatli olmalısınız," dedi Lizzie sessizce. "Yüzbaşı Seaton sizi öldürmeye çalıştı."

"Emin misiniz?"

"Evet, hem de çok. Bayan Pym tepsiyi tuttu ve kurşun size değil de ona isabet etti. Şu fırtınanın bir an önce dinmesini diliyorum. Böylece uzaklaşıp güvende olabiliriz."

Bay Fletcher, Lizzie'nin soğuk ellerini avuçlarına aldı.

Hannah Pym, kapıdan dikkatlice içeriyi izliyordu. Çifti el ele otururken gördü ve barın kapısını sessizce tıklatıp sırtını yaslayarak öylece durdu. Her şey çok güzel ilerliyordu. Kimsenin içeriye girip tomurcuklanan aşk hikâyesini bozmasını istemiyordu.

"Uzaklaşmak istediğinizi söylediğinizde," dedi Bay Fletcher hafif tireyen sesiyle. "Kalbimde, birlikte uzaklaşmayı kastetmiş olduğunuz arzusunu hissettim... Siz ve ben!"

Lizzie kızararak başını eğdi.

"Kimseye baskı yapamam," dedi Bay Fletcher. "Çünkü çok az miktarda param var ve herkes paranız için peşinizde olduğumu söyleyecek."

"Sizi tanıyan kimse böyle düşünmez," dedi Lizzie utanarak.

Bay Fletcher, kadının avuçlarında tuttuğu ellerini sıktı.

"Oh, benim zavallı kalbim," dedi çaresizce. "Sizi öpmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Öyleyse öp, aptal!" diye söylendi Hannah. Kapının dışından her şeyi duyuyordu. Bay Hendry'in yaklaştığını gördü birden ve elini kaldırıp, "İçeri giremezsiniz Bay Hendry. Yerleri henüz temizledim," dedi.

"Fakat Bayan Bisley'in Bay Fletcher'la oraya girdiğini gördüm?"

"Hayır, yanılıyorsunuz," dedi Hannah. Gözlerinde kavgacı bir bakış vardı.

Barın içinde, Bay Fletcher gözlerini kapatıp Lizzie'ye doğru eğildi. İlk öpücüğü ağzının kenarınaydı. İkincisi, utangaç bir gülüş duyulana dek burnuna... Lizzie ellerini Bay Fletcher'ın yüzüne koyup dudaklarını onunkilere doğru uzattı.

Bay Hendry girmekten vazgeçtiği an, Hannah kulağını kapıya dayadı. Sessizlik. *Güzel sessizlik,* diye düşündü memnuniyetle.

7

Werther âşıktı Charlotte'a,
Öyle ki, kelimelerin anlatmaya gücü yetmezdi;
Onunla nasıl karşılaştığını sorarsanız,
Kız ekmek ve yağ dilimlemekteydi.

—William Makepeace Thackeray

Hannah saat beşte uyanıverdi. İlk dikkatini çeken şey keskin sessizlik oldu. Sonra bunun nedenini anladı. Rüzgâr esmeyi bırakmıştı. Perdeleri çekti. Pencereyi açıp dışarı baktı. Açık, ışıl ışıl, dondurucu bir sabahtı. Fakat yerdeki kar çok derin, çok yüksek, sert ve göz alıcıydı. Bugün de yola çıkmaları mümkün görünmüyordu.

Dönüp Emily'e baktı. Kız, okuduğu aşk kitabı göğsünde açık halde uyuyordu. Yavaşça kitabı oradan aldı. Kolay etkilenen genç bir kız için roman okumanın kötü bir şey olduğunu düşündü. Kitaplar ona aşk hikâyeleri hakkında abartılı fikirler aşılıyordu. Üzülerek başını salladı. Bayan Clarence'i düşündü. Tüm o aşk ve tutku eriyen bir mum gibi yok olmuş,

ortak hiçbir noktası olmayan, evlilik bağıyla bağlı olduğu insanı terk etmişti.

Beğenilen birini bulmak çok daha iyi, diye düşündü. *Şansı varsa eğer, aşk takip edecektir.*

Kafasında o sefil uşak belirdi. Adı Mirabel Flannagan'dı. Mirabel, yaklaşık elli yıl kadar önce, aristokratlar arasında popüler bir isimdi. Tüm popüler isimler gibi son hızla kaybolup en az kullanılanlar arasına girmişti. *Erkekler George, John ya da Harry gibi isimlere sahip olmalılar,* diye düşündü. Aklını çelen, Mirabel'in bacakları olmuştu; bunu pişmanlıkla hatırladı. Harika kıvrımları vardı. Ve ayrıca Hannah'yla ilgilenmeye başladığında mevsimlerden bahardı. Bahar tehlikeli bir zamandı. Şimdi Emily, Lord Harley için mükemmel uyumlu bir eş olacaktı. Güzeldi, güçlü kemikleri vardı; bu nedenle güzelliği çabuk bozulmazdı. Gençti. Değişecek, ailesiyle dadısının üzerine titreyen ilgisinden ayrılır ayrılmaz büyüyecekti.

Lord Harley'in, genç kız için uygun bir eş olup olmayacağı konusunu hiç düşünmedi. Lord, yüzbaşı gibi değildi. Oldukça kibar görünüyordu. Zengin, yakışıklı ve bir lorddu. Hannah fazlasıyla yaşının kadınıydı. Hizmetçi sınıfının dışındaki bir kadın için tek kariyer şansı evlenmekti. Bir hizmetçiysen de, eğer şanslıysan işin oluyordu. İşvereninin hoşgörülü olmasını diliyordun. Evlilikle aynıydı. Herkes yaşamın gelecek mutluluklara doğru ağrılı bir yolculuk olduğunun farkındaydı. Yine de kafasında aldatıcı küçük bir ses susmadan konuşuyordu: Ya öldükten sonra bir yaşam yoksa? Ya cennet, sırf insanlar çoğunlukla yorucu ve yaşlılığın küçük düşürücü haliyle sonuçlanan yaşama katlanamıyor diye insan ırkınca uydurulmuşsa?

Bu düşünceleri aklından hemen uzaklaştırdı. Gergin bir şekilde etrafına bakındı. Muhakeme meleklerinin mutfağa gelip nankör Hannah'nın mirasını geri alacağını bekliyor gibiydi.

Mutfak kapısı açıldı ve içeri Emily girdi.

"Sizi yataktan bu kadar erken kaldıran nedir?" diye sordu Hannah.

"Yardım etmem gerektiğini düşündüm," dedi Emily ciddiyetle. Aslında gerçek olan, okuduğu korkutucu hikâye kâbus görmesine sebep olmuş, karanlık odada uyandığında her köşede canavarların gizlendiğini görmüştü.

"Çay yaptım," dedi Hannah. "Bir şeyler atıştırır sonra başlarsın. Aslında, terliği bulduğun için bugün çalışmaman gerekirdi."

Hannah masaya bir fincan çay koydu. Emily oturup bardağı aldı ve kenarından Hannah'ya baktı.

"Gerçekten Lord Harley'in bana hiç ilgisi olmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu cesaret edip.

"Bir nebze bile yok," dedi Hannah neşeyle. Diz çökmüş, büyük bir kuvvetle kömürü karıştırıyordu.

"Öyleyce, sizce bir eşte aradığı şey nedir?"

"Erkeklerin sorunu budur. Düşünmezler. Bir gün biri, bir çocuğu olsun ister, bu nedenle bir iş anlaşmasıymış gibi konuya girer. Bir aristokratsa böyledir. Uygun bir kadın tespit eder ve ardından avukatı diğer yapılacakları halleder."

"Yani aşk ortada yoktur?"

"Bana göre var. Fakat genelde yapmacık ve aldatıcıdır. Bu yüzden de uzun sürmez. Daha düşük sınıftakiler için iş daha zordur. Çünkü kocalarını her gün, sürekli görmeleri gerekir. Fakat sizin gibi genç bir bayan için beyler, zamanlarının çoğunu kulüplerinde, parlamentoda ya da avda geçirirler. Evli bir kadın olmak size büyük özgürlük verecektir. Kibar ve keyifli birini kabul edin."

"Ne aptalca," dedi Emily burnunu çay fincanına sokarken.

"Yani Lord Harley'in âşık olması olası bir şey değil mi?"

"Muhtemelen çoğu kez olmuştur zaten," diye yanıtladı Hannah alaycı bir şekilde.

"Peki, ya neden onlardan biriyle evlenmedi?"

"Muhtemelen evliliğe uygun değildiler."

"Bu size de garip gelmiyor mu Bayan Pym? Benim gibi biri mihraba tertemiz giderken, Lord Harley gibi bir erkek, itibarından bir nebze olsun kaybetmeksizin, onlarca aşk ilişkisi yaşamış oluyor."

"Tanrı'nın evrene koyduğu düzen bu," dedi Hannah. O sırada tabak çanaklarla gereksiz bir gürültü çıkardı. Çünkü Emily'nin söylediklerinde çok sayıda hakikatin olduğunu düşünüyor fakat aynı zamanda da genç kızın aklına böyle düşüncelerin girmesine izin verilmemesi gerektiğini hissediyordu. Bunun ötesinde Emily'e, Lord Harley'in ona karşı bir şekilde ilgi besliyor olabileceğini düşündürtmemeye de kararlıydı. Emily bunu düşünürse eğer incinmiş gururu okşanabilirdi. *Lord Harley'in apaçık kayıtsızlığıyla aklı karışıp kalbi kırılmış olursa, o zaman belki,* diye düşündü. *İlgisini çekmek için daha çok çaba gösterebilir.*

"Bayan Silvers'ın yanına gidip çalışanlarından birkaçının döndüğünü söyleyin," dedi Emily'e.

Emily, Bayan Silvers'ın odasına gitti. Kapıyı açtığında, Bayan Silvers yorganın altına gömülüp dermansız halde, "Evet? Ne vardı?" diye sordu.

"Hizmetçilerinizden birkaçı hana dönmeyi başardı."

"O zaman kalkmalı ve tembel tenekeleri bir görmeliyim," dedi Bayan Silvers.

"Yeterince iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Fena halde halsizim. Fakat yüksek tabakadakileri mutfakta görmek, onlar için kötü olabilir. Hadlerini aşan fikirlere sahip olabilirler. Bu da onları tembelliğe sürükler."

Emily, Hannah'nın yanına gidip Bayan Silvers'ın yatağından çıktığını söyledi. Mutfak şimdi han hizmetçileriyle doluydu. Herkes dönmüş gibiydi.

"Haydi," dedi Hannah, Emily'e. "Yeniden aylak hanımefendiler olabiliriz."

Emily hayal kırıklığına uğramış hissetti. Hizmetçiler hep orada olsalardı, kendisinin tüm o zamanını nasıl geçiriyor olacağını merak etti. Tabii ya, kıyafetlerindeki delikleri diker, yamaya ihtiyaç duyan çorapları yamalar, belki roman okurdu. Nasıl da can sıkıcı görünüyordu bunlar şimdi.

Kahvaltı, yemek odasında servis edildi. Arabacı, erkenden dışarı çıkmış ve üzülerek o gün de yola çıkmaları için bir umut olmadığını söylemişti. Kar tepeleri çok yükselmiş ve katılaşmıştı.

Kahvaltıdan sonra Hannah, kasabaya doğru bir yürüyüş yapmanın hepsi için iyi olacağı önerisinde bulundu. Hizmetçiler hana gelebilmişti. Kar üzerinde yollar açılmış olmalıydı.

İçlerinden bir tek Bayan Bradley kalıp ateşin karşısında ısınacağını söyledi.

Emily yün elbisesinden sıkılmıştı. Fakat muslin elbiseleriyle çıkmak da istemiyordu. Saçlarını fırçalamaya, tırnaklarını törpülemeye, parfümler sürünmeye normalden fazla zaman ayırdı. Bu nedenle sonunda aşağıya indiğinde, diğer herkesi sabırsızlık içinde hanın kapısında bekler buldu.

Lord Harley girmesi için kolunu uzattı. Emily de bunu şaşırmış bir şekilde kabul etti.

"Pekâlâ, Bayan Bisley," diyen Yüzbaşı Seaton'ın ağır sesi duyuldu arkadan. "Hazır mıyız?"

Yüzbaşı Seaton, Lizzie'nin kolunu tuttu. Lizzie kendini biraz geri çekti. Bay Fletcher kararlı bir şekilde kadının kolunu alıp kendi koluna geçirdi.

"Niçin, siz..." diye başladı yüzbaşı.

Lord Harley arkasına döndü ve yüzbaşı bir şeyler mırıldanıp geri çekildi.

Güneş parıldıyordu. Kar her yerdeydi.

"Nasıl da güzel!" diye bağırdı Emily. Yanakları kızarmıştı. Gözleri ışıl ışıldı.

"Evet, çok güzel," dedi Lord Harley, Emily'nin yüzüne bakarak.

Emily kolundaki baskının farkındaydı. Nefessiz kalmıştı. Kendi kolundan Lord Harley'in koluna doğru bir duygu akışı fark etti. Bunu durdurmaya çalıştı. Lord Harley'in onu bırakmasını diledi. Böylece yeniden düzgünce nefes alabilirdi.

"Bakın, açık bir ekmekçi," diye bağırdı Emily ve kolunu çekip o tarafa doğru koşmaya başladı.

"Bu kadar çabuk acıkmış olamazsınız," dedi Hannah. "Daha henüz kahvaltı ettik."

Emily diğerlerinin ilerlediklerini görene dek fırının camından içeri mest olmuş şekilde baktı. Sonra arkasını döndü ve Lord Harley'in büyük bir kibarlıkla kendisini beklediğini fark etti.

"Kaba görünmek istemem, lordum," dedi Emily. "Fakat kolunuza girmemeyi tercih ederim. Görüyorsunuz, siz çok uzunsunuz. Ben uzanmak zorunda kalıyorum ve... Ayrıca... Bu çok uygunsuz... Ve..."

Lord Harley yalnızca gizemli bir şekilde gülümseyerek Emily arkasında düşene kadar bekledi. Emily o an, hep evdeki ayakkabıcı çocuklarca cilalanıp parlatılan yarım botlarının, kar birikintileri arasındaki yolun düz buzlu zeminine neredeyse hiç tutunmadığını fark etti. Kaydı, sendeledi. Bunun üzerine Lord Harley kolunu beline doladı. Bu temasın vücudunda yarattığı duygu karmaşası, yüksek sesle nefes almasına neden oldu. Lord Harley hiçbir şey hissetmezken, genç kızın böylesine baştan çıkarıcı bir sancıyla arzuya sahip olması üzüntü vericiydi.

Lord Harley, *basitçe belinden tutarken oluşan etki buysa, onu şu an öpsem ne olur,* diye düşündü. *Daha önce öpmüştüm. Fakat o da kendi arzusuyla karşılık verdiğinde ne olacak, görmek istiyorum.* Aklının daha mantıklı bölümü, onu aptalca düşüncesi için azarladı. Kendini tatlı bir yüzden daha fazlası olmayan bir şeye bağlamak için fazla olgun ve deneyim sahibiydi.

Bir çatıdan sarkmakta olan devasa buzları hayranlıkla izleyen diğerlerine yetişinceye dek Emily'i çekiştirdi. Yeniden hep birlikte yola koyulduklarında, Hannah'nın yanında yürüdü. Bay Fletcher, Lizzie'nin kolundan tutmak için yeniden döndü ama hayal kırıklığıyla Bay Hendry'in ondan önce oraya geçtiğini gördü. Kolunu Emily'e uzattı ve ikili, kırgın bir sessizlikte ilerledi.

Bir süre sonra, Hannah geri dönmelerini önerdi. Güneş batmıştı. Gökyüzü yine gri rengini alıyordu.

Hanın avlusuna girdiklerinde, Lord Harley'in onu tamamıyla görmezden gelişinin acısını çeken Emily, Bay Fletcher'in kolunu bıraktı ve eğilip bir avuç dolusu kar aldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Bay Fletcher.

"İzleyin!" dedi Emily neşeyle.

Lord Harley hanın kapısına yakın bir yerdeydi. Emily elindeki yeni yaptığı kartopunu tüm gücüyle fırlattı. Lord Harley'i boynunun arkasından vurdu. Lord döndü ve Emily'nin ona güldüğünü gördü.

"Minik yaramaz," dedi gülmeye başlarken. Bir kartopu yapıp Emily'e doğru attı.

"Bunu uzun süredir yapmamıştım," dedi arabacı neşeyle. Bir tane kartopu da o yaptı ve muhafıza fırlattı.

Kısa sürede, herkes bir kartopu savaşında buldu kendini. Çocuklar gibi bağırıyor, gülüyorlardı. Herkes kartopu fırlatıyordu. Hannah Pym, topları bir kriketçi gibi kolunun üzerinden atıyor; Lizzie de daha önce rastlamadıkları kadar küçük toplar yapıyordu.

Birden Bay Fletcher bağırarak elini başına götürüp karın üzerine düştü. Yüzünden kan sızıyordu. Lizzie çığlık atarak adamın yanına koştu.

Lord Harley kadını yavaşça yana itip avukatın kravatını gevşetti; nabzını dinledi. Yan tarafta, içinden bir cismin çıktığı görülen bir kartopu duruyordu. Lord Harley onu dikkatlice inceledikten sonra yüzü düştü.

"Bay Fletcher'ı rahat bırakmazsan, sana ne yapacağımı söylemiştim! Seni hayvan," dedi yüzbaşıya bakarak.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı yüzbaşı. "Onun yanına gitmedim bile."

"Gitmen gerekmiyor," dedi Lord Harley. "Bir kartopunun içine sivri bir taş koyup onu Bay Fletcher'a fırlattın."

"Bu kahrolası bir yalan!" diye söylendi yüzbaşı. "Bana eziyet ediyorsunuz. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz."

Ve herkesi şaşırtarak yere çöküp ağlamaya başladı.

"Bay Fletcher için bana yardımcı olun," dedi Lord Harley hiddetle. Bay Burridge'le Lord Harley, avukatın hafif vücudunu birlikte taşıdılar. Lizzie merdivenlerden çıkarken arkalarında geldi ve bir doktor bulununcaya dek Bay Fletcher'ın yanında kalmakta ısrar etti.

Hannah yarım saat kadar sonra odaya sessizce girdi. Bay Fletcher'ın bilinci geri gelmişti. Lizzie yatağın yanında oturuyor, adamın elini tutuyordu.

"Siz ikinize, evlenmeyi planlıyor musunuz diye sormak istiyorum," dedi Hannah.

Bay Fletcher karşı çıkan cılız bir ses çıkardı. Çünkü içinde hâlâ servet avcısı gibi görüleceği korkusu vardı. Fakat Lizzie meydan okurcasına, "Evet," dedi.

"Mutlu olmanızı dilerim. Fakat size yalvarırım Bayan Bisley, akşam yemeğinde, nişanlandığınızın haberini verin. Yüzbaşı Seaton tüm umudun bittiğini anlarsa Bay Fletcher'ı rahatsız etmekten vazgeçecektir."

"Yapacağım," dedi Lizzie ciddi bir şekilde. "Yüzbaşı şu an nerede?"

"Aşağıda, Lord Harley'e hâlâ masum olduğunu iddia ediyor. Yanağındaki büyük çürüğü farkettiniz mi bu sabah?"

"Evet," dedi Lizzie. "Ne olduğunu merak ediyorum."

Hannah tam Lord Harley'in onu yumrukladığından emin olduğunu söyleyecekti ki, sonra bundan vazgeçti. Lizzie çok hassas kalpliydi. Yüzbaşının tarafına geçip her şeyi mahvedebilirdi.

"Bence sarhoş bir anında düşmüştür," dedi bunun yerine. "Yemekte duyurmayı unutmayın."

Hannah henüz odadan çıkmıştı ki doktor geldi. Başını sardıktan sonra, Bay Fletcher'a yatakta kalmasını tavsiye etti.

Diğer herkes yemek masasında yerini almıştı. Lizzie ayağa kalktı. Titreyen bir sesle, Yüzbaşı Seaton'a bakmaksızın Bay Fletcher'la olan sözünü açıkladı. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Çünkü reddedilen âşık masada otururken kalpten kutlama yapılması zordu. Bayan Bradley, Lizzie'in elini sıkıp, "Tebrikler canım," dedi.

Şarap kadehine dik dik bakan yüzbaşı hariç, herkes fısıldayarak çeşitli tebrik cümleleri kurdu. Yemek sessiz başladı. Çünkü akıllar Yüzbaşı Seaton'daydı. Bir yandan da o yokmuş gibi davranıyorlardı. Yüzbaşı asık suratlıların eşleşmesi durumuna boyun eğiyordu. Emily kendini, çalışanların hiç dönmemesini dilerken buldu. Böylece hepsi yeniden mutfağın o samimi atmosferine geri dönebilirlerdi.

Fakat arabacı Yaşlı Tom sessizliğe uzun süre katlanamadı.

"Siz hanımlar ve beyler, bu fırtınanın büyük bir şey olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Fakat biz arabacılar, felaket ve maceralara alışkınızdır. Evet. Size ne olduğunu anlatayım. Bayan Anne Nelson'a ait Cesur Exeter'ı sürdüğüm zamanlardı. O kadının birkaç Uçan Makine'si vardı; fakat Exeter'a giden Cesur'u süren bendim. Neyse, bilirsiniz giriş gişesi görevlileri, topladıkları paraları her pazartesi sabahı teslim etmek zorundadırlar. Fakat Ilchester'deki görevli bir kumarbaz, parayı zar atmada kullanmış. Kayyumlar yazıcılarına, muhafızların görevliye para vermemeleri hususunda uyarmalarını söylediler. Görevli orada duruyordu; para için çaresizdi. Onu almak için arabanın geçeceği kapıları kapattı. Biz Ilchester geçidine yaklaşmışken, Jim Feathers küçük bir para verdi. Fakat kapılar yine de sıkıca kapalı duruyordu. Peki, ne yapacaktık şimdi? Araba ilerlemek zorundaydı. Bu nedenle, soyguncuya üç şilin ödedik. Fakat diğer görevliyle birlik olup bir midilli aldı, tuzak kurdu ve bize doğru geldi. Böyle bir şey daha önce yaşamamıştım. Bu kadarı fazlaydı. Alet çantamı alıp kapının sürgüsünü kesmek için arabadan indim. İki görevli

üzerime geldiler; biri, elindeki kayışı sallıyordu. Jim Feathers o an silahıyla geldi ve kayışlıyı başından vurdu. Ben de diğerinin yüzüne yumruğu patlattım. Artık Exeter arabası için bir engel kalmamıştı," diye hikâyesini tamamladı.

"Şimdiyse hiç hareket edemiyor," diye belirtti Hannah. Arabacı sözüne hiç kulak asmadı.

"Hayvanımı asla yarıştırmam," dedi. "Fakat bazen, karşı konulmaz kışkırtmalar oluyor. Şimdi Harry Lyndon İngiltere'de, her anlamda en iyi arabacıydı. Portsmouth'a gidiyordu. Kendinden emin ve istikrarlı olmasıyla meşhurdu. Fakat bir gün Liphook'taki Wheatsheaf Hanı'nda bir felaket yaşandı. Hayatı boyunca sakin mizaçlı olmuş bir adamdı; öyle de yaşayıp gidiyordu. Fakat atlarını değiştirdiği sırada iki araba yanından geçti. Biri kahraman, diğeri regülatör... Arabalar geçerken, arabacının biri parmağını kaldırıp gösterdi; diğeri dilini çıkardı. O an, Harry safkan atlarını koşturdu. O küstah adamlara günlerini gösterecekti. Bu nedenle fırladı. Regülatörü, Rake Tepesi'ni çıktığı esnada geçti. Diğer rakibi görüş mesafesindeydi. Atlarını öyle hızlı koşturdu ki, çatıdaki yolcu bir badminton topu gibi yukarı aşağı sallanıyordu. Arabanın içindeki kadın ölüm perisi gibi çığlık atıyordu. Fakat Harry, rakibinden başka hiçbir şey görmüyordu. Sheet Tepesi'nin üstünde onu yakaladı.

'Astley'in amfitiyatrosuna gittiniz mi hiç? Romalıların at arabası yarışlarını gördünüz mü? Neyse, bu onun gibiydi,' dedi Harry. Dik tepeden aşağıya yarıştılar, başa baş. Aşağıda bir posta arabası duruyordu. Dehşete kapılmış postacı çocuk, arabanın arkasını bir hendeğe sürerek kurtardı. O an Harry karşı yokuşta, kahramanı kolayca geçebileceği bir yer fark etti. Zafer onun olmak üzereydi. Fakat kahramanın sürücüsü o zıpır delikanlı ne yaptı peki, biliyor musunuz? Atlarını diğer arabanın önüne yönlendirdi. Bunun üzerine, yönünü şaşıran atlar sahil yoluna döndüler.

Şans eseri hiçbir eklenti, demir kırılmamıştı. Fakat Harry kahramana yetişemedi, arkada kaldı. O genç arabacı işini kaybetti, çünkü kahramanın atlarının üçü, ahırdan bir daha hiç çıkamadı. Yaşlı Harry de bir daha hiçbir yarışa girmedi."

"Ona ne oldu?" diye sordu Hannah. Gözleri garip bir şekilde parlıyordu.

"Koşum takımlarıyla birlikte öldü, diyebiliriz. Arabanın üzerinde, yolcularını güvenli bir şekilde Londra'ya evlerine getirdikten sonra, elinde koşumlarıyla vefat etti. Ellerini zorlukla açtılar. Koşumları öyle sıkı tutuyormuş ki... Ben de bu dünyadan böyle gitmek isterim."

Sohbet genelleşti. Herkes nasıl ölmek istediğini söylemeye başladı. Bayan Bradley uykusunda ölmek istediğini söyledi. Hannah çabuk olduğu sürece yerinin fark etmediğini... Emily öylesine yaşlanmak istiyordu ki, ölüm bir arkadaş gibi gelebilirdi. Lord Harley, bu sözü üzerine ona şaşkınlıkla baktı. Kendisi de tatlı bir kadının kollarında ölmek istediğini belirtti. Flört eder gibi görünmek istemişti. Fakat Emily, onu bir opera dansçısının kollarında hayal ederek dik dik baktı. Yüzbaşı Seaton bir savaşta ölmek istiyordu. Diğerleri Emily'e katıldılar.

Hannah yemekten sonra kart oyunu oynamayı önerdi. Buna karşı çıkanlar oldu. Fakat sonunda, bir şey yapmıyor olmaktan daha iyi olacağına karar verildi. Barda daha geniş bir masaya geçerek han sahibi meyve kokteyli getirip herkesin yatmadan önce "hanın ikramını" içmesini önerene dek oynadılar.

"İkram yapılmalı tabii," dedi Yüzbaşı Seaton. "Hiç ücret almadan hizmetçileri olarak çalıştığımızı düşününce..."

"Siz hariç," dedi Hannah. Fakat yüzbaşı şarapla kafayı bulup içinde bulunduğu durumu unutmuş, Hannah'ya kulak asmamıştı.

Emily kokteyli geri çevirdi. Hannah bir sürahi limonata yapmıştı. Emily'nin akşam yemeklerinde içtiği tek şey buydu ve çok seviyordu.

Herkes esnemeye başlamıştı. Bu yüzden, çoğu kişi erken yatmayı önerdi.

Yukarıya çıktılar. Lord Harley aşağıda kalmıştı. Kendini çok halsiz hissediyordu. Çok da içmemişti. Ve kendine bir şey yapmazsa sabah capcanlı uyanacağını da iyi biliyordu. Dışarıya, tuvalete gitti; çok rahatsızdı. Tulumbadan su çekip yüzüne çarptı. Sonra geri dönüp yukarı çıktı. Bay Fletcher uyumuştu.

Kendini hâlâ halsiz hissediyordu. Hızlıca üstündekileri çıkarıp yatağa girdi. Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Emily uyanıktı, kitap okuyordu. Bayan Pym'in yatmasına yardımcı olmak zorunda kalmıştı. Sendeleyen Bayan Pym, kalınlaşmış sesiyle likköre bir daha asla elini sürmeyeceğini söyleyip durmuştu.

Korku dolu aşk hikâyesi, gecenin ilerleyen saatlerine kadar Emily'nin ilgisini uyanık tutmaya devam etti. Sonra kitabı kapattı. Kalbi aniden hızlıca atmaya başladı. Merdivenlerden uğursuz bir "pat pat pat" sesi geliyordu. Yavaşça yatakta doğruldu. Bu, gotik hikâyeler okumasından dolayı oluşan bir tedirginlikti. O hikâyeler, evin en sıradan seslerini bile tehditkâr hale getirebiliyordu. Bekledi, kulağı dışarıdaydı. Alt kattan sürükleme sesleri geldi; sonra bir kapı açılıp kapandı.

Tam kitabını yeniden açıyordu ki, hanın avlusundan gelen tekerlek sesine benzer bir ses duydu.

Yüksek yataktan inip avluyu gören pencereye gitti. Perdeyi araladı. Aşağıya baktı ve sonra bir çığlık kopardı.

Avlu parlak ay ışığıyla doluydu. Bir adam bir el arabası çekiyor, arabada bir çocuk oturuyordu.

Yatağa koşup Hannah'yı uyanması için salladı.

"Uyanın!" diye bağırdı. "Oh, lütfen uyanın!"

Fakat Hannah'yı ne kadar şiddetle sallarsa sallasın, kadın bir türlü uyanamıyordu.

Üzerine elbisesini geçirip titreyen parmaklarıyla iplerini bağlarken, ne yapacağını düşündü. Sonra yapacağının çok basit olduğunu düşündü: Erkekleri kaldıracaktı.

Kırmızı odaya koşup kapıyı tıklattı.

Ses yoktu.

Kapıyı açıp içeri girdi. Oda zifiri karanlıktı. Perdeleri açtı; ay ışığının odaya düşmesini sağladı.

Lord Harley uyuyordu. Fakat Bay Fletcher'dan bir iz yoktu. O an Emily, arabadaki vücudun avukata ait olduğunu fark etti. El arabasını çeken siluet de Yüzbaşı Seaton'a aitti...

"Uyanın!" diye bağırdı Lord Harley'e.

Lord Harley uyandı. Ne olduğunu anlamamış halde bakıyordu.

"Kalkın!" dedi Emily. Korku ve sabırsızlıktan yerinden duramıyordu. "Yüzbaşı, Bay Fletcher'ı öldürdü ve onu yok etmeye götürdü."

Lord Harley yan tarafındaki boşluğa baktı.

"Diğerlerini uyandırın," dedi. "Size hemen katılacağım."

Emily, Lizzie'nin Bayan Bradley'le paylaştığı odaya koştu ama ikisini de uyandıramadı. Arabacıyla muhafızı denedi, yine aynı başarısızlıkla karşılaştı. Kırmızı odaya döndü. İnsanlarda bir gariplik olduğunu sezdi; çünkü hiçbirini hareket ettirememişti.

"Uyuşturuldular," dedi Lord Harley, acı bir şekilde. "Hepimiz uyuşturulduk. Kokteylden olmalı..."

"Ben hiç içmedim. Oh, gidelim. Belki de zavallı Bay Fletcher ölmemiş, sadece bayılmıştır."

"Sakin," dedi Lord Harley. "Tam olarak ne gördünüz?"

"Avluda bir el arabası çeken bir erkek silueti... Arabada bir çocuk yatıyordu."

Lord Harley montunu üzerine geçirdi.

"Öyleyse karda ayak izleri olacaktır," dedi.

"Biraz bekleyin," dedi Emily. "Sizinle geliyorum."

"Hayır, bu size göre bir iş değil genç bayan. Tüm han uyuşturulmuş olamaz. En azından, postacı çocukların birkaçı ayıktır."

"O zaman, yardım bulana kadar sizinle geleyim," dedi Emily korkuyla.

Fakat han ve ahırlar, Uyuyan Güzel'in sarayı gibiydi adeta. Yüzbaşı işini iyi yapmıştı.

"Ağır halde uyuşmuş durumdalar, onları öldürmemesi bir lütuf," dedi Lord Harley.

"Yüzbaşının odasını kontrol etmeli miyiz?" diye sordu Emily. "Gördüğüm bir başkası olabilir."

"Aptal olma!" diye gürledi Lord Harley. "Başka kim olabilir?"

Han avlusunda duruyorlardı.

"Geri gidin," dedi Lord Harley. "Ve beni bekleyin."

"Sizinle geliyorum. Beni durduramazsınız. Bakın! Kardaki tekerlek izleri çok belirgin ve donmayacağım. Hava değişti."

Gerçekten de hafif ılık bir rüzgâr esiyordu. Arkalarında, hanın çatısından düşen karların çıkardığı bir ses duyuldu.

Emily artık donuk olmayan karda yürümenin kolay olduğunu fark edip rahatladı. Adımlarını hızlandırdı; Lord Harley'in büyük adımlarına yetişmek için uğraştı. Tekerlek izleri onları kasabanın dışına, Bagshot Çalılığı'na götürüyordu.

Kasabanın üç mil dışında izler kayboldu. Lord Harley sessizce küfrederek feneri yukarıya kaldırdı.

"Orada!" diye bağırdı Emily. "Yoldan çıkmış. İzler o tarafa ilerliyor."

Muhtemel bir tehlike için endişelenemeyecek kadar heyecanlı olan Emily, derin karlı yolda bata çıka ilerledi.

"Buradan gitmesi zor olmuş olmalı." Hızlı hızlı soludu. "Arabanın nereye ittirildiğine bakın."

"Bekleyin!" diye emretti Lord Harley aniden. Parlak ay ışığı araziyi aydınlatıyordu. "Arabayı gördüğümü sanıyorum. Arkama geçin."

Arabaya doğru dikkatli bir şekilde ilerlediler. Fakat oraya vardıklarında, kimseden ölü ya da diri hiçbir iz yoktu.

"Bay Fletcher'ı buradan taşımış olmalı," diye fısıldadı Emily. "Ayak izlerini karda görebilirsiniz."

Yeri araştırdılar; ta ki küçük bir ahır, etraftaki beyazlıkta uzaktan hayal meyal görünene kadar.

"Size yalvarırım Bayan Freemantle," dedi Lord Harley hemen. "İzin verin, ben yalnız gideyim. Keşke silahımı getirmeyi hatırlasaydım."

Sessizce ahıra doğru yaklaştı. Büyük kapıya geçişi sağlayan küçük bir kapı vardı. Ve demirliydi. Lord Harley demirleri kaydırıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Feneri elindeydi.

Bay Fletcher yerde, saman balyalarının arasında yatıyordu. El ve ayak bilekleri bağlıydı.

Lord Harley feneri yere koyup avukatın yanına eğildi. Bıçağını çıkararak ipleri kesti. Arkasından takip eden Emily, Lord Harley başını eğip Bay Fletcher'ın göğsüne koyduğu esnada titreyerek içeri girip yanına çömeldi.

"Ölmüş mü?" diye fısıldadı.

"Hayır, Tanrı'ya şükür, diğerleri gibi baygın... Masadaki şarap ona da verildi. Bakın, orada bir portmanto var. Bahse girerim, Bay Fletcher'ın elbiseleri vardır içinde. Yüzbaşı, sonra herkesi onun handan gittiğine inandıracaktı. Bu nedenle de aramaya kalkışılmayacaktı."

"Ve o da boş bir zamanında gelip işini görecekti..."

Lord Harley avukatın bileklerini ovaladı.

"Ilık havayı planladığını düşünmüyorum. Tek ihtiyaç duyduğu, kurbanını burada bırakmak ve böylece, dondurucu soğukta bir gece, soğuğa maruz kalmasını sağlamak... Geri kalanı halledecekti. Sonra onu çözerdi ve arkadaki portmantodan, avukatın buraya sığındığı zannedilirdi. Bayan Bisley'in nişan için zorladığı, onun da kadından kaçtığı sanılırdı. Yüzbaşı, basit bir dille Bay Fletcher'ın dul kadını geri alması için ona yalvardığını, çünkü evlilik fikrine katlanamadığını söylerdi. Bay Fletcher'ı arabaya kadar taşımalı, sonra da hana götürmeliyiz. Ardından gidip polis çağırırım."

"Benim kafamı karıştıran şey," dedi Emily. "Arabayı çekerken gördüğüm adam, yapı olarak zayıfçaydı. Oysa Yüzbaşı Seaton ağır ve cüsseli biri."

"Ay ışığı yanıltıcı olabilir. O neydi?"

"Ne?"

"Şşşşt!"

Emily, Lord Harley'e sarıldı. İkisi de o an donakaldılar. Esen rüzgâr dışarıda, karlı toprağı yalıyor, uzaklarda bir baykuş kederli bir şekilde ötüyordu.

"Hiçbir şey," dedi Lord Harley. "Hadi, avukatı buradan çıkaralım."

Birden, kapı sesli bir şekilde kapandı.

Emily korku çığlığı attı.

"Sadece rüzgâr," dedi Lord Harley. "Beni böyle sıkı tutmaya devam ederseniz Bayan Freemantle, beni sevdiğinize inanacağım."

Emily hızlıca ondan ayrıldı. Lord Harley kapıya doğru yürüyüp itti.

Bir şey olmadı.

Daha hızlı itti; ardından omzuyla abandı.

Sonra dönüp Emily'e baktı.

"Biri bizi içeriye kilitlemiş."

Emily geç adamın yanına koştu.

"Bir daha deneyin. Belki rüzgârdan sıkışmıştır?"

Harley başını salladı.

"Kahretsin! Etrafta dolaşıyor olmalıydı ve bizim sesimizi duydu."

"Neden kapıyı kırmıyorsunuz?" diye sordu Emily güçsüz bir sesle.

"Çünkü sert İngiliz meşesinden," dedi Lord Harley. İçeri döndü, feneri alıp etrafına baktı.

"Acele! Acele!" diye yalvardı Emily. "Geri gelip bizi öldürecek."

"Belki de öldürmez. Bizim de yok oluşumuzun kaçış gibi görünmesini umuyor olacaktır, yanılmıyorsam." Tavana baktı. Başlarının üstünde, çatı penceresi vardı. "Bir düşüneyim... Saman balyalarını belirli bir yüksekliğe kadar üst üste koysam ve birlikte tırmansak, sonra siz omuzlarıma binseniz ve kapıyı açsanız..."

"Oh, yapabilirim, değil mi?" dedi Emily bir an korkularını unutarak. "Size söyleyeyim lordum, Londra'ya iki kırık bacakla gitmek gibi bir arzum yok."

"Kar, ahırın etrafında yüksek tepeler yapmış durumda. Şu an oldukça yumuşak ve işin sonunda kırık bacaklar eski halini alacaktır. Şımarıklık yapmayın şimdi, yalvarırım."

"Şımarık değilim ben. Fakat siz benden bir erkek gibi davranmamı bekliyorsunuz."

"Sizden, cesur bir kadın gibi davranmanızı bekliyorum. Gerçekten, kader bu karışıklıkta beni neden sizinle beraber bıraktı ki? Bayan Pym bir saniye dahi tereddüt etmezdi."

"Bayan Pym'i frengi sarsın!" diye haykırdı Emily. Bu karşılaştırmanın son kamçı olduğunu hissetti. "Beni sadece buradan çıkarın!"

Lord Harley saman balyalarını üst üste yığdı. En alta, temel oluşturması için çok sayıda saman koydu. Paltosunu, ceketini ve yeleğini çıkardı. İnce ketenden buruşuk gömleğinin içinde durmadan çalışıyor, atletik hareketlerle üstesinden kolayca geliyordu. Yavaş tavaş balyalar yükseldi.

"Şimdi yukarı! Dikkatli olun," diye seslendi.

Emily bir balyadan ötekine çıktı. Daha çok merdiven çıkan bir kedi yavrusu gibi görünüyordu. Ön patiler önce, arka patiler sonra. Sonunda son balyayı da çıkıp Lord Harley'in yanına geldi.

"Şimdi," dedi lord yavaşça. "Sizi sırtıma çıkaracağım. Pencerenin mandalını açın ve dışarı tırmanın. Fakat ilk olarak, başınızı çıkarıp etrafa bakın. Bir yerlede gizlenmediğinden emin olmalıyız."

Emily dikkatle dinliyordu. Gözleri muazzam büyük görünüyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Lord Harley, onu kendine doğru çekip kollarıyla sardı.

"Hepimiz belirli zamanlarda korkuya kapılırız. Fakat devam ederiz. Haydi, yukarı. İlk önce sırtıma tırmanın," dedi.

Eğildi. Emily onun arkasına geçip sırtına çıkmaya çalıştı. Beyninin bir kısmı bunun uygunsuz ve saçma bir ilişki durumu olduğunu düşünüyordu. Özellikle de sırtında oturup aşağıda duran fenere baktığı an... Fener bir milyon mil uzaklıkta görünüyordu.

"Devam edin," dedi Lord Harley'in boğuk sesi sinirli bir şekilde. "Yüzümdeki eteğinizden etrafımı göremiyorum."

Emily ayaklarıyla onun sırtına basıp kendini yukarı çekti. Lord Harley onu elleriyle destekledi.

"Şimdi hızlı bir hamleyle omuzlarıma çıkın," diye talimat verdi. "Ve destek için pencerenin mandalına tutunun."

Emily gözlerini kapayıp dua etti. Sonra yükseldi. Elleri mandalı aradı. Parmaklarıyla hissedip onu sıkıca kavradı.

"Şimdi," dedi Lord Harley sessizce. "Pencereyi açın." Kilidin paslanmamış olması için dua etti.

Emily mandalı çekip bir eliyle pencereyi ittirdi. Pencere çatının üzerine düşerken o, kendini boşluğun bir kenarına sabitledi.

"Sıkı tutunun," dedi lord. "Ve ayaklarınızı omuzlarıma getirin. Doğrulmaya çalışacağım. Dışarı bakın, kimse var mı bir kontrol edin."

Emily kendisinden isteneni yapıp kafasını boşluktan dışarı çıkardı. Her iki tarafa uzanan tarlaları dikkatlice inceledi.

"Kimse yok," dedi, başını Lord Harley'e bakmak üzere aşağıya eğerek. "Fakat saçakların altına gizlenmiş olabilir, orayı göremiyorum."

"Bu, denememiz gereken bir şans," dedi Lord Harley.

"Benim denemem gereken, demek istediniz herhalde..."

"Tüm gece omuzlarımın üzerinde söylenecek misiniz, yoksa şuna devam edecek misiniz?"

Emily, genç adamın kafasına tekme atma isteğini dizginledi ve pencere boşluğunun iki yanına tutunarak, "Hazırım," dedi.

Lord Harley onu ayak bileklerinden yakalayıp yukarı kaldırdı. Emily boşluktan dışarı çıktı. Meyilli çatıdan yuvarlanmaya, kaymaya başladı. Sonunda düşüp bir kar birikintisine başüstü indi. Yüzbaşı Seaton'ın etrafta olabileceği korkusu, öfkeyle çığlık atmasına engel oldu. Karın içinden çıkıp ahırın kapısına yürüdü ve yavaşça sürgüleri çekip kapıyı açtı. Lord Harley çoktan aşağıya inmiş, üzerine paltosunu geçiriyordu.

"Akıllı kız," dedi kapının girişinde duran küçük kardan adama bakarak. "Kısa süre içinde ısınmış ve kurumuş olacaksın."

Bay Fletcher'ı, bir çocukmuşçasına kolaylıkla kucağına alıp ahırın dışına çıkardı. Emily önden yürüyor, arabaya ulaşıncaya kadar, geliş yolculuğunda oluşan ayak izlerini takip ediyordu.

"Arabayı benim için itin," dedi Lord Harley. "Avukatı ona koymak bir işe yaramayacak, kar fazla yumuşak."

Emily aniden, gençlik yıllarında, çocuk odasını kendi elleriyle nasıl ateşe verdiğini ve annesinden yükselen korku çığlıklarını anımsadı. Ah, tatlı eller! Etrafta hizmetçiler varken, onları öylesine zor bir işle hiç yormamıştı. Arabayı kararlı bir şekilde, insanların gün içinde yürüdükleri, birkaç hafif el arabası ve yük vagonunun halihazırda izler bıraktığı yola itti. Lord Harley, Bay Fletcher'ı nazikçe arabaya yatırıp sonra arabayı yol boyunca kendisi kullandı.

"Umarım ölmez," dedi Emily.

"Küçük avukatımız göründüğünden daha dayanıklı biri bana kalırsa. Ayrıca Bayan Bisley'e olan aşkı onu her zorluktan kurtaracaktır. Yakınımda durun. Hana varana kadar da yanımdan ayrılmayın. Sözde katilimiz etrafta olabilir."

"Bayan Pym buna bir macera diyecektir," dedi Emily. Kar tepesine düştüğünden, soğuktan titremeye başlamıştı.

"Şüphesiz," dedi Lord Harley gülerek. "Çok macera yaşamak kaderi diye düşünüyorum. Onları çağırıyor gibi. Mesela siz, benim yavru kedim, çok yakında ailenize kavuşacaksınız ve tüm bu yaşananları kötü bir rüya olarak hatırlayacaksınız."

Emily sessizce yürümeye devam etti. Rahat evini ve Bayan Cudlipp'i düşünmeye çalıştı. Fakat artık çok sıkıcı geliyorlardı. Yakışıklı Bay Peregrine Williams'ı düşünmeyi denedi; fakat yanındaki erkeğin gücünün, yetilerinin ve erkeksiliğinin fazla bilincindeydi.

Hana vardıklarında, Lord Harley ona kapıları açmasını söyleyip Bay Fletcher'ı kucağına aldı.

"Kıyafetlerini üzerinden çıkarıp yatırıncaya kadar yanımda olmanızı istiyorum. Hanın içinde kendi başınıza gezinmeyin."

Lord merdivenleri çıkarken Emily'nin arkasından gitti. Emily kırmızı odanın kapısını açtı ve mumları yakıp şöminedeki ateşi eşeledi. Gözlerini özenle Lord Harley'in avukatı soyup geceliğini giydirdiği yataktan uzak tuttu. Sonunda Lord Harley, "Şimdi bakabilirsiniz. Her şey şu an muteber," dedi.

"Her şey ne?"

"Ateşin başına oturun. Sizi bir süre buraya kilitleyeceğim. O hayvan odasında mı, bir bakayım. Dönmüş ve uyuyor taklidi yapıyor olabilir."

Lord Harley odadan çıkıp kapıyı kilitledi. Emily yatağa yürüyüp uyuyan Bay Fletcher'ın nefesini hissetti. Rahatlatıcı şekilde serindi ve avukat derin derin uyuyordu. Birden, yatağın yanında, üzerinde "Bayan Bisley" yazılı bir mektup fark etti. Mührü açtı.

"Canım Bayan Bisley'im,

Hiç cesur bir adam olmadım ve evliliğe hazır değilim. Burada kalıp sizinle yüzleşmektense gidip kendi kendime fırtınayla baş etmeye karar verdim. Size karşı hayranlığımdan ve saygımdan her zaman emin olun. Naciz ve itaatkâr uşağınız, Fletcher."

Emily, Lord Harley yeniden odaya döndüğünde elinde mektupla duruyordu.

"Anlamıyorum," dedi Lord Harley. "Seaton odasında ve dünyadan kopmuş şekilde uyuşturulmuş. Bayıldığını düşünerek yüzüne tokat attım, salladım, hatta vücuduna iğne bile batırdım. Korkarım, şüphelendiğimiz kişi Seaton değil. Ne buldunuz?"

Emily mektubu uzattı. Lord Harley okudu.

"En garibi... Düzgün dil bilgisi ve güzel yazıyı farkettiniz mi? Seaton'ın hecelemeyi bile bildiğinden şüpheliyim."

"Suç ortağı olabilir."

"Onu bulmaya çalışmalıyız. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sizinle geleceğim."

"Çok açım," dedi Emily.

"Tamam, önce ıslak kıyafetlerinizi değiştirin. Mektubu alacağım. Fakat her şeyden evvel, Bay Fletcher'ı buraya güvenli bir şekilde kilitlesek iyi olacak."

Emily'den önce mavi odaya gitti ama tek bulduğu, hâlâ baygın halde uyuyan Hannah Pym oldu. Sonra, Emily kıyafetlerini değiştirirken dışarıda bekledi.

"Londra'ya döndüğümde, yün ve flanelle dolu, baştan sona yeni bir gardırop edineceğim," dedi Emily. Lila rengi muslin bir elbise ve kısa ceket giyerek omuzlarına Norfolk şalı attı.

Birlikte mutfağa indiler. Lord Harley bir fener aldı ve bir şişe şarap almak için kilere girdi. Emily bir somun ekmek, bir parça tereyağı ve biraz çedar peyniri çıkardı.

Lord Harley mutfağın kapısını açtığında, Emily masanın orda dikilmiş, beceriksizce ekmeği dilimliyordu. Kısa kestane rengi bukleleri mum ışığında parlıyor, kirpikleri yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Kalbinde ani bir burkulma hissetti. Çok genç, çok alımlı görünüyordu. Daha önce tanıştığı kadınları düşündü. Hayatında ilk kez kendini yaşlanmış ve hafif kirlenmiş hissetti. Emily'nin hak ettiği kendi yaşında, sağlıklı bir erkekti.

Emily, Lord Harley'e baktı. Ve o an, yüzündeki gülümseyiş yok oldu. Gözlerinde soğuk ve kasvetli bir ifade görmüştü. Bir şey onu uzaklaştırmıştı. Şımarık bir budala olmadığını kanıtlayan, başlarından geçen bu maceranın, onları yakınlaştıracağını ummuş olduğunu fark etti. Kendi ifadesi de donuklaştı.

"Ee, sözde katilimizin kim olduğunu düşüüyorsunuz?" diye sordu lordun uzattığı şarap kadehini alırken.

"Sanırım, daha ileri bir araştırma yapabilirim."

"Yetkilileri, polis memurlarını mı çağıracaksınız?"

"Kötü adamımız oldukça akıllı, o her kimse artık. Herkes odasında değil miydi? Tüm odalara baktığımızdan eminim; yüzbaşınınki hariç. Çünkü suçlunun o olduğundan son derece emindik. Bir planım var sanırım, fakat çok yorgun görünüyorsunuz küçük hanım. Ekmeğinizi ve yağınızı bitirip yatağa gidin."

8

Bir yere varmak için değil,
Yol almak için dolaşıyorum.
Yol almak uğruna.
Asıl mesele, hareket ediyor olmakta.

—Robert Louis Stevenson

Tamamıyla uyuyşturulmuş hanın uyanması öğleni buldu. Ve etrafta bir hengâmedir gitti.

Han sahibi kötü içki verdiği için suçlandı. Kokteyl suç unsuruydu, kalan içkiyi her zaman yaptıkları gibi hizmetçiler de içmişti.

"Ve ben," dedi Hannah Pym, Lord Harley'e ciddiyetle. "Uyuşturulduğuma ikna oldum."

"Ki öyleydiniz," diye tamamladı Lord Harley.

Kadını bir köşeye çekip gece başlarından geçenleri anlattı. Konuşması, Bay Fletcher'ın uyandığı ve olanları hatırlamadığına dair güzel haberle noktalandı.

"Fakat," diye devam etti Lord Harley sonra. "O, Yüzbaşı Seaton değil, başka biri. Nasıl bulacağımızı bilmiyorum. Herkesi toplayarak ne olduğunu anlatıp içlerinden birinin yüz ifadesiyle kendini ele verip vermeyeceğini mi görsem?"

"Hayır, bir düşüneyim," diyerek Hannah yüzünü buruşturdu. "Diyorsunuz ki bu kötü adam, Bay Fletcher'ın adıyla bir mektup bıraktı?"

"Evet."

"Ve güzel yazılmıştı."

"Bizim arabacının elinden çıkmayacak kadar güzel."

İkili salonda, ateşin önünde duruyorlardı. Arabacı yanlarına gelip dışarıda kuru bir rüzgârın olduğunu, kar hızla eriyor olsa da yolun ertesi gün herhangi bir selden endişe etmeden çıkabilecekleri kadar açık olacağını söyledi.

"Bir kiralık at ahırı bulsam iyi olacak," dedi Lord Harley. "Bayan Freemantle'ı Londra'ya geri götürecek bir posta arabası kiralarım."

"Siz de onunla gidecek misiniz?" diye sordu Hannah.

"Evet, bir at kiralayacağım ve süreceğim."

Hannah'nın onu dikkatle izlediğini fark etti.

"Bir problem mi var?" diye sordu açık açık.

"Hayır hayır," dedi Hannah hemen. Fakat Lord Harley'in, Emily ile olan macerasının kıza karşı içinde ilgi uyandırdığına dair bir işaret görmeyi ummuştu. "Kötü adamın kim olduğu meselesini bana bırakın, lordum."

Akşam yemeğinde, herkes sağlığını geri kazanmış haldeydi. Lizzie ortada yoktu. Yemeğini bir tepside, kırmızı odada Bay Fletcher'la birlikte yemeyi seçmişti. Ne Lizzie ne de Bay Fletcher'ın geçen gece yaşananlardan haberi vardı. Lord Harley, Bay Fletcher'ı telaşa sokmak ve sağlığında herhangi bir bozulmaya

sebebiyet vermek istemiyordu. Aynı şekilde Lizzie'nin de korkmaması gerekliydi.

Masadaki sohbet neşe doluydu. Herkes yolculuğuna devam etmeyi dört gözle bekliyordu.

"Sizinle uyumaktan yoruldum," dedi Bay Burridge, Bay Hendry'e sırıtarak. "Uzun yastığı geçen gece aramıza koymanızın sebebi nedir?"

"Çünkü," dedi Bay Hendry. "Uykunuzda bazen beni eşiniz sanıyorsunuz. Bu yüzden bir sabah, kollarınız üzerimde uyandım."

Bunun üzerine masadan kahkahalar yükseldi. Sonra Bay Burridge, Hannah'ya dönerek, "Bu son gece için herhangi bir şey planlanıyor mu Bayan Pym? Sessiz sinema ya da tiyatro mesela?" diye sordu.

"Bir fikrim var," diye bağırdı Hannah. "Bir mektup yazma yarışması yapacağız."

"Ödülü ben vereceğim," dedi Lord Harley hemen.

"Mektup yazmakta hiç güçlü bir elim yok," diye homurdandı arabacı. "Ödül ne?"

"Beş gine," dedi Lord Harley.

Herkeste bir şaşkınlık oluştu.

"Hımm, beş gine için her şeyi denerim," dedi arabacı. "Ne hakkında bir mektup yazacağız Bayan Pym?"

"Handan konaklama bedelini ödemeden ayrılıyorsunuz," dedi Hannah. "Fakat han sahibinin sizi bir sonraki molada tutuklattırmaması için bir bahane sunmalısınız."

"Sanırım ben de deneyeceğim," dedi Bayan Bradley. "Beş gine... Yeni bir domuz almalıyım. Bu parayla bir elbise ipeği de alabilirim. Ne zaman başlıyoruz?"

"Akşam yemeğinden hemen sonra," dedi Hannah. "Geçen geceki deneyimlerinizden sonra beyler, biz kadınlara katılıp aradaki açığı kapamalısınız."

Çok geçmeden, bardaki masanın etrafında toplandılar. Kâğıt parçaları ve tüy kalemler elden ele dolaştırıldı. Geniş bir mürekkep okkası masanın orta yerine yerleştirildi.

Aniden, mektup yazma yarışının nedeninin farkına varan Emily, hepsini sabırsızca izledi. İçlerinden hangisi sözde Bay Fletcher'ın yazdığı sanılan mektuptaki yazının aynısını ortaya çıkaracaktı?

Emily de kirli havlulardan şikâyet eden küçük bir not karaladı; ne yazdığına pek dikkat etmiyordu. Diğerlerinden önce bitirip oturduğu yerde bekledi. Sonra birden, kafasına bir düşünce dank etti. Bir suçlunun yapması gereken tek şey el yazısını gizlemekti. Kalbi hızla atmaya başladı. Bir bahane bulup odayı terk etti. O yatak odasından diğerine koşarak handa kalanların eliyle yazılmış bir şeyler aradı. Yüzbaşı Seaton'ın odasında bir şey yoktu. Kırmızı odada da öyle... Arabacıyla muhafızın kaldığı odayı, sonra da Bay Burridge'le Bay Hendry'nin paylaştığı odayı aradı.

Aşağıda Hannah mektupları toplayıp Lord Harley'le birlikte, incelemek üzere bir kenara çekildi.

"Hiçbiri benzemiyor," dedi Hannah, Bay Fletcher'ın odasındaki mektubu gizlice diğerleriyle karşılaştırıp.

"Planınızın işe yarayacağından öyle emindim ki, han sahibini polis memuru çağırması için gönderdim," dedi Lord Harley.

Sonra Emily sessizce odaya girdi ve Hannah'ya, üzerlerinde el yazıları olan bir deste kâğıt uzatıp fısıltıyla onları nerede bulduğunu söyledi.

"Acele edin biraz," diye seslendi arabacı. "Kazanan kim?"

"Lord Harley düşünürken," dedi Hannah. "Ben size bir hikâye anlatmak istiyorum."

"Oh, buna bayılırım," dedi Bayan Bradley neşeyle. "Böyle kış gecesinde, iyi bir hikâyeden daha güzel şey yoktur."

"Eski zamanların birinde," dedi Hannah. "Evlenmek ve herkesten önce parasını almak için endişeli bir askerle kaçan tatlı bir dul varmış."

Muhafız, bakışlarını yüzbaşıya çevirerek arabacıyı dirseğiyle dürttü.

"Fakat yolculuk esnasında, tatlı kadın bir avukatla tanışmış. Hoş, kibar bir adammış. Ve ona âşık olmuş. Yolcu arabası insanları, kendilerini bir handa, kötü hava nedeniyle oraya hapsolmuş halde bulmuşlar. Zaman geçirmek için bir oyun düzenlemişler. Bu oyunda askerden, kadınlara doğru silah doğrultmuş gibi yapması bekleniyormuş. Diğer bir kişi, sahneyi canlı kılmak için gerekli sesi kendi silahını pencereden ateşleyerek yaratacakmış. Fakat asker silahını ateşlediği zaman silah patlamış ve rakibi olan avukata yöneltildiğinden, cinayet teşebbüsünden şüphelenilmiş. Çünkü avukat, başka bir yolcu hızlıca metal tepsiyi önüne uzatmasa kesin suretle öldürülecekmiş."

"Ben o tabancayı hiç doldurmadım," dedi Yüzbaşı Seaton. Öfkeden hafif mor rengini almıştı. Hannah onu duymamazlıktan gelerek devam etti.

"Oyun gününden sonra grup, fırtına dindiği için yürüyüş yapmaya karar vermiş. Gruptaki genç bir bayan kartopu savaşı başlatmış. Biri, avukatı içinde taş olan bir kartopuyla yaralamaya çalışmış ve herkes askeri suçlamış."

"Ve yanılmışlar," diye homurdandı yüzbaşı.

"Yanılmışlar," diye tekrarladı Hannah.

Havadaki tansiyon yükseldi.

"Bu nedenle kötü adamımız başka bir plan hazırlamış. Bir kokteylin içine uyuşturucu maddeler katıp kendi içmemeye dikkat etmiş. Herkes uykudayken, kendi odasına gidip uyur taklidi yapmış ve oda arkadaşının daldığından emin olduğu an, kalkıp giyinmiş; avukatın odasına gitmiş. Onu giydirip ağzından dul kadınla evlenmek istemediğini ve orayı terk ettiğini söyleyen bir not bırakmış. Sonra avukatın vücudunu merdivenlerden taşımış. Bir el arabasına koyup kasabanın dışına, bir ahıra götürmüş. Orada onu ayakları ve elleri bağlı şekilde bırakmış. Bunu yaptığı zaman, soğuğun adamcağızı öldüreceğini hedeflemiş. Avukatın eşyalarını da arkasındaki portmantoya yerleştirmiş. Fakat genç, tatlı bir kadın, kötü adamı handan çıkarken görmüş. Bu kadın, misafirlerden biri olan yakışıklı lordu uyandırmış ve birlikte dışarı çıkıp karda araba izlerini takip etmişler. Avukatı bulduklarında, kötü adam işlerini görecek bir şey bulana dek hepsini ahıra kilitlemiş. Fakat kaçıp avukatı hana geri getirmişler ve bu kötü adamın kim olduğunu bulmaya koyulmuşlar," diye devam etti.

"Ve içimizdeki sözde katili bulmuşlar da."

Herkese ani bir panik havası hâkim oldu.

"Fakat şüphesiz odalara baktınız," dedi Hendry. "Eksik olan oda, kötü adamın kim olduğunu gösterirdi."

"Öyle görünüyordu ki herkes odasındaydı," dedi Hannah. "Ve siz Bay Hendry, uzun yastığı oraya koyduğunuzdan dolayı, yatakta biri varmış gibi görünüyordu."

"Çıldırmışsınız! İftira atıyorsunuz," diye bağırdı Bay Hendry.

"Bayan Freemantle çantanızda bir deste kâğıt buldu. Yazdığınız mektubun bir bölümü... Üzerinde Bay Hendry imzası var," dedi Hannah sert bir şekilde. "Onu, Bay Fletcher'ın yatağının yanında bulunanla karşılaştırdık. El yazıları tıpatıp aynı... Bayan Bisley'i kendiniz için istiyordunuz. Şüphe yok ki süregelen zamanda planlarınız tıkır tıkır işledi. Yüzbaşı Seaton'ı işaret eden

kanıtlar bırakacaktınız. Oyundan önce silahı dolduranın da siz olduğunuzu düşünüyorum. Fakat yüzbaşının neden onu şans eseri Bay Fletcher'a yönelttiğini bilmiyorum."

"Ben biliyorum!" diye bağırdı Yüzbaşı Seaton yerinde zıplayarak. "Bana onu korkutmanın eğlenceli olacağını söyleyen Hendry'di. Silahı o avukat bozuntusuna yöneltmemin nedeni budur."

"Dikkat edin!" diye bağırdı Bayan Bradley aniden. "Bir silahı var!"

Bay Hendry kapıya doğru geri geri gitti. Elindeki küçük silah gitgide daha da yükseliyordu.

Bay Hendry'nin arkasındaki kapı yavaşça açıldı. Bir polisle iki bekçi hızlıca içeri girip onu etkisiz hale getirdiler. Bay Hendry direnmeye ve çığlık atmaya başladı.

Arkasında şaşkına dönmüş bir sessizlik bıraktı.

"Tebrikler!" dedi Lord Harley aniden Emily'e gülümseyerek. "O kâğıt destesini bulmasaydınız, ona karşı hiçbir delil tespit edemeyecektik."

"Duruşmaya kadar hepimizin burda kalması gerekli mi?" diye sordu Emily.

"Hayır," dedi Lord Harley. "Kağıt destesiyle mektubu delil olarak alacağım ve duruşmada bulunması için avukatımı göndereceğim."

"Anlıyorum ki o mektup yazma işi bir oyundu," dedi Bayan Bradley.

"Korkarım evet," dedi Lord Harley. "Fakat size, Bay Burridge'e, arabacımıza ve muhafıza birer gine vereceğim."

"Bayan Freemantle bir şey almıyor mu?" diye sordu Bayan Bradley. "Adamın yakalanmasında Emily'nin zekâsının nasıl işlediğini düşününce..."

"Sanırım Bayan Freeamantle rahat bir posta arabasında, evine dönüş yolculuğunu bir ödül olarak sayacaktır," dedi Lord Harley.

O gece geç saate kadar oturup cinayet teşebbüsü üzerine konuştular. Lizzie ile Bay Fletcher içeri girdiler ve tüm hikâye en baştan anlatılmak zorunda kaldı.

"Yarın yola çıkılmasının güvenilir olduğundan emin misiniz?" diye sordu Hannah arabacıya. "Bahsettiğiniz kuru rüzgâra rağmen, bu kadar kar kesin sele neden olacaktır."

"Sorun yaşamayacağız," dedi arabacı. Meslektaşlarının çoğu gibi, arabanın üzerinde oturmadığı sürece asla mutlu olamıyordu. Handaki uzatılmış hareketsizlik, onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Gitmemeliyiz," dedi Lizzie sessizce. "Exeter'a gitmek için hiçbir neden göremiyorum. Bay Fletcher ve ben, o sağlığına tamamen kavuşana dek burada kalacağız; sonra da Londra'ya döneceğiz."

"Benim gibi saygıdeğer bir adamın saldıran kişi olarak ilk sırada suçlanması ve ardından sözlüsünün o adamla gidiyor olması gerçekten zor," dedi Yüzbaşı Seaton.

"Bayan Bisley seçimini yapmış durumda," diye belirtti Lord Harley. "Ve size, bunu erdemli bir şekilde kabul etmenizi tavsiye ederim."

"Daha önce hiç böylesine bayağı bir yaklaşımla karşılaşmadım," diye homurdandı yüzbaşı. "Ve artık hizmetçiler geri döndüklerine göre, benden bir arabacı, bir muhafız ve bir dışarıcıyla aynı masada yemek yemem beklenmemelidir."

"Kibirli tavrınızın bir lüzumu yok," dedi Bayan Bradley. Züppeliğe iyi gelecek bir şeyler ararmışçasına ilaç çantasını karıştırdı. "Lordumuz işte burada, siz hiçbir şey yapmadan otururken, yardım etmek için her şeye elini uzattı. Dışarıcılarla

birlikte akşam yemeği yemeyiz normalde, biliyorum fakat bu kez işler farklı."

Dışarıcılar, yani arabanın üst katında seyahat edenler, iç kısımdakilerce hep küçük görülürdü ve han sahipleri onları hiç aynı masaya oturtmamayı öğrenmişlerdi. Yüzbaşı Seaton'ın yanında oturan Bay Burridge sandalyesini uzaklaştırdı.

"Ait olduğum sınıfta dikkate değer olabileceğim hiç aklınıza gelmiyor."

"Öyle görünüyor ki arabaya hepimiz binmeliyiz," dedi Hannah, Bayan Bradley'e. Arabacıya döndü. "Yeni yolcular alana dek, Bay Burridge'in içeride bizimle seyahat etmesine izin verebilirsiniz şüphesiz," dedi.

Fakat bu kez arabacı buna ayak diredi. Dışarıcı, dışarı parası ödemişti sadece. Bay Burridge'in içeride seyahat etmesine izin vermesinin hiç yolu yoktu.

Görünüşe göre birbirlerinden ayrılıyorlar, diye düşündü Hannah üzülerek. Sınıf ve hiyerarşi kendisini yine belli ediyordu. Peki, ya Emily'yle Lord Harley ne durumdaydı? Onlara neredeyse hiç bakmıyordu. Çalışanlar geri döndüğünden, özel yakınlıkların görüleceği sıcak mutfak atmosferi de kalmamıştı.

Lord Harley ayaklarının üzerine doğrularak, "Bir posta arabasının sabaha hazır olacağından emin olmak için kiralık at ahırlarına yürüyeceğim," dedi.

"Benim de temiz havaya ihtiyacım var," dedi Hannah hemen. "Size eşlik edeceğim." Başlık ve pelerinini almak üzere koştu.

Fakat ahırlara doğru yumuşamış toprak üzerinde yürürken, Hannah, Lord Harley'i biraz uzak ve çekingen buldu. Bir kez daha kendini bir hizmetçi gibi hissedip Emily'e karşı hisleriyle ilgili her incelemesinin bir haddini bilmezlik olarak karşılandığını düşündü.

Lord Harley'in posta arabasını ayırtması sonrası hana dönerlerken, Hannah daha fazla dayanamadı, "Bayan Freemantle'ın ailesinin haklı olduğunu hissediyorum. Siz harika bir çift olursunuz," diye konuşmaya başladı.

"Yaş ve tecrübe farkı çok fazla," dedi lord. Sesi yüksek çıkıyordu.

"Fakat..."

"Bayan Freemantle beni sevmiyor. Ben de onu sevmiyorum. Lütfen bu meseleyi burada sonlandıralım Bayan Pym."

Hannah pelerininin pahalı kumaşında elini gezdirdi. Artık bir hizmetçi olmadığına dair güven vermeye çalışır gibiydi. Lord Harley hanın kapısında döndü ve Hannah'ya, "Size müteşekkirim Bayan Pym," dedi. "Tüm yardımlarınız, pişirdiğiniz yemekler, cesaretiniz ve nezaketiniz için."

Hannah lorda baktı. Bu ani iltifat karşısında şaşırmıştı. Lord Harley gülümsedi; sonra uzanıp onu yanağından öptü.

Bu korkunç bir ayıp, diye düşündü Hannah. Lord Harley girmesi için kapıyı açtığı esnada, Emily Freemantle'la evlenmeyecek ya da evlenemez olması, Hannah'ya göre ayıptı.

"Lütfen Bayan Freemantle'a sabah saat altıda buradan ayrılacağımızı iletin," dedi Lord Harley.

"Siz kendiniz söylemek istemez miydiniz?" diye sordu Hannah halsiz fakat uğraşmaya istekli bir şekilde.

"Buna gerek görmüyorum. İyi geceler Bayan Pym," dedi Lord Harley.

Hannah mavi odaya girdiğinde Emily yatmak üzere hazırlanıyordu.

"Lord Harley bir posta arabası kiraladı ve sabah saat altıda, sizi Londra'ya götürmek için hazır olacak," dedi Hannah.

"Çok güzel," dedi Emily cılız bir sesle. "Gördüğünüz gibi,

çoktan toparlandım. Sanırım yine o yün elbiseyi giysem iyi olacak. Görüntüsünden bile bıkkınlık geldi ama..."

"Aldırmayın," dedi Hannah. "Yakında ailenize kavuşacaksınız."

"Evet," dedi Emily. Bakışları umutsuzdu.

Hannah ertesi sabah saat beşte uyandı. Giyinip Emily'i kaldırdı. Emily de hızlıca hazırlandı. Hannah, kızın görüntüsüne pek önem vermediğini fark etti.

Emily'i yemek odasına doğru takip etti. Lord Harley ortalarda görünmüyordu. Han sahibi, Emily'e tostla çay getirdi ve Lord Harley'in dışarıda kendisini beklediğini söyledi.

Oldukça moralsiz ve üzgün olan Hannah, Emily'i dışarıya çıkardı. Emily bir ayağı arabanın basamağındayken durdu. Çoktan siyah, iri bir kısrağın üzerinde yerini almış olan Lord Harley yola koyulmayı bekliyordu.

"Londra'daki adresinizi öğrenebilir miyim Bayan Pym?" diye sordu Emily. "Size yazmak istiyorum."

"Elbette. Bir dakika..." Hannah hana koşup elinde bir parça kâğıt ve bir kalemle döndü. Kâğıdı ikiye bölüp birine kendi adresini yazdı. "Peki, ya sizinki Bayan Freemantle?"

Genç kız adresini yazarken Hannah da Lord Harley'e seslendi.

"Siz nerede yaşıyorsunuz, lordum?"

Endişeyle cevabın gelmesini bekledi. Bir yanı, küçümsenmeyle karşılaşacağını düşünüyordu.

"St. James Meydanı," dedi lord. "Numara 27."

Emily kendi adresinin yazılı olduğu kâğıdı uzattı ve arabaya bindi. Hannah araba gözden kaybolurken elini salladı. Sonra üzgün bir halde hana döndü. Çünkü Emily'nin gözlerinde yaşlar görmüştü.

Arabacı hantal hantal yürüyerek geldi. Bayan Pym'e, atları koşumlayacağını ve diğerlerine acele etmelerini söylerse sevineceğini belirtti. Çünkü henüz kahvaltıya oturmuşlardı.

Fakat Hannah dün gece bıraktıkları yerden eline birkaç kâğıt, kalem ve mürekkep daha aldı. Kırmızı odaya girip Bay Fletcher'ı hafifçe sarsarak uyandırdı.

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi ürkmüş haldeki Bay Fletcher'a. "Yazacak mektuplarım var. Fakat bunu yapmak için ne bir eğitimim ne de gerekli nezaketim var."

Bayan Bradley, Hanah Pym yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Yüzbaşı onlara katılmamıştı. Handa kalmaya ve Londra'ya giden bir sonraki arabayı beklemeye karar vermişti. Bayan Bradley'le Hannah bu nedenle arabada, başka yolcuların bindiği Salisbury'e kadar yalnız kaldılar. Fakat Bayan Hannah Pym üzgün, sessiz bir yol arkadaşı olup çıkmıştı. Bir selin içinden geçmek zorunda kalıp pencerelere kadar suların geldiği anda bile sessiz ve suratsız durmuştu.

Fakat Salisbury'de arabacıya, posta arabasını nerede bulabileceğini sordu. Ve St. Clement'e gitmek üzere saat dörtte Angel'dan ayrıldığını öğrenince koşmaya başladı. Döndüğünde Bayan Bradley, Hannah'nın daha konuşkan ve yolculuğun kalanı için daha sabırsız olduğunu fark etti. Kasabalar, köyler boyunca ilerlerken –Shaftesbury, Sherborne, Crewkerne ve Chard– gittikleri her milde hava iyileşti, yol daha da düzeldi.

Fakat Exeter arabası Devon'a varıp yolculuğun sonuna yaklaşıldığında, Hannah Pym yeniden gergin ve huzursuz haline geri döndü. Bir kez yüksek sesle, "Oh, ben ne yaptım? Ben ne yaptım?" dedi.

"Yüzünüzün böyle asılmasına neden olan şey nedir canım?" diye sordu Bayan Bradley endişeyle. Fakat Hannah yalnızca başını salladı; gizemli bir şekilde, delirmiş olabileceğini belirtti.

Ve Hannah'ya adresini sormak üzere olan Bayan Bradley, onun gerçekten delirdiğini düşünüp vazgeçti. Çünkü Hannah, bir sonraki arabayla Londra'ya geri döneceğini ve Exeter'a yalnızca macera olsun diye geldiğini söylemişti.

Hannah eski Londra Hanı'nda, salonun penceresi önünde otururken Bayan Freemantle'ın ne yaptığını düşündü. Bay Williams'la evlenecek miydi? Handa yaşadıkları, karakterinde herhangi bir değişime neden olmuş muydu?

Hannah, Exeter'da kara kara düşünerek otururken Emily, Bay Peregrine Williams'la parktaki gezintisinden henüz dönmüştü. Kendini huzursuz, sıkılmış ve bıkkın hissediyordu. Ailesi onu kolları açık, pişmanlıktan ağlayarak karşılamıştı. İstediği kişi Bay Williams ise eğer, onunla evlenmeliydi. Lord Harley, Emily'nin büyük bir cesaretle göğüs gerdiği tehlikeleri anlatmıştı. Düşününce, onu tehlikelere sürükleyen ailesiydi! Ve Emily her saniye, onu kendi haline bırakmış olsalardı, az ya da çok daha huzurlu olacağı hissini yaşadı. Bayan Cudlipp'e bütün maceralarını anlattı. Fakat kadın, her şeyi büyük bir korkuyla karşıladı. Emily'nin bazı yaşadıklarını eğlenceli olarak betimlemesini anlayamadı.

Emily için alınan yeni önlem, herhangi bir söz yapılmadan evvel Bay Peregrine Williams'ı biraz daha tanımasına izin verilmesini ailesine söylemek oldu. Onlar da bunu memnuniyetle kabul ettiler.

Ve Emily tanıdı.

Fakat güzel bir yüzün ötesinde, ilgi duyabileceği hiçbir şeye rastlayamadı. Londra Buluşması'na katılacaktı. En güzel kıyafetini giyecek, şapkasını takacaktı. Ailesinin onun için yeterince şey yaptığını hissediyor, fena halde bunların hiçbirini hak etmediğini düşünüyordu. Bazı zamanlar Hannah Pym'i düşünüyor, onun özgürlüğünü kıskanıyordu. Lord Ranger Harley aklına gelmiyordu. Büyük bir çaba harcayarak onu aklından çıkarmıştı. Çünkü onu düşünmek çok acı verici olacaktı. Kendisini çirkin, istenilmeyen biri gibi hissetmesine sebep olmuştu. Aynalar ve ona düşkün olan Bayan Cudlipp güzel olduğunu söylese de, artık görüntüsünden hiç keyif almıyordu.

"Bay Freemantle sana mektubunu verdi mi?" diye sodu annesi, Emily oturma odasına geçerken.

"Hayır anne," diye yanıtladı Emily.

"İşte şurada, konsolun üzerinde duruyor."

Emily hemen mektubu eline alıp merakla inceledi. Üzerinde kırmızı bir mühür vardı. Fakat mühür öylesine yıpranmıştı ki, bunun ne ifade ettiğini anlayamadı. Kâğıt son derece kalitesizdi. Bu nedenle, muhtemelen Hannah Pym'den geliyordu, Lord Harley'den değildi. Fakat Hannah, tüm o büyük maceralarla arasındaki bir bağdı. Mektubu açıp heyecanla göz gezdirdi. Yanaklarına bir kırmızılık yayıldı. Dikkatlice, neredeyse inanamayarak yeniden okudu.

"Kimden gelmiş, tatlım?" diye sordu annesi.

"Yolculukta tanıştığım bir bayandan... Odama gidip şapkamı çıkarmalıyım."

Dosdoğru merdivenlerden yukarı, odasına koşup kapıyı kilitledi. Sonra oturup o değerli mektuba yeniden baktı. Hannah'dan değildi. Mektubu okuyana kadar böyle düşünmüştü sadece. Mektup Lord Harley'dendi.

"Sevgili Bayan Freemantle,

Ziyarete gelme cesaretim olmadığından, size yazmam gerektiğini hissettim. Sizi, sevimliliğinizi, güzelliğinizi sıklıkla düşünüyorum. Aramızdaki yaş farkından dolayı ilgimi belirtmekten kendimi alıkoydum. Ben otuz iki yaşındayım; sizin yanınızda, kendimi yaşlı biri gibi hissediyorum. Fakat aşk bana umut verdi. Bana karşı biraz olsun ilginiz varsa, bu ayın 31'inde, cuma sabahı saat dokuzda, St. James Parkı'nın kuzeyindeki kanalda buluşmak ister misiniz? Gelemezseniz, bu mektubu hiç almamış farz edin ve Bay Williams'ınızla mutlu bir hayat sürün. Fakat aşkımdan ve hayranlığımdan bir an olsun tereddüt etmeyin. Harley."

Mektubu yatağa bıraktı. Öyle mutlu ve haz duymuş hissetti ki, içinden bağırmak geldi. Bekleyeceği iki koca gün vardı önünde. O zamana kadar nasıl kendini tutacaktı?

O sırada, Lord Harley parkta at sürmekten yeni dönmüştü. Emily ve kavalyesini görmekle kutsanmıştı. Güzel bir çift olduklarını ve şanslı bir kaçış gerçekleştirdiğini düşünüyordu. Günlerinin çoğunu, kendine Freemantle ailesinin kontrolünden kaçmakla ne kadar iyi ettiğini söyleyerek geçiriyordu. Daha önce okuma gereği duymadığı sabah postasını alıp kütüphaneye gitti. Hızlıca göz gezdirdi. Ucuz kâğıda yazılmış olan mektuba gelince durdu. İlk önce onu açtı ve şaşkınlık içinde okudu.

"Sevgili Lord Harley,

Size bu mektubu yazmak için cesaretimi çok zor toplayabildim. Bagshot'ta yaşadığımız maceradan beri sizi sıklıkla dü-

şünüyorum. Size karşı olan güzel hislerimi göstermek istedim, fakat itaatsiz ve bencilce tavırlarımla sizi bezdirmekten korktum. Benim için beslediğiniz hisler varsa eğer, beni affedip bu ayın 31'inde, yani cuma günü, St. James Parkı'nın kuzeyindeki kanalda benimle buluşabilir misiniz? Naçiz ve sadık hizmetkârınız, E. Freemantle."

Heyecan ve anılar hızlıca tüm benliğini sardı. Emily'nin dudaklarındaki dudakları, genç kızın salondaki hali, çatı penceresine cesurca tırmanışı, bildiğini okuyuşu, esprili hali, o iri menekşe gözleri, parlayan kahverengi bukleleri... Kısa bir an, kendini sevinçten sersemlemiş hissetti. Sonra mektubu yavaşça bir kez daha okudu ve sevinci birden yok oldu. Bu mektubu Emily'nin yazmadığından çok emindi. Arkasını çevirip posta pulunu inceledi. Salisbury... Salisbury, Exeter yolundaydı ve gezgin çöpçatan oraya doğru gidiyordu. Kâğıdı uzağa fırlatıp yüksek sesle lanet okudu. O yamuk burunlu, her şeye karışan kız kurusunu bulacak ve boynunu kıracaktı! Aynı tarz bir mektubu, muhtemelen Bayan Freemantle'a da göndermişti ve o kolay aldatılabilir çocuk, sabırsızlıkla günün gelmesini bekliyordu. Ya da ailesine gösterip onu rahat bırakmasını iletmelerini söyleyecekti.

Gelecek iki günde, kendini işlerin içine gömüp o sahtekârın mektubunu aklından çıkarmaya çalıştı. Fakat cuma sabahı geldiğinde, Bayan Freemantle'dan bir cevap almadığından, kızın mektuba inandığını düşündü. Hazırlanarak St. James Parkı'na gitmeyi, randevuya yetişmeyi planladı.

Yapabileceği en iyi şey oraya gitmesi ve ona kibarca oyuna getirildiklerini söylemesiydi. Emily şüphesiz rahatlayacaktı.

Arabasına binip yola koyulduğunda soğuk, dondurucu bir sabah havası vardı. Her iki yanı çürümeye yüz tutmuş ıhlamur ağaçlarıyla sarılı, buzlarla kaplı kanalın kuzey tarafında durdu.

Buckingham Sarayı'nın kırmızı kiremitli ön cephesinde, etrafına dikkatsizce bakarak bekledi. Don her yere hâkim olmuştu; soğuk nefes kesiciydi. Sonra, bir at arabasının yaklaştığını gördü.

Araba durdu ve Emily Freemantle inip arabacıya para verdi.

Mavi pelerinini giymişti. Başında modaya uygun bir şapka vardı. Şapkanın altından görünen kısa kesimli bukleleri güneş ışığında parıldıyordu. At arabası uzaklaşırken Emily, Lord Harley'e doğru döndü ve utanmış bir gülümsemeyle iki elini kaldırdı.

Lord Harley'in, tüm o mektupların sahte olduğunu söyleme kararlılığı uçup gitti. Doğruca Emily'e doğru yürüdü ve yüzüne baktı.

Emily gülüyordu. Kızarmıştı. Ve tapılası görünüyordu.

Lord Harley genç kızı kollarından tuttu ve başını eğerek öptü. Emily de karşılık verdi. Bu öpücük tam da lordun hayal ettiği gibiydi. Sersemlemiş duygularla, âdetlere kulaklarını kapayıp park bekçisinin bakışlarına aldırış etmeksizin samimi bir tutkuyla öpüştüler. Sonunda Lord Harley başını kaldırıp Emily'e gülümsedi.

"Benimle evlenin," dedi. "Hemen."

"Nasıl hemen?" diye sordu Emily.

"Mümkün olduğunca erken... Gidip ailelerimize haberi verelim."

Bay ve Bayan Freemantle haberi duyunca sevinçten ağladılar. Bayan Cudlipp şaşkına dönmüş görünüyordu. Sürekli, "Fakat Bay Williams? Zavallı Bay Williams," diye söylenip duruyordu.

Fakat Bayan Cudlipp, Emily'nin ailesi tarafından odadan çıkarıldı. Mutlu çift, birbirlerine söz vermeleri için on dakika yalnız bırakılmalıydılar.

Kapı kapatılır kapatılmaz, Lord Harley genç kızı kollarıyla sarıp nefes almaksızın öptü.

"Bu kadar yaşlı bir adamla evlenmeye katlanabilecek misiniz?" diye sordu sonunda.

"Yalnızca otuz iki yaşındasınız," dedi Emily.

"Ondan fazlayım tatlım, otuz üçüm."

"Fakat mektubunuzda..."

Lord Harley, kızın dudaklarına bir öpücük daha kondurarak onu susturdu.

"Mektup yanınızda mı?" diye sordu.

"Evet, burada, çantamda," dedi Emily.

"İzin verin göreyim."

Emily mektubu çıkarıp uzattı. Lord Harley sesli bir şekilde okuduktan sonra gülmeye başladı.

"Kurnaz yaşlı balık..."

"Kim? Oh, neden bahsediyorsunuz?"

"Canım bu mektubu ben yazmadım. Ben de sizin ağzınızdan yazılmış bir mektup aldığım an, onu sizin göndermediğinizi anladım. Yanılmıyorsam eğer, iki mektup da her şeye burnunu sokan Bayan Hannah Pym tarafından gönderilmiş."

"Fakat... Fakat..." dedi Emily umutsuzca. "Siz geldiniz ve beni sevdiğinizi söylediniz... Şaka mı yapıyordunuz?"

"Sevgilim, hayır. Bayan Pym'e ve her işe burnunu sokmasına şükrediyorum. Beni bir kez daha öpün!"

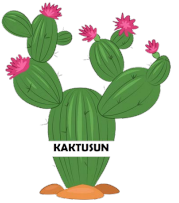
Emily sinirlendi. O an Lord Harley bir yabancı, siyah saçlı ve siyah gözlü, zengin giyimli bir yabancı gibi bakıyordu. Sonra Emily'e gülümsedi ve kızın kalbi büyük bir kuvvetle atmaya başladı. Rüyalarında yaptığı gibi, kollarıyla Lord Harley'i sıkıca sarıp yüzünü ona çevirdi.

Ailesi kapının dışında gergin şekilde bekliyor, içerideki uzun süren sessizliği dinliyordu. Sonunda kapıyı açtılar. Çift birbirine öyle sıkı sarılmış haldeydi ki, içeri girenleri fark etmediler bile.

"Bir şey yapın," diye fısıldadı Bayan Cudlipp gözyaşları içinde. "Zavallı masum Emily!"

"Odana git," dedi Bay Freemantle sert bir şekilde. "Emily'miz yetişkin bir kız!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aşk bir kızamıkçık gibidir;
yaşanması geciktikçe ağırlaşır.

—Douglas William Jerrold

Hannah Pym, Kensington'da fırının üstündeki iki odalı evine geri dönmüştü. Sör George Clarence'i ziyaret etmek ve maceralarını anlatmak istiyordu. Fakat vicdanı böylesine sızlarken, onları anlatmaktan nasıl keyif alabilirdi ki?

Zavallı Bay Fletcher'a o mektupları yazdırışını hatırladı. Adam böyle bir sahtekârlığa girişmelerinin ahlaka ayrı olduğunu belirterek karşı çıkmış olsa da Hannah, onu yapması için zorlamıştı. Günlerdir Bayan Freemantle'la Lord Harley'in evliliklerini bildirecekleri umuduyla gazeteleri inceliyordu. Böyle bir duyurunun, aklındaki korkunç suçluluk düşüncesini ortadan kaldıracağını hissediyordu. Sör George'a o zaman gidebilir ve bir sonraki seyahatini planlayabilirdi.

Ne maceralar yaşamıştı ama! Ve onları kötü davranışının engeline takılmaksızın aklında yeniden canlandıramaması ne acıydı.

Kendini azarladı. Hep çok meraklı olmuş, diğer insanların meselelerine burnunu sokmuştu. Bir daha bunu asla yapmayacaktı. Uçan Makine'deki bir sonraki yolculuğunda manzarayı izleyecek ve diğer yolcuları görmezden gelecekti.

İki küçük oda oldukça karanlık ve kasvetliydi. Fakat seyahat ve macera şevkini bastırana dek, yeni bir kır evi arayışına girmeyecekti. Yine de onun için macera, yalnızca arabada seyahat etmek anlamına gelmiyordu. Diğer insanların hayatlarının içine girmek demekti. Thornton Malikânesi'nde düzenli çalışanlar olduğunda, kendini onların yaşamlarıyla meşgul etmekten hoşlanırdı. Oraya bakmak için, yıllarca çalıştığı malikâneye gitmeyi düşündü. Sonra bu fikirden vazgeçti. Garip bakıcı ve eşi orada olabilirdi. Konuşacak kimseyi bulamayabilirdi.

Hareketli hayatında ilk kez yalnız hissetmeye başlamıştı. Pelerinini üzerine geçirdi, şapkasını taktı ve Kensington Köyü'ne gitmek üzere dışarı çıktı. Monoton yaşamına biraz renk katmak için, Channel Adaları'ndan henüz gelmiş iki demet bahar çiçeğine büyük bir para ödedi.

Çiçekler vazolara yerleştirildiğinde neşesi yerine geldi.

Birden, kapıda bir tıklama sesi duyuldu. Kim olabileceğini merak etti. Fırına kira peşin ödenmişti.

Elbisesini düzeltip kapıyı açtı ve bir adım geri attı.

Lord Harley'le Emily Freemantle eşikte dikiliyorlardı.

Giriş loştu. Hannah'nın keskin bakışları, karşısındaki ikilinin yüzlerini umutla inceledi. Fakat ikisi de ciddi ve resmi bakıyorlardı.

"İçeri girin Bayan Freemantle, lordum," dedi Hannah gergin bir şekilde. Ateşi eşeleyip üzerine bir güğüm koydu. "Çay içer misiniz?"

"Size kızmalıyız Bayan Pym," dedi Lord Harley. "Nedenini biliyorsunuz."

Bilmiyormuş gibi davranmanın bir yararı yoktu.

"Nasıl anladınız?" diye sordu üzüntüyle.

"O kadar gösterişli sözler yazmazdım ben. Bayan Freemantle da öyle..."

Hannah'nın gözleri yaşlarla dolarken, "Affedin yalvarırım! Siz ikiniz, birbirinize çok uygun görünüyordunuz. Ben de düşündüm ki..." dedi. Acınacak şekilde hıçkırıyordu.

"Acınıza bir son verin," dedi Emily gülerek.

Hannah kızın parlayan yüzüne baktı. Umut yeniden geri dönüyordu.

"Evet, sizi gezici çöpçatan," dedi Lord Harley. "Planınız tıkır tıkır işledi. Sizi düğünümüze davet etmeye geldik."

"Oh, lordum!" diyerek içini çekti Hannah. "Bu, hak ettiğimin fazlası... Düğün ne zaman olacak?"

"Üç ay içinde," dedi Emily. "Yakında bir davetiye alacaksınız."

Hannah'nın birden oturup bütün ciddiyetiyle ağlamaya başlaması Emily'i dehşete düşürdü.

"Çok suçlu hissediyorum," dedi Hannah gözlerini silerken. "Öyle suçluyum ki! Bay Fletcher'ı o mektupları yazması için zorladım. Ona hoşça kal demek için yanına gittiğimde, benimle neredeyse konuşmadı."

"Zavallı Bayan Pym," dedi Lord Harley. "Şimdi biraz çay içmeye ne dersiniz?"

Hannah hemen kalkıp çay koydu. Kek almak için koşarak fırına indi. Döndüğünde, Lord Harley'le Emily birbirlerine sarılmış haldeydiler. Girişe dönüp yüksek sesle öksürdü ve yeniden içeri girdi.

Çift bir kez daha birbirinden ayrıldı. Emily handaki maceralarından konuşmaya başladı. Lord Harley, Bay Hendry'nin geçmişinin ortaya çıkarıldığını söyledi. Londra'da eczacı asistanlığı yapmış, patronunun kızını baştan çıkarmaya çalışmıştı. Eczacı onu işten kovmuş ve gidişinin ertesinde, dükkândan para ve ilaç çaldığını fark etmişti.

"Asılacak mı?" diye sordu Emily kayıtsızca.

Toplu idamlar çağında, bu soru doğal karşılanıyordu. Bu nihai cezalandırma fikrine karşı olan insan sayısı oldukça şaşırtıcıydı.

"Sanmıyorum," dedi Lord Harley. "Başka bir yere sürüleceğini düşünüyorum."

Âşık çift daha sonra maceraları üzerine genel bir konuşmaya başladı. Hannah da onlara katıldı. Fakat bir süre sonra Lord Harley'le Emily, sadece tekrar tekrar birbirlerine ilk nasıl âşık oldukları üzerine konuşmayı ister göründüler. Hannah kendini mutlu çiftin çevresinde dönüp duran hararetli çemberin dışında kalmış hissetti.

Misafirleri oradan ayrıldıklarında Hannah kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. O uşağa asla âşık olamamıştı. Lord Harley'le Emily, aşkla ışıldamış ve yücelmişlerdi. Hannah böyle bir hisse kapıldığını hiç hatırlamıyordu.

Fakat aklına keyifli bir düşünce geldi. Şimdi gidip Sör Georger'u görmesi için bir engel kalmamıştı. Önce oturup Bay Fletcher'a bir mektup yazdı. Kendisine Londra'daki bir arkadaşının adresini vermiş, Lizzie'yle evlenene kadar orada oturacağını söylemişti. Sahtekârlıklarının işe yaradığını belirtti. Sonra mektubu mühürleyip şapkasını taktı; pelerinini de üzerine geçirip mektubu postaneye götürdü.

Ardından, Sör George'un kartına baktı. Bir araba durdurdu. Arabacıya, Mayfair'de bulunan Yeşil Sokak'a gitmek üzere talimat verdi.

Zili çaldığında, heybetli bir uşak kapıya gelip ona doğru baktığı an, iki şeyin farkına vardı. İlki, bir hanımefendi bir beyefendinin evini ziyaret etmezdi. İkincisi, göstereceği bir kartı bile yoktu.

Pelerini ve şapkası en iyi kumaştandı. Fakat iyi tanıdığı hizmetçiler, kimin kaliteli olup kimin olmadığının garip hissine sahip olurlardı.

"Sör George Clarence'i görmeye geldim," dedi Hannah. "Ben Bayan Pym."

Uşak bir saniye bile tereddüt etmedi.

"Sör George evde değil," dedi ve kapıyı onun yüzüne kapattı.

Sör George, kapı kapandığında holde yürüyor, eldivenlerini düzeltiyordu.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Bayan Pym isminde biri... Bir kartı dahi yoktu efendim."

"Pym?" Sör George bir süre kafası karışmış göründü. Sonra birden yüzü aydınlandı. "Oh, Bayan Pym! Gelmesini söylemiştim."

Uşak, Sör George hızlanınca koşup kapıyı açtı. Sağa sola baktı ve caddenin köşesini dönmekte olan ince, neşesiz bir siluet gördü. Hızlıca yürüdü. Sonunda Hannah'ya yetişti.

"Bayan Pym!"

Hannah arkasına döndü ve Sör George'u gördü. Onun delici mavi gözleri ve gümüş saçlarıyla nasıl yakışıklı ve seçkin göründüğünü unutmuştu.

Utançla elini burnuna götürdü. Boğuk bir sesle, "Sizi evinizde ziyaret etmemeliydim efendim. Bir hizmetçi gibi davrandım, gösterecek bir kartımın bile olmadığını unuttum," dedi.

"Ben de size bana yazmanızı, böylece buluşmak için bir plan yapabileceğimizi söylemeliydim," dedi Sör George. "Kulübe gi-

diyordum. Fakat bunun yerine, maceralarınızı dinleyebilirim. Gunther'in Yeri çok uzak değil. Çok da güzel bir gün..." Hannah'ya kolunu uzattı.

Hannah dikkatlice adamın koluna girdi. Thornton Malikânesi'nin eski hizmetçilerinin biri çıkar da Sör George'la yürüdüğünü görür umuduyla, sağa sola hafif bakışlar attı.

Gunther'in Yeri'nde oturunca hikâyesine başladı. Sör George sandalyesinin arkasına yaslanmış, eski hizmetçinin garip gözlerini inceliyordu. Gözleri mutlulukla mavileşiyor, heyecanla yeşile dönüyor, ciddileştiğindeyse altın rengini alıyordu. Eşkıya, kar fırtınası, handa hapsolma ve Bay Hendry'nin hainliği hikâyesini büyülenmiş şekilde dinledi. Sonra Hannah oldukça gülünç hareketlerle ona, Bay Fletcher'ı o mektupları yazmaya nasıl ikna ettiğini anlattı.

"Çok kötü ve yaramazsınız," dedi Sör George kibarca. "Belki Lord Harley de sizin yönlendirdiğinizi bilmiyordur. Yoksa kendinizi mahkemede bulabilirsiniz."

"Fakat her şey güzel sonuçlandı," dedi Hannah neşeyle. "Bugün Lord Harley'le Emily evime geldiler ve beni düğünlerine çağırmak için ziyaret ettiler."

Sör George bir kahkaha attı.

"Maceralar yaşadığınıza göre, artık yerleşik hayata geçebilirsiniz."

"Oh, hayır... Henüz yeni başladım."

"Bu kez yolculuk nereye?"

"Bath... Sanırım Bath'e gitmeliyim."

"Emin misiniz? Can attığınız şey maceraysa eğer, Bath'e giden yolda ona rastlayacağınızı sanmıyorum. O güzel, kolay bir yol ve kışın en kötü havasının da yaşandığını düşünüyorum. Ve Bath'in kendisi! Kibar, işe yaramazlar ve iğrenç tatlı su..."

"Hayır, ben Bath'e gitmeyi hep istemişimdir. Biliyor musunuz efendim, bazen yolculuklar esnasında Bayan Clarence'e rastlayacağımı hayal ediyorum. Kötü bir şey yaptığının farkındayım. Fakat kendisini sevgiyle anımsıyorum. Bunun yanı sıra, şu an evlenmek için özgür ve hanımefendi bunu bilmiyor olabilir."

"Erkek kardeşimin ölümü tüm gazetelerde yayınlandı," dedi Sör George. "Bayan Clarence şüphe yok ki birinden birini okumuştur. Ya da bir arkadaşı ona söylemiştir. Şu an nerede kalıyorsunuz?"

"Kensington'da, bir fırının üzerinde iki küçük oda tuttum."

"Kendiniz için daha iyi bir şey yapamaz mısınız? Bir şeyde yardımım dokunacaksa eğer..."

"Çok naziksiniz efendim. Fakat öncelikli olarak seyahat etmek istiyorum. Yaşayacak güzel bir yeri sonra bulurum. Siz bendeki bütün haberleri aldınız. Peki, ya sizde ne var ne yok?"

"Thornton Malikânesi'yle meşgul oldum. Sanırım onu satacağım. Fakat öyle çirkin ve kasvetli bir yer ki, güzel bahçeler ve birkaç dekorasyonla, nasıl görüneceği arzusuna saplanmış durumdayım. Bath'e giderseniz eğer, bahçıvanların çalışmaya başladıklarını yoldan göreceksiniz." Yaptığı değişikliklerden bahsetmeye başladı. Hannah onu, her ayrıntısını beynine kazımaya çalışarak fark ettirmeden inceliyordu: Yüksek burunlu bir yüz, parlak mavi gözler, çok beyaz ve güzel saçlar, şaşaalı bir kıyafet... Yüksek yakalı, kısa, erik yeşili pamuktan bir ceket, nankin pantolon ve beyaz altın rengi çizgili çoraplar giymişti. Kravatının beyazlığında bir pırlanta parıldıyor, safir bir yüzük uzun beyaz parmaklarını süslüyordu.

Kendisi oturduğunda pelerinin önünü açmış, Sör George'un kaliteli Bayan Clarence'in elbiselerinden olan sırlı, ince keten elbiseyi fark etmesini ummuştu. Bayan Clarence modanın hep

önünde giden biri olmuştu. Neyse ki elbiseleri hep yüksek belliydi. Böylece Hannah çok küçük oynamalar yapabiliyordu.

Sör George'un yanından ayrılmak zorunda kalacağı anın gelmesinden korkuyordu. Arkadaşlığından duyduğu haz, içindeki acı tatlı duyguyla birleşiyordu. Onun yanında tamamıyla rahat olamayacak, hep sosyal statüsünün farkında, hep mevkilerin dışında hisseder olacaktı. Sadece ait olmamakla kalmayıp asla bir aidiyet de kazanmayacağı dünyada gezinen bir hizmetçi gibi olacaktı. Fakat Sör George'un acele eder bir görüntüsü yoktu hiç. Mavi ışıklı bir loşluk, dışarıdaki Berkeley meydanını doldurunca ve lambacı adam uzun merdiveniyle lambaları balina yağıyla doldurup yakmak üzere görünene kadar dostane sohbetini sürdürdü.

Sonra bir kadın masalarına geldi. Hannah başını çevirip baktı. Sör George, ayaklarının üzerine doğruldu. Hannah da aynısını yapmaktan kendini zamanında alıkoydu.

"Sör George," dedi kadın. "Sizi uzun süredir görmemiştim."

"İyi günler Bayan Courtney," dedi Sör George. "Bayan Pym, Bayan Courtney'le tanıştırayım sizi. Bayan Courtney, Bayan Pym..."

Bayan Courtney davet beklemeden masadaki boş sandalyeye zarifçe oturdu. Hannah'nın kalp atışları hızlandı. Bayan Courtney'i hatırlıyordu. Bay Clarence'i görmek için iki yıl uğraşmıştı. Hizmetçilerin genel görüşü, kadının koca avcısı olduğuydu. Kadın tatlı, solgun yüzüyle son derece zarifti. Üzerinde leylak rengi bükümlü bir elbise vardı. Bükümler arasına aynı renk ipek eklenmişti. Başına karışık leylak rengi ipekten süslü bir başlık geçirmişti. İri, yeşilimsi gözleri Hannah'nın üzerinde merakla geziniyordu. Aynı gözler, iki yıl önce Bay Clarence'in düşünceleri ve macera peşinde koşan eşini boşamaya niyetinin olup olmadığıyla ilgili sıkıştırırken de Hannah'ya böyle bakmıştı.

Sör George havadan, gördüğü oyunlardan, ortak arkadaşlardan bahsediyordu. Bayan Courtney yakın gözlüğünü kaldırdı, Hannah'yı inceledi ve sonra gözlüğünü yine aşağıya indirdi.

"Daha önce karşılaşmış mıydık?" diye sordu Sör George'un sözünü keserek.

"Sanmıyorum," dedi Hannah. Kendi başına olsa, doğruyu söylerdi. Fakat şu an bir hizmetçi olduğunu onaylayarak Sör George'u küçük düşürmek istemezdi.

"Garip." Bayan Courtney'in yeşil gözleri merakla bakıyordu. "Sör George'un eski bir arkadaşı mısınız?"

"Çok eski bir arkadaş," dedi Sör George hemen. "Birbirimizi uzun süredir görmedik, konuşacak bir sürü şey birikmiş."

"İkinizin de gitmemi istediğinizi biliyorum," dedi Bayan Courtney sahte bir gülümsemeyle. Fakat ayağa kalkacak gibi bir hali yoktu.

"Böyle bir şeyi asla söylemezdim," dedi Sör George sandalyesinde arkaya yaslanıp Bayan Courtney'e hafifçe gülümseyerek. "Fakat korkarım ki benle Bayan Pym'i sıkıcı bulacaksınız, çünkü anlatacak çok şeyimiz var."

Bayan Courtney etrafına bakındı. Yapılan ima çok açıktı. Ayağa kalktı.

"Yine de sizinle daha önce karşılaştığıma çok eminim Bayan Pym. Endişenmeyin. Nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayacağım. Müthiş bir hafızam vardır," dedi.

"Bu bir gözdağı," dedi Hannah, Bayan Courtney dükkândan ayrılır ayrılmaz. "Beni Thornton Malikânesi'nde gördü. Bay Clarence'in eşinden boşanmak isteyip istemediğini öğrenmeye gelmiş ve beni soru yağmuruna tutmuştu. Ona bunu söylerdim; fakat bir hizmetçiyle çay içtiğinizi açığa çıkarıp sizi utandırmak istemedim."

"Eski bir hizmetçi," dedi Sör George. "Neden bahsediyorduk? Ah, evet, Thornton Malikânesi'ndeki bahçelerden. Bir sonraki dönüşünüzde bana haber verin, sizi onları görmeye götüreyim."

"Bunu her şeyden çok isterim," dedi Hannah. Bir kız çocuğu gibi utanmıştı.

Sör George ona gülümsedi. Böylesine tatminkâr ve eğlenceli bir kadına kavalyelik yapmanın bir zevk olduğunu düşündü.

Hannah, ayrılma zamanı geldiğini ilk söyleyenin Sör George olmasını istemiyordu. Bu nedenle, isteksizce eldivenlerini ve çantasını aldı.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Sör George, Berkeley Meydanı'nda dikilirlerken. "Kensington?"

"Şimdi," dedi Hannah. "Şehirdeki Bell Savage Hanı'na gidip Bath arabasına bilet alacağım."

"O zaman izin verin, size bir at arabası tahsis edeyim."

"Yürümeyi tercih ederim efendim," dedi Hannah. Öyle heyecanlanmış ve mutlu olmuştu ki, biraz yürümezse patlayacağını düşündü.

"Nasıl isterseniz Bayan Pym. Başarı ve şansların tümü sonraki yolculuğunuzda sizinle olsun." Şapkasını çıkarıp eğildi. Hannah da selamını karşıladı. Arkasını döndü, fakat birkaç dakika sonra dönüp Sör George'un uzun boylu endamının loş ışıkta Berkeley Meydanı'nı geçişini izledi. Görüntüsü kayboluncaya değin de orada öylece durdu.

Sonra şehre inmek üzere yola koyuldu. Zıplamak, atlamak, yüksek sesle bağırmak istiyordu. Sör George onu bahçeleri görmeye davet etmişti. Bir sonraki yolculuğunu, onun kendisini hatırlayıp hatırlamayacağı endişesi olmadan, keyifle geçirecekti.

Bir cadde ışığının altında durdu. Çantasından katlı bir gazete parçası çıkarıp inceledi. Bath arabasıyla ilgili bir reklamdı bu:

UÇAN MAKİNE

"Londra'dan Bath'e ya da yol üzerinde herhangi bir yere gitmek isteyenler, Londra'nın Ludgate Tepesi'ndeki Bel Savage Hanı'na ya da Bath'de Beyaz Aslan Hanı'na gitsinler. Her iki yerde de her pazar, çarşamba ve cuma kalkmakta olan, tüm yolculuğu üç günde tamamlayan (Tanrı izin verirse tabii) ve sabah beşte hareket eden yolcu arabasında yer ayırtabilirler.

Bir pound ve beş şilin ödeyecek her yolcunun on dört pound yük hakkı vardır. Üzeri için, pound başına yarım peni alınacaktır."

Kâğıdı çantasına geri koydu ve şehre doğru daha enerji dolu adımlarla ilerledi.

Artık kendini yalnız hissetmiyordu. Sabırsızlıkla beklenecek çok şey vardı. Lord Harley'in düğünü, Thornton Bahçeleri'ne ziyaret ve Bath Yolu'nda tamamen yepyeni bir macera...

Bir yolcu arabasıyla ilgili muhteşem olan şey, onun büyük bir eşitleyici olmasıydı. Yüksek tabakadaki insanlar bu tarz yolculukları küçük görseler de, sıklıkla kullanmaya tenezzül ederlerdi. Çünkü bir hanımefendi, kendi arabasını kullanmak ve onu yoldaki tehlikelere karşı koruması için beş görevli kiralamak zorunda kalmak yerine, yalnızca dadısıyla seyahat edebilirdi.

Sonunda Bell Savage Hanı'na varıp Bath arabasının iç kısmından bir koltuk satın aldı. Ardından, han avlusundaki telaşede bir süre bekledi. Araba Bath'den henüz dönmüş, yüksek kırmızı tekerlekleri üzerinde avluya giriyordu. Kokuyu alabiliyordu. O ahşap, deri ve at teri kokusunu...

Kalbi heyecanla hızlanmaya başladı. Eve dönüş yoluna ko-

yulmadan önce, izler ve dinler bir halde uzun bir süre durdu. Hyde Park'ın köşesine vardığında yorulduğunu fark etti. Fakat hiçbir arabacı gecenin karanlığında Kensington yolundaki tehlikelere atılmak istemeyecekti. Bu nedenle yürümeye devam etti. Gergin bir şekilde sağına soluna bakıyor, saldırıya uğrayacağından korkuyor ve Gunter'in Yeri'nden çıktığı an neden eve gitmediğini merak ediyordu.

Sonunda yorgun argın bir halde, fırının üstünde bulunan evinin merdivenlerini tırmandı. Ateşi yaktı. Yıpranmış bir sandalyeye nefes nefese oturup ayakkabılarını çıkardı.

Gözleri kapanmaya başladı ve Uçan Makine onu İngiltere'nin başından sonuna kadar taşırken, bir kez daha arabanın kayışını hissetti ve muhafızın uzun borusunun sesini duydu.

